

AUDREY WEIGH

Cu tine...

ALCRIS

Capitolul 1

Când ajunse în vârful dealului, Heather Forbes ieși de pe carosabil și trase mașina paralel cu gardulețul ce delimita șoseaua. Cam pe-aici obișnuia să oprească pentru a admira priveliștea, chiar dacă avea sau nu turiști în mașină.

– Dacă doriți câteva poze cu peisajul coastei, le puteți face de aici, spuse ea. N-o să mai pot opri până jos. Drumul este foarte îngust.

Cei doi canadieni coborâră din micul autobuz, cu aparatul de fotografiat gata pregătit, iar Heather își sprijini antebrațele de volan. După drumul în serpentine, cu pădure deasă de-o parte și de alta, priveliștea mării venea întotdeauna ca o încântare pentru ea și ca o surpriză pentru vizitatori. Decisese cu mult timp în urmă că acesta este cel mai frumos peisaj tasmanian și nu-și grăbea niciodată pasagerii.

De aici de sus dealul o pornea brusc la vale, creând impresia unor pante amețitoare ce se prăvăleau în diverse

tonuri de verde pentru a se pierde, undeva la limita orizontului, în oglinda neclintită, de un albastru întunecat, a mării. Doar sclipiri argintii abia perceptibile trădau oarecare mișcare vălurită la suprafața apei. La acest moment al dimineții, jocul de lumini ce completa această frumusețe fără seamăn se desfășura în plenitudinea splendorii sale.

– Ooo! Mulțumesc! exclamă turistul în timp ce-și urma proaspăta soție înapoi în mașină. E foarte draguț din partea ta să faci atâtea opriri pentru noi.

Heather zâmbi și porni motorul.

– Face parte din atribuțiile mele. Și atâta timp cât respectăm programul...

Autobuzul avea numai zece locuri și era destinat mai degrabă serviciilor poștale sau transportului de marfă decât transportului de pasageri. Vizitatorii însă se bucurau de aceste incursiuni în natură, căci le ofereau o mult mai vastă perspectivă asupra insulei decât un parcurs obișnuit pe autostradă. Următoarea oprire oficială aveau s-o facă într-un orașel de pe malul mării, un mic port pitoresc unde principala industrie locală era încă pescuitul. Din ce în ce mai mulți turiști veneau însă an de an, așa că zona se dezvoltă rapid. Heather spera ca o astfel de infuzie excesivă de modernitate să nu dăuneze pitorescului regiunii.

– Eden Bay, anunță ea în timp ce oprea în fața oficiului poștal local. Aveți rezervări undeva?

– La un motel numit Bay View, răspunse canadianul. Știi unde este?

– Da, în cealaltă parte a orașului. Dacă mă așteptați zece minute, vă duc eu până acolo.

– Da, mulțumim!

Heather lăsa o legătură de ziare și intră să ridice sacul poștal. Schimbă câteva cuvinte cu personalul de serviciu, încarcă sacul în mașină, apoi porni spre farmacie.

Raelene, asistenta, fredona ceva și flutura pământul de praf pe deasupra unui raft cu produse cosmetice.

– Bună! salută ea.

– Bună! Ai ceva pentru mine astăzi?

– Un singur lucru. Raelene îi înmână un pachet cu medicamente și se aplecă spre ea ca să-i șoptească: Noul farmacist a început lucrul azi.

– Și cum e?

– Chipeș. Fata aruncă o privire peste umăr și chicoti poznaș. Exact opusul domnului Taylor. E în spate. Îl aduc să ți-l prezint.

Noul-venit era cu siguranță diferit de predecesorul său. Dacă domnul Taylor era cărunt, slab și puțin adus de spate, acest bărbat era tânăr, brunet, înalt și lat în umeri. Un zâmbet îi miji în colțul gurii pe măsură ce înainta spre a face cunoștință cu Heather.

– Bună! spuse. Am înțeles că tu livrezi medicamentele prescrise clienților noștri care locuiesc mai departe.

– Așa este. Livrăm și alte produse, bineînțeles, dar coletul trebuie să fie gata pregătit când trec eu să-l ridic. În jur de 9.15 în fiecare dimineață. De luni până sâmbătă.

– Abia aștept!

Colin Prescott o studia, admirându-i cu sinceritate alura elegantă și părul lung, blond platinat, încolăcit în vârful capului. Echipamentul ei de lucru, tricou și pantaloni albaștri, o prindea de minune, scoțând în evidență azuriul ochilor și tenul debordând de sănătate.

Heather simți roșeața urcându-i în obraji și îi întoarse repede spatele.

– Dacă nu mai este nimic altceva, eu trebuie să plec.

– Ai luat pachetul cu medicamente, nu?

– Da. Heather înaintă spre ușă în cadrul căreia se opri și flutură ușor din mână: La revedere! Sper să te acomodezi repede. Sunt convinsă că o să-ți placă aici.

– Pe curând, spuse Colin.

Raelene o salută și îi făcu cu poznaș cu ochiul.

– Pa! Ne vedem după-amiază.

El avea să fie un bărbat foarte solicitat în timpul său liber, se gândea Heather întorcându-se la micul ei autobuz. Tinerii prezentabili erau puțini, iar parteneră de dans, tenis sau orice altceva avea de unde alege. Se vede treaba că tânăra Raelene pusese deja ochii pe el, dar, de îndată ce alte fete nemăritate din oraș îl vor remarca, avea să se confrunte cu o concurență în toată regula.

– Salutare! o interpelă un bărbat între două vârste, ridicând cu ușurință legătura de ziare.

– Bună, Jim! Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc! Cât despre tine, nici nu mai trebuie să întreb. La fel de în formă ca întotdeauna, rânji el. L-ai văzut pe „Băiatul Minune” la farmacie?

- Da, de acolo vin.
- Mutarea unui astfel de voinic în oraș provoacă ceva vâlvă. Mă gândesc că tu i-ai atrage atenția dacă te-ar interesa câtuși de puțin.
- Mulțumesc pentru compliment, Jim, dar nu mă interesează.
- Hm. Mă bucur să aflu că nu vârsta mea este un impediment, remarcă pe un ton glumeț. O zi bună!
- Cei doi canadieni așteptau, urmărind cele ce se petreceau și ascultând amuzați conversația.
- Heather îi lăasă în fața unei case mari, la vreo doi kilometri de periferia orașului și scoase rucsacurile din portbagajul autobuzului.
- Dacă vrei să vezi și alte zone în josul coastei, eu trec pe aici în jurul aceleiași ore în fiecare zi, cu excepția duminicii. Nu trebuie să coborâți în oraș, doar să-mi faceți semn să opresc. De întors mă întorc în jur de 16.45.
- Mulțumim! S-ar putea să ne mai întâlnim peste câteva zile.

Tânărul cuplu ridică rucsacurile în spate și porni în sus pe aleea din fața casei, iar Heather se apucă să sorteze corespondența pe care o avea de livrat. Observă un plic mare de pânză adresat domnului Garner. Poate acesta era coletul pe care-l așteptase toată săptămâna trecută. Dacă așa era, avea să-l înveselească. Vinerea trecută, când îi spusese că nu are nimic pentru el, păruse destul de îngrijorat.

Își continuă drumul de-a lungul coastei, deseori șoseaua șerpuită depărtându-se considerabil de malul

mării. Împărți corespondența și ziarele la ferme, în unele locuri găsiind pe cineva așteptând la poartă, în altele lăsându-le în cutia poștală.

Într-unul dintre micile districte, un cuplu aștepta în fața magazinului.

– Am înțeles că transportați și biciclete, așa este? întrebă tânărul.

– Bineînțeles. Încotro?

– Ne îndreptăm spre St. Annes, dar am vrea numai să traversăm munții.

– Am auzit că este foarte greu de trecut peste culme, adăugă însoțitoarea lui.

– Așa este. Practic și eu puțin ciclism, dar pe acolo, pe sus, nu m-aș încumeta, confirmă Heather.

Fixă bicicletele de grătarul din spatele autobuzului și porni iar la drum. Șoseaua se depărta din nou de țărm, iar piscurile se ridicau semeț la orizont.

Cei doi pasageri erau foarte vorbăreți, pălăvrăgind fără încetare despre vacanța lor. Heather află că sunt logodiți, că aceasta este prima lor vacanță împreună și că s-au cunoscut la un club de ciclism.

– Acum chiar că-mi pare bine că nu sunt pe bicicletă pe aici, pe sus, spuse fata urmărind cu privirea panta abruptă a drumului ce șerpuia amețitor în față. De fapt, nici n-aș fi ajuns până aici. Probabil că aș fi fost nevoită de mult s-o iau la pas pe lângă bicicletă.

– E încă și mai rău la următoarea pantă, care are chiar o anume faimă în acest sens, o avertiză Heather.

Orașul Gregory se întindea în valea dintre creste, odată mic oraș forestier, acum piață de desfacere pentru produsele fermelor din jur, promițător centru turistic pentru viitor. Lui Heather îi părea bine că industria lemnului și a cherestelei își mutase centrul într-o altă regiune. O durea când vedea coastele despădurite sau cum copacii erau doborâți și ciopârțiți. Acum arbori tineri înfrunzeau în zonele odată defrișate. Râul, paradis al păstrăvilor, devenise un punct de atracție pentru pescari și excursioniști.

Ca întotdeauna, îngusta stradă principală era aglomerată din pricina traficului și a mulțimii de oameni la cumpărături. Heather încetini și oftă exasperată.

– Iar au parcat pe locul meu, se plânse ea.

Mașini, remorci, dubițe erau aliniate de-o parte și de alta a drumului. Heather opri lângă mașina mare, albă care parcase pe locul autobuzului, în dreptul magazinului ce funcționa drept agenție de mărfuri și de bilete. Din spate se auzi claxonul iritat al unei mașini, iar Heather făcu semn șoferului să-și vadă de drum.

– Să nu coborâți, își avertiză pasagerii, am parcat neregulamentar, așa că va trebui să plec de pe loc cât mai repede posibil.

Erau câțiva clienți în magazin, dar o recunoscuseră pe Heather și îi făcură loc.

– Iar mi-au ocupat locul, anunță ea când ajunse lângă teighea, n-ai putea face nimic în legătură cu asta, Sandy?

– Ce-am putea noi să facem dacă indicatorul nu are nici un efect? replică vânzătoarea. Am patru cutii pentru

St. Annes și câteva pachete mai mici pe care să le distribui în drum. Toate formularele de expediere sunt gata.

– Foarte bine.

Heather lua una dintre cutii și porni spre ieșire, urmată de Sandy cu cealaltă. Un client le deschise ușa.

– Doar ascultă puțin câtă hărmălaie! se indignă Heather, căci vacarmul de claxoane le întâmpină de cum ieșiră. Oricine aude se gândește că așteaptă de cine știe câte ore.

Încărcară cutiile în autobuz și intrară după restul pachetelor. Heather tocmai semna formularele de expediere când ușa magazinului se deschise și o voce autorizată se facu auzită:

– Există cineva aici care răspunde de autobuzul de afară?

Heather se întoarse spre subofiterul de poliție care privea încruntat în direcția unui grup de bărbați din magazin.

– Da, eu, răspunse.

Polițistul clipi surprins.

– Tu?

– Exact, eu. Numai o secundă.

Heather se întoarse și-și continuă treaba, pe când subofiterul se îndrepta cu pași mari către ea.

– Nu poți să stai pur și simplu aici înăuntru ignorând haosul pe care l-ai creat afară. Nu-ți dai seama că ai blocat circulația pe toată strada?

– Atunci ar fi cazul să te duci să vezi cum ai putea remedia situația, replică ea. Te-ai dovedi mult mai eficient

dacă ai ieși să dirijezi puțin traficul în loc să-ți pierzi vremea apostrofându-mă pe mine.

Sandy lăsa capul în jos pentru a ascunde un zâmbet, iar unul dintre clienți chicoti. Sergentul se înroși la față și i se adresă pe un ton încă și mai aspru decât inițial:

– Provocând un astfel de blocaj ai comis o contravenție. Ai permis de conducere pentru vehiculul respectiv?

– Bineînțeles că am. Dar sper că nu te aștepti să ies chiar acum să ți-l aduc. Termin imediat aici, asta dacă mă lași puțin în pace.

Sergentul se încruntă, apoi oftă și porni spre ușă.

– Ai două minute la dispoziție, nu mai mult.

Heather îndoii copiile documentelor pe care urma să le ia cu ea, le băgă în buzunar, apoi adună restul pachetelor.

– Nu l-am mai văzut până acum, spuse.

– Nu, este nou. Abia a venit în oraș săptămâna trecută. Cred că e un pic cam plin de el, observă Sandy. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc, tu vezi-ți de treabă. Mă scuzați că v-am reținut.

Clienții zâmbiră cu îngăduință și unul dintre bărbați făcu un pas înainte pentru a-i deschide ușa.

– Nu te lăsa intimidată de domnul sergent! murmură el. Se mai umanizează el pe măsură ce trece timpul.

Sergentul era în mijlocul străzii dirijând traficul afectat de blocaj, dar cum o zări pe Heather încărcând pachetele în autobuz, veni spre ea.

– Oare ce crezi tu că faci? o interpelă el.
– Încarc marfă, sună rece răspunsul.
– Știi foarte bine că nu ai voie să parchezi în felul ăsta.
Își scoase carnetelul și-l deschise. Cum te numești?

– Heather Forbes. Ai de gând să-i faci proces verbal șoferului mașinii aceleia?

El aruncă o privire la mașina albă parcată lângă refugiu.

– De ce?

– Pentru că el este de vină pentru toată încurcătura asta. A parcat ilegal. Heather indică marcajele de pe stradă și apoi indicatorul. Uite ce scrie acolo: „Stație de autobuz. Parcarea interzisă între 10 și 11” și după-amiaza la fel.

– Ei, n-am ce face în legătură cu asta. Dacă n-ai găsit loc de parcare aici, ar fi trebuit să mai cauți, ceva mai jos, de-a lungul străzii.

– Mai jos! Heather îl fixa cu privirea brusc înfuriată. Unde mai jos? Vezi tu vreun loc de parcare liber mai jos?

El se uită și într-o parte și în cealaltă și ridică din umeri.

– Va trebui să găsești un loc să parchezi ca lumea. Vreau să-ți văd permisul.

Șoferul unui camion apăsa îndelung claxonul, iar șoferul unei alte mașini care venea din direcție opusă scoase capul pe geam și înjură. Heather schiță un gest împăciuator cu o mână.

– Eu mă duc la poștă acum, îi spuse sergentului. Dacă ții neapărat să-mi vezi permisul, vino după mine până acolo.

El o urmări perplex cum se urcă în autobuz și închide ușa fără să mai aștepte vreun răspuns din partea lui.

– Idiotul! bombăni ea către pasageri. Dă vina pe mine când altcineva a încălcat legea și mă mai și ține de vorbă în mijlocul străzii în loc să mă lase să eliberez drumul.

Trase mașina în curtea din spatele oficiului poștal și intră ca să ridice sacii cu corespondență. Când se întoarse la autobuz sergentul se înființase cu carnetelul în mână.

– Îți fac proces verbal pentru obstrucționarea circulației cu acest vehicul, o anunță pe un ton oficial.

– Ar trebui să te asiguri că i se va face proces verbal și celuilalt șofer.

– Ceea ce urmează sau nu să fac în legătură cu oricare alt vehicul nu te privește pe tine.

– Ba, cum să nu. Presupun că pot considera faptul că au trimis un sergent de data asta drept o dovadă de oarecare interes.

– Ce vrei să spui? se încruntă el nedumerit.

– Am mai avut o astfel de „confruntare” cu poliția și luna trecută. Dar era un simplu funcționar...

– Eu nu știu nimic despre asta...

– Atunci cred c-ar fi cazul să te interesezi. Am trimis o scrisoare comisarului din Hobart.

Îi trezise astfel interesul. El aștepta o explicație din partea ei, dar cum aceasta nu veni, se văzu nevoit să ceară lămuriri.

– Zona se presupune a fi rezervată autobuzelor, începu ea să explice. Poliția nu pare să remarce, însă există un indicator acolo. Săptămâna trecută două autobuze au venit în același timp, așa că închipuie-ți ce încurcătură... Iar respectivul funcționar a binevoit să ne

facă nouă proces verbal pentru obstrucționarea circulației. În condițiile astea cum ar trebui să ne ducem noi treaba la bun sfârșit?

— V-ați putea duce după colete după ce parcați aici.

— Ei, asta-i bună!...

El reuși să se stăpânească în ciuda remarcii ei ostile, pe când și ea se străduia să nu răbufnească.

— Uite ce e! continuă ea. Vezi cutiile alea patru dinăuntru? Cum să le car eu de acolo până aici? Ar trebui să fac patru drumuri... Și cu pasagerii ce fac? Cum să mă găsească dacă nu pot opri în stația special amenajată în acest scop?

— Într-adevăr, asta ar fi o problemă... Dar asta nu-ți dă ție dreptul să nesocotești legea și să stingherești fluența traficului... Numele complet și adresa.

Heather oftă și-i dădu informațiile cerute, apoi urcă în autobuz ca să aducă permisul.

— Numele și adresa angajatorului.

— Aceleași.

Polițistul ridică încurcat privirea, iar ea îi zâmbi mândru.

— Sunt propriul meu angajator și totodată proprietar al acestei linii de autobuze. Uite!

Se întoarce și flutură triumfător o mână spre blazonul desenat lateral pe caroseria autobuzului. „LINIILE FORBES“ se putea citi, iar dedesubt, cu litere mai mici: „Transport de marfă și pasageri“.

Capitolul 2

Heather era încântată de reacția sergentului. Își plimba neîncrezător privirea de la autobuz la permis și la fața ei radioasă, evident rămas fără replică.

— Nu este oarecum neobișnuit ca o femeie să conducă o linie de autobuze? reuși până la urmă să întrebe.

— Nu în zilele noastre, sună nonșalant răspunsul. Toți cei care locuiesc pe traseu s-au obișnuit de ceva timp cu ideea.

— Înțeleg... Își făcu de lucru notând ceva în carnetel, apoi îi înapoie permisul. Cât de des parcurgi drumul ăsta?

— Zilnic, exceptând duminicile.

— Mm...

Părea pe punctul de a continua cu întrebările, dar schiță un gest brusc însemnând „ești liberă să pleci” și se întoarse băgând carnetelul în buzunar.

— Ai grijă la drum! mormăi în timp ce ieșea din curte.

Când Heather urcă din nou în autobuz, cei doi cicliști se arătară destul de preocupați de situație.

– Oare ți-ai făcut un dușman? Întrebă fata.

Heather ridică din umeri.

– Probabil. Dar nu-mi fac probleme. Dacă primesc citație, mă prezint la tribunal și-mi susțin cauza de nu se văd. Scriu și la ziare, ca să știe toată lumea cum stă treaba de fapt.

Peisajul rustic din afara orașului o ajută să-și mai domolească indignarea. Le arată zonele proaspăt reîmpădurite cu arbori autohtoni și alte câteva atracții locale, ascultă cu plăcere neîntrerupta lor pălăvrăgeală în timp ce urcau spre vârf... Îi „debarcă” dincolo de culme. Ei mulțumiră, iar ea le mai dădu câteva lămuriri:

– Mai sunt câteva urcușuri de-aici încolo, dar apoi aproape numai vale.

Probabil că ei ajunseseră la St. Annes înainte ca ea să pornească înapoi deoarece nu-i mai întâlnește la întoarcere. Fu un drum tăcut și liniștit, fără nici un pasager în autobuz și cu doar câteva livrări de făcut. Traficul se rărise și în Gregory; găsi cu ușurință loc de parcare de această dată.

Colin Prescott servea un client când intră ea în farmacia din Eden Bay, dar o văzu și-o rugă să aștepte. De îndată ce clientul plecă, îi ieși în întâmpinare. Halatul alb cu guler înalt îi conferea un aer de eficiență și-l făcea să arate și mai bine decât mai înainte.

– Mi-ai adus vreo rețetă? Întrebă el.

– Da, două. Dar nu trebuie să te oprești din treabă pentru mine. Există acolo o cutie special pusă ca rețetele să nu se piardă.

– Dar nu voiam să văd rețetele, ci pe tine.

– Oh...

Heather nu prea știa cum să răspundă la o astfel de abordare... schiță un zâmbet...

– Mai ai vreun comision de făcut pe ziua de azi?
– Azi nu. A fost o după-amiază liniștită.
– Bine. Termin și eu imediat și mergem să luăm masa împreună, ce zici?

– Nu se poate. Am un program de respectat.
– Dar adineaori ai spus că nu mai ai nici un comision de făcut, o contrazise el.

– Poate așteaptă cineva cu marfă de livrat, sau vreun pasager. La ce folos o linie de autobuze dacă nu te poți baza pe ea când ai nevoie?

– Asta a sunat ca la carte, replică el râzând.

Heather ridică din umeri. Auzise fraza asta la tatăl ei de nenumărate ori când era mică, dar nu avea de gând să-i facă lui astfel de destăinuiri acum.

– Măcar să bem o cafea împreună, insistă el. Nu cunosc încă pe nimeni în oraș și mi-ar prinde bine compania.

– Îmi pare rău, dar nu pot să stau... O să-ți faci cât de curând cunoștințe.

El întinse o mână parcă spre a o reține, apoi și-o retrase.

– Promite-mi că mâine dimineată te oprești cinci minute să bem o cafea împreună. Cafeaua o să fie gata.

Heather râse.

– Aș accepta, dar eu nu beau decât decofeinizată.

– Facem rost. Deci a rămas stabilit.

Raelene n-o mai întâmpină la fel de jovial ca de obicei când veni a doua zi dimineată. Heather înțelese de ce, în momentul în care Colin apărură în cadrul ușii interioare.

– Cafeaua decofeinizată e gata, te așteaptă.

– Oh, mulțumesc. Chiar nu știam dacă ai vorbit serios sau nu.

– Eu vorbesc cât se poate de serios întotdeauna, declară el. Intră! Nu te rețin mai mult de cinci minute.

Raelene se îmbufnă când trecură în încăperea alăturată, lăsând-o pe ea să aibă grijă de prăvălie.

Colin îi arată un scaun la masa mică, iar el se așează în fața ei.

– Pentru o persoană de nădejde așa ca tine am reușit să fiu gata la timp... ți-am turnat chiar și în ceașcă, spuse el. Sper că am făcut-o pe gustul tău de tare.

– Este foarte bine, mulțumesc!

Urmă un moment de tăcere, ea sorbind din cafea. Își dădu aproape instantaneu seama că el îi privea părul.

– E culoarea ta naturală, remarcă în sfârșit. Absolut superb! De ce nu-i dai drumul?

– N-ar fi cea mai practică idee, răspunse ea simțind că roșește.

– Poate că nu, dar cu siguranță mi-ar plăcea să-l văd. De unde o astfel de trăsătură?

– Mama se trage dintr-o familie scandinavică.

– Așa se explică... Ce faci diseară?

– Ajung acasă conform programului, mă uit la televizor, am câteva scrisori de scris... Heather se uită la ceas. Scuză-mă, trebuie să plec. Mulțumesc pentru cafea!

Aproape ieșise pe ușă când își aminti de pachetele cu medicamente pe care trebuia să le ia. Raelene zâmbi cu superioritate întinzându-i-le.

– Nu uita de ce ai trecut de fapt pe aici! îi zise. Te-ai trezi într-o mare încurcătură dacă le-ai uita.

– Da, mulțumesc, Raelene! Ne vedem după-amiază.

Doamna Croft, pasagerul ei obișnuit de marți, aștepta în fața casei sale, situată la una dintre cotiturile drumului.

– Bună, dragă! o întâmpină ea pe Heather. O nouă zi minunată, nu-i așa? Ocupată, ocupată?

– Nu prea. Doar livrările obișnuite și câțiva turiști. Cu genunchiul cum merge?

Subiectul genunchiului doamnei Croft avea să întrețină conversația timp de cel puțin două livrări de acum încolo. După aceea aveau să urmeze câteva bârfe de actualitate prin oraș. Cam tot ce știa Heather despre localnici o avea ca sursă pe doamna Croft. Aceasta știa întotdeauna în care familie urma să se nască un copil, cine avea probleme financiare sau cine cu cine se certase, când și în ce împrejurări, dar nu era niciodată răutăcioasă pe seama a cele ce relatea. Era pur și simplu interesată de viața de zi cu zi a districtului, iar Heather aflase că se ofereea mereu când era nevoie de ajutor. Înainta în vârstă și genunchiul atins de artrită o supăra, dar asta n-o împiedica să treacă săptămânal prin Gregory să-și viziteze fiica și familia acesteia.

– Ai făcut cunoștință cu noul subofiter de poliție? întrebă doamna Croft. Este sergent, proaspăt transferat din Hobart.

– Da, am făcut, răspunse Heather. Era cât pe ce să mă rețină ieri pentru parcare neregulamentară.

– Oh, Doamne! Am auzit eu că urmărește cu sfîntenie litera legii. Nici c-o să închidă vreodată ochii, cum mai făceau câteodată cei dinainte.

– Poate acum o să se întreprindă ceva împotriva celor care parchează ilegal pe locul rezervat autobuzelor.

Locul de parcare nu era ocupat astăzi, dar de fapt marțea nu era niciodată la fel de aglomerat ca luna.

Heather o ajută pe doamna Croft să coboare cele câteva trepte ale autobuzului. O familie cu doi copii cumpărase bilete dus-întors până la St. Annes și când să plece de pe loc, un alt pasager apăru în fugă.

– Pfiu! Bine că te-am prins! abia îngăimă el istovit. Am rămas cu mașina în pană, așa că trebuie să ajung la St. Annes ca să iau autobuzul spre sud.

Ieșind cu autobuzul din curtea oficiului poștal, Heather îl zări pe sergent dirijând circulația în intersecție. El ridică o mână, semn că a recunoscut-o, iar copiii săriră entuziasmați:

– Uite, mami, nenea polițistul ne-a făcut cu mâna, remarcă voios fetița. L-ai văzut?

– Trebuie să fie un nene polițist tare de treabă, o asigură mama ei.

„Ha!” gândea Heather accelerând. „Să-și lase mașina în stradă preț de vreo două minute, să vedem atunci dacă își menține părerea.”

De cum își termină treburile în St. Annes, Heather își luă pachetul cu mâncare și o carte și merse să se așeze la umbra copacului ei preferat, pe faleză. Cei patru pasageri ai ei din autobuz organizaseră un picnic pe plaja inundată de soare. La puțin timp după masă făcură o baie în mare, apoi se îmbrăcară și plecară, probabil să colinde prin magazine. Heather îi reîntâlni în stația de autobuz, fiecare cu câte un cornet de înghețată în mână.

Heather inventă o problemă de rezolvat înainte de plecare.

– Nu durează decât cinci minute, îi asigură ea. Puteți să vă bucurați de aerul proaspăt... Dacă aveți nevoie de toaletă, imediat după colț...

Intră într-o mică băcănie să schimbe câteva vorbe cu proprietarii, iar când se întoarse îi văzu pe cei patru membrii ai familiei ieșind de la toaletă. Sperase ca această mică manevră să prevină alte opriri pe drum, dar n-a fost să fie...

— Mami, mi-e rău!... se plânse băiețelul când tocmai urcau panta cea mai abruptă a drumului.

Heather își înăbuși un oftat, gândindu-se câți alți părinți nu fac aceeași greșală luându-și copiii la o lungă plimbare cu autobuzul după ce i-au lăsat să se joace prin soare fără pălărie și i-au ghiftuit cu înghețată și alte bunătăți.

— Ține! spuse întinzându-i peste umăr o pungă mare de hârtie. N-o să pot opri imediat.

Copilul rezistă până reuși ea să oprească, câțiva kilometri mai încolo. Nu după mult timp însă i se făcu rău din nou, apoi și sora lui începu să se plângă.

— Mami, și mie mi-e rău!

— Îmi pare foarte rău! se scuză tatăl după ce opriseră a patra oară. Asta probabil îți dă ție programul peste cap.

— Nu vă faceți griji, îl liniști ea. Mai mult ca sigur le va trece repede.

N-au mai oprit decât o singură dată, dar... alarmă falsă! Heather nu mai încercă să recupereze timpul pierdut. Drumul în serpentine cerea atenție maximă, iar ușoara accelerare când pantele se mai domoliră nu făcu decât să înrăutățească starea copiilor. Cel puțin nu avea nimic de curățat în mașină, se consolă ea.

Traficul era greoi în Gregory la acea oră a după-amiezii. Școlile își încheiaseră programul, iar mamele

care-și luau copiii de la școală cu mașina făceau și unele cumpărături în drum spre casă. Heather era prinsă în marea de vehicule, pregătită să facă față oricărui eveniment neprevăzut... Apăsă brusc pe frână când ușa din spate a unei dubițe din fața ei se deschise în mers.

Aproape instantaneu se dezlănțui în spatele ei o orchestră de claxoane, care mai de care mai iritate. Heather coborî să vorbească cu șoferul dubiței, apoi urcă înapoi în autobuz și semnaliză celorlalte mașini să treacă pe lângă ea. Într-un concert de claxoane și fluierături, circulația își relua anevoie cursul pe lângă autobuzul oprit.

– Mai bine ați coborî acum, se adresă Heather pasagerilor. N-o să mă pot urni de aici prea curând și nu suntem departe de stație.

– E chiar mai bine așa, zise tatăl, noi stăm în partea asta a orașului.

Heather îi ajută pe copii să coboare. Părinții îi urmară. Abia puseseră cu toții piciorul pe trotuar, când o voce cunoscută întrebă cu severitate:

– De data asta ce crezi tu că mai faci? Nu știi că nu ai voie să debarci pasagerii decât în locurile special amenajate?

Heather trase aer în piept și reuși să se stăpânească în timp ce se întorcea spre sergent, dar expresia de pe fața ei nici nu mai avea nevoie de cuvinte: „Oh, nu! Nu tu, din nou!”

Capitolul 3

– Oare ce crezi tu că faci? repetă sergentul. Nu vezi, nu auzi ce încurcătură provoci?

– Înainte să-ți sară țăndăra, mai bine vii să vezi ce s-a întâmplat, replică Heather. Nu am oprit aici din proprie inițiativă.

El o urmă până în dreptul dubitei care cauzase oprirea ei bruscă și rămase pentru a doua oară fără cuvinte, holbându-se la grămada de sticlă spartă și la lichidul ce se scurgea de-a lungul străzii. Un miros puternic de oțet plutea în aer, iar polițistul își înăbuși un strănut.

– Ai dat peste cineva? întrebă el.

– Nu, n-am dat peste nimeni! Am văzut sticlele căzând și am frânat. Șoferul s-a dus să caute o mătură sau ceva cu care să curețe mizeria asta.

– Hm. Transportul unei încărcături „imprevizibile“ este o contravenție, zise el ca și cum descoperirea și pedepsirea unor astfel de infracțiuni ar fi fost țelul său în

viață. Se uită iritat după șoferul care i se părea că nu se mai întoarce... Întoarce privirea spre Heather: Și tu ce stai și te uiți? Dacă nu ai fost implicată în incident de ce staționezi și blochezi traficul?

— M-am gândit c-aș putea preveni trecerea altor vehicule prin maldărul ăsta de sticle sparte, explică ea. Niște cauciucuri sparte ne-ar mai lipsi acum... Pot să contez pe tine să dirijezi un pic circulația pe lângă autobuz?

Sergentul se încruntă tăfnos și încuviință cu jumătate de gură:

— Bine, mă ocup eu de asta... și să nu te aștepti să mai găsești locul de parcare neocupat pentru că indicatorul nu mai are nici o valoare după ora 11.

Cu alte cuvinte, abia aștepta ca ea să mai comită vreo contravenție cu parcare ca s-o poată taxa „în litera legii“, se gândea Heather iritată. Înțelese aluzia, lăsa autobuzul în curtea din spatele oficiului poștal și porni pe jos spre agenție.

— Ești în întârziere, observă Sandy. Ai avut probleme pe drum?

— Copii bolnavi... Apoi un blocaj aici, la capătul străzii. Noul vostru sergent este din nou pe picior de bătaie.

— Își creează o reputație în toată regula. Unde ai lăsat autobuzul?

Sandy o privea aprobator în timp ce ea explica.

— Noroc că nu avem nimic de încărcat, atunci. Totuși mâine cred c-o să fie ceva marfă.

Farmacia era închisă când ajunse ea înapoi în Eden Bay. Scrise un bilețel anunțând că nu are rețete de lăsat și-l strecură în cutia poștală. Se întoase la autobuz și nu mică îi fu mirarea când dădu peste Colin sprijinit tacticos de caroserie.

– Începusem să mă întreb de ce nu mai ajungi, o tachină el. Credeam că tu ești întotdeauna o persoană de nădejde, de-și poate omul potrivi ceasul după tine.

– Nu începe, se enervă Heather. Numai de remarci cu subînțeleș nu-mi arde mie acum.

– Oh, îmi pare rău! Ai avut o zi proastă?

Părea într-adevăr preocupat; până și Heather se simți obligată să-l asigure:

– Nu chiar. Doar câteva opriri neprevăzute pe drumul de întoarcere. Dar noul polițist din Gregory m-a scos din sărite.

El făcu un pas către ea.

– Hai să mâncăm ceva înainte să pleci mai departe.

– Nu, mulțumesc! E în ordine. Trebuie să plec, m-or aștepta oamenii în stație.

Ea se aștepta ca el să insiste, dar Colin observase că ea e gata de plecare.

– Bine. Te aștept mâine dimineată!

Și se țină de cuvânt. A doua zi dimineată o ceașcă de cafea o aștepta pe măsuta din camera din spate. De data asta și o farfurie cu biscuiți în ciocolată.

– Încet, încet, mă organizez și eu, îi spuse el. În curând sertarele or să fie tixite cu bunătăți. Pofтим!

– Nu, mulțumesc! Nu obișnuiesc să ciugulesc câte ceva așa, între mese.

El insistă, dar ea nu se lăsă convinsă.

– Ei, acum înțeleg cum te menții așa în formă, o complimentă el. Eu n-am atâta voință și ador dulciurile.

După exact cinci minute, Heather se ridică. El o conduse până la ușă, făcând ceva planuri pentru după-amiază.

– Eu pregătesc cafeaua. Sper să nu mai ai probleme și astăzi.

– Nu, mulțumesc! Heather se întoarce spre el și-i spuse cu hotărâre: Să nu te aștepti să vin să beau câte o cafea de fiecare dată când trec prin oraș.

– Dar ar fi singura mea posibilitate de a sta de vorbă cu tine, protestă el.

– Îmi pare rău, dar mai am și alți prieteni în zonă. Nu-i pot neglija ca să-mi petrec tot timpul la tine, aici.

El părea descurajat, dar Raelene era încântată. Îi zâmbi chiar lui Heather cu exuberanța ei obișnuită și-i făcu prietenește cu mâna la plecare. Heather zâmbi în sinea ei în drum spre mașină. Raelene credea cu siguranță că acum are mai multe șanse la Colin, dar era atât de tânără... Colin probabil preferă genul mai matur.

Săptămâna se scurse liniștit, fără alte incidente. Cuplul canadian își continuă periplul turistic spre sud, întâmpinând-o pe Heather ca pe o veche prietenă, când ea opri să-i ia cu autobuzul. Mai avu parte și de alți câțiva pasageri interesanți... Chiar și traficul în Gregory parcă se mai fluidizase, iar vremea caldă și plăcută părea să țină și ea cu

tânăra „întreprinzătoare“. Heather își făcuse un scop din a vizita și alte magazine și localuri, de câte ori se afla în Eden Bay, hotărâtă ca vizitele matinale la farmacist să nu devină o obișnuință. Dar de fiecare dată când totuși mai trecea pe acolo, el o întâmpina încântat, invitând-o să mai rămână, însă niciodată prea insistent.

Duminică dimineată cineva sună la ușă. Heather se duse să deschidă... În pragul ușii stătea nimeni altul decât... Colin.

– Bună dimineată! salută el.

– Ce cauți aici? bolborosi ea încurcată.

– Am venit să te văd. M-am gândit că poate astăzi ai timp să stăm puțin de vorbă, având în vedere că nu ai alt program.

Heather dădu resemnată din cap și-l invită înăuntru. Bine că făcuse puțină ordine de dimineată... Era destul de adecvat îmbrăcată, având în vedere împrejurările, în rochia ei albă, înflorată... dar era desculță...

– Sunt convinsă că nu refuzi o ceașcă de cafea, îi spuse în drum spre bucătărie. Puse ibricul pe aragaz și întrebă: Cum ai aflat unde stau?

– Foarte ușor. Toată lumea știe că sediul „Liniilor Forbes” este în Victoria Cove, și oricine în oraș știe unde locuiești.

– Probabil că ai pornit la drum dis-de-dimineată...

– Da. Ei bine, n-am vrut să ratez ocazia.

Ceva sclipea în privirea lui Colin care admira părul ei auriu adunat într-o parte și prins cu un elastic în ton cu roșul florilor de pe rochie.

– Mă bucur că am ajuns la timp să te văd cu părul pe spate, spuse el.

Heather roși, dar rezistă impulsului de a-și ridica părul în vârful capului. Încercă să continue cât mai nonșalant discuția:

– Sper că n-ai avut surprize neplăcute pe drum. Cât ai de gând să stai?

– Asta depinde numai de tine, sună rapid răspunsul. Sper că îmi vei permite să te scot să luăm masa în oraș. Dar până atunci, am adus echipamentul de înot, rachetele de tenis, o hartă și cartea de credit, așa că sper să fac față oricărei preferințe pe care ai avea-o tu pe ziua de azi.

Heather nu se putu abține să nu zâmbească.

– Eu îmi planificasem să fac curățenie azi...

– Curățenie? Duminică? El scutură hotărât din cap în semn că nici nu poate fi vorba de așa ceva. Plus că nu mi se pare deloc să fie nevoie de curățenie. Dacă alte treburi nu mai ai, eu mi-am propus să-ți fac azi program de voie și să ne distrăm împreună.

Heather zâmbi și hotărî să dea curs invitației lui. Se gândi să-l ducă să admire peisajul de undeva de sus. De pe veranda casei se deschidea o perspectivă magnifică asupra orașului, dar urcând pe una dintre culmile învecinate, priveliștea era amețitoare.

Inevitabil, Colin se plânse că panta este prea abruptă și că el nu este obișnuit cu astfel de încercări temerare, dar, o dată ajunși în vârf, fu de acord că peisajul meritase efortul. Făcură apoi o baie în mare, iar Colin insistă să ia masa la cel mai bun restaurant din oraș.

– Nu există decât două localuri deschise duminica, se amuză Heather. Barul de zi de plajă și restaurantul de la Hotel Victoria.

El se dovedi o companie cât se poate de plăcută, știind să evite cu succes momentele de tăcere stânjenitoare. Buna dispoziție guvernă atmosfera pe parcursul întregului dejun. Heather privea în ochii căprui, de o strălucire aparte, și se simțea fără voia ei atrasă de acest bărbat, față de care își propusese încă din prima clipă când îl văzuse să fie indiferentă. Decisese încă de atunci să nu se lase impresionată de cât de bine arată și de propria lui încredere în sine, dar nu se putea să nu te fleteze un bărbat care a bătut atâta drum doar ca să te vadă.

După-amiază vizitară o rezervație naturală la câțiva kilometri înspre nord, apoi Heather îl invită la ea să ia o gustare înainte de a pleca acasă.

– Să vii să bem cafeaua împreună mâine dimineață! o îndemnă el când în cele din urmă se hotărî să plece.

Heather ezită, dar nu reuși să găsească un motiv întemeiat pentru a refuza. Astăzi se simțise foarte bine în compania lui și câte o ceașcă de cafea din când în când nu implica nici o altă obligație.

– N-ai mai trecut de o săptămână întreagă pe la mine, continuă el.

– Aproape o săptămână, rectifică ea. Am venit de două ori săptămâna trecută.

– Ei bine, ceilalți prieteni ai tăi de prin oraș n-or să aibă de ce să se simtă neglijați dacă treci și mâine pe la mine.

Acum sunt și eu localnic, așa că am dreptul la aceleași privilegii ca și ceilalți locuitori ai orașului.

– Weekendul ăsta ar fi trebuit să ți-l petreci în oraș legând și alte prietenii.

– Am preferat să te vizitez pe tine. El luă tăcerea ei drept încuviințare și zâmbi satisfăcut. Bine atunci. O să fiu gata cu cafeaua.

Spre amuzamentul ei, Colin era cu un client a doua zi de dimineață când ajunse ea. Îi făcu semne disperate să-l aștepte... Heather nu-și putu stăpâni un surâs în timp ce trecea în camera alăturată. Raelene profită de ocazie și veni după ea.

– Colin e un bărbat cât se poate de misterios, începuse ea. Știi tu, nici n-a fost zărit prin oraș în weekendul ăsta. Nu se știe dacă îi place crichetul sau e pasionat de bărci sau mai știu eu de ce altceva... Am crezut c-o să vină la discotecă, dar n-a venit.

– Cu timpul o să aflați mai multe despre el, o asigură Heather. Lucrați împreună de ceva vreme. Cum vă înțelegeți?

– El e drăguț așa... dar nu prea vorbește, așa că nu știu nici eu prea multe despre el, oftă Raelene. Mi-ar plăcea să ies cu el undeva. Toate fetele ar muri de invidie. Dar pare să nu priceapă aluziile.

– Nu te strădui prea mult, o sfătui Heather. Ce-i mult strică și asta cu siguranță n-ar face decât să-l îndepărteze.

Făcu un semn de avertizare căci se auzeau pași. Raelene se întoarse în farmacie fără a mai spune nimic altceva.

– Cred că am ajuns la timp să-mi iau rămas bun, așa-i? spuse Colin intrând. După-amiază?...

– Bine... O să trec după-amiază pentru câteva minute, căzu ea de acord.

El zâmbi de parcă tocmai i se făcuse un cadou neașteptat.

Mărți dimineață canadienii așteptau în Gregory autobuzul de St. Annes.

– Bună!

Heather tocmai o ajuta pe doamna Croft să coboare din mașină, când auzi salutul.

– Bună! Heather luă biletele și puse rucsacurile în mașină. Urcați! Mă întorc imediat, mă duc numai să ridic coletele.

De data asta avea de luat două pachete mari și un televizor care fusese trimis în oraș la reparat.

– Aduc eu televizorul, spuse Sandy. Tu du-te și fă loc în mașină pentru el!

Heather aranja marfa în autobuz, făcând loc pentru televizor, și nu-l observă imediat pe bărbatul înalt care aștepta în tăcere lângă mașină.

– Călătoriți cu noi? îl întreabă.

– Da, am bilet.

Vocea o făcu să se întoarcă și să-l privească cu mai multă luare-aminte. Era un tânăr lat în umeri, cu părul blond-roșcat... Astăzi purta o cămașă verde, deschisă la gât și pantaloni bej în locul uniformei, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială... Era noul sergent de poliție.

– Până unde mergi? îl întrebă.

– Până la St. Annes, răspunse el, pregătit parcă pentru o eventuală dispută.

Întinse biletul, iar Heather rupse unul dintre capete.

– Ți s-a stricat mașina? se interesă ea.

– Nu. Vreau să merg cu autobuzul.

Sandy apăru cu televizorul în brațe, scăpând-o pe Heather de datoria unui răspuns... Atât era de ajuns ca să-i compromită ei ziua, se gândea furioasă, prezența unuia ca sergentul pe parcursul întregului drum. Probabil spera să o prindă încălcând vreuna dintre regulile lui meschine...

Cu mâinile pe volan și cu ochii ațintiți asupra drumului, ea avea impresia că privirea lui îi urmărește fiecare mișcare și asta îi inducea un sentiment de nervozitate, de parcă dădea examen de conducere. Spera să nu se întâmple nimic care să-i dea lui motiv s-o critice.

– Abia aștept să trecem munții, își exprimă tânăra canadiană nerăbdarea de îndată ce porniră la drum. Am auzit că zona oferă una dintre cele mai frumoase priveliști din Tasmania.

– Este într-adevăr splendid, confirmă Heather. Și panorama de sus asupra orașului St. Annes care se întinde în vale este minunată. Zona va fi încă și mai frumoasă când copacii tineri vor crește. Acum câțiva ani regiunea era urâtită de defrișările excesive. Coaste întregi fuseseră despădurite. Dar fabrica de cherestea a întâmpinat serioase dificultăți materiale și și-a mutat sediul în altă parte.

– Și în zona de unde venim noi există astfel de probleme forestiere, spuse tânărul. Este nevoie de cherestea, dar nimeni nu agreează ideea defrișărilor.

Conversația o ajută pe Heather să se relaxeze. Nu avea să permită ca prezența sergentului să-i strice plăcerea excursiei. Avea să pălăvrăgească așa cu cei doi canadieni și să-l ignore pe el total.

Oprea de câte ori turiștii doreau să facă fotografii, dar niciodată în locuri primejdioase. Drumul prin munți și panorama asupra orașului fură apreciate la maximum, iar Heather se bucură de reacțiile admirative ale vizitatorilor.

O familie cu trei copii ieșise la șosea pentru a primi televizorul.

– Uraa! săriră cei trei în sus de bucurie, în timp ce obiectul entuziasmului lor era transferat din portbagajul autobuzului în cel al camionetei familiei. Astă-seară ne uităm la televizor!

– Asta numai dacă sunteți cuminți, îi mai domoli tatăl lor. Se întoarse spre Heather și i se adresează zâmbitor: O să fie oricum un pic de liniște în casă, acum că l-am primit înapoi.

Familia făcu voios cu mâna în urma autobuzului, iar pasagerii le răspunseră la fel.

– Trebuie să le inspire într-adevăr o foarte mare încredere, observă canadianul. Să lași așa televizorul... într-un autobuz...

– Au de ales între această posibilitate și perspectiva a două drumuri lungi și costisitoare până în oraș, drumuri pentru care nu au nici timpul, nici posibilitățile necesare.

La vreo câteva minute de mers, alt fermier își aștepta corespondența și ziarele.

– Bună ziua! o întâmpină el. Heather, ai putea să-mi faci și mie un serviciu? Tractorul lui Bert Moody s-a stricat și piesele comandate de el n-o să ajungă decât cel mai devreme într-o săptămână. Poți să-i duci tu piesele astea de la mine?

– Sigur! Unde este?

– Cu vitele la păscut. Dacă nu-l vezi, lasă cutia lângă țarcul cu Hereford.

– Bine. Pe curând!

Heather transportă cutia cu piese până la ferma învecinată. Nu mică fu mirarea celor doi canadieni când o văzură lăsând cutia pe unul dintre stâlpii de metal ai gardului de sârmă... În jur, cât vedeai cu ochii, numai câmp, vaci și parcele îngărdite; nici măcar o cotitură a drumului...

– De unde ai știut unde s-o lași?

Heather arătă înspre animalele care pășteau liniștite.

– Acelea sunt vite de Hereford. Dincolo de gard este cireada lui Bert. El o să vină să-și adune vitele... Uite-l că vine!

Făcu semn cu mâna bărbatului care apăruse de după o movilă. Bert ridică ambele brațe în semn de mulțumire. Își continuă drumul până la St. Annes.

– Îți mulțumim din suflet! spuse tânărul soț, după ce le dădu bagajele jos din mașină. Ne-ar fi făcut mare plăcere să ne duci tu până la Hobart.

– Nu mi-ar plăcea să circul pe traseu spre Hobart, mărturisi Heather. Nu mă omor după viața la oraș. Distracție plăcută în continuare!

Sergentul coborâse și aștepta lângă șosea.

– Din câte știu eu, 13.30 este ora de plecare, i se adresa el. Așa este?

– Da. Sper să ai destul timp să-ți termini treburile.

– Nu sunt de serviciu astăzi. Am venit doar ca să cunosc mai bine zona, să aflu câte ceva despre comunitatea în care locuiesc.

– Ah!

O rugă să-i indice câteva locuri unde ar putea să ia masa de prânz. Ea îi înșiră câteva localuri: o tavernă pescărească, un snack bar, o mică pensiune și hotelul restaurant.

El ezită o secundă, apoi îndrăzni:

– Ai vrea să luăm masa împreună?

– Nu, mulțumesc! Am întotdeauna pachet la mine și iau masa pe plajă.

– Înțeleg... Nici o problemă... O să mă întorc la timp pentru plecare.

Porni agale spre restaurant, părând a suferi un pic de singurătate. Pe Heather o cuprinse un val de compasiune. „Pentru un bărbat cu o asemenea manie a regulilor, viața într-un orașel de provincie nu se întrevide prea în roz”, se gândi ea. Toată lumea avea să-l ocolească; probabil oricine se va simți la fel de stânjenit în prezența lui, cum se simțise și ea când el se urcase în autobuz de dimineață.

Dar oricum, nu era problema ei. Era numai vina lui... dacă se purta atât de puțin prietenos cu oamenii! Ea nu avea să fie singura persoană care să se bucure de un eventual transfer al lui înapoi la oraș.

Capitolul 4

Heather închise cartea și-și adună lucrurile întrebându-se dacă să-l aștepte pe sergent în caz că acesta întârzie. Ar putea și ea să invoce litera regulamentului, își zise într-un impuls de răutate. Ar putea pleca în secunda în care minutarul ajunge în dreptul cifrei șase. Chiar dacă l-ar vedea alergând după autobuz ar putea foarte bine să refuze să oprească, pe motiv că nu poate îmbarca sau debarca pasageri decât în locurile special amenajate... „Să-l vedem atunci pe domnul sergent, împotmolit de cealaltă parte a munților...”

Însă nu fu cazul, deoarece când ajunse ea în stație el era deja acolo, așezat degajat pe băncuță, cu picioarele întinse înainte. O aștepta probabil de cel puțin cinci minute, se gândi Heather, nemaînțelegând acum cum de-și făcuse asemenea iluzii. Ar fi trebuit să-și închipuie că o persoană meticuloasă ca el nu ar risca să piardă autobuzul. Cu greu ar putea fi un astfel de om prins pe picior greșit.

– Bună ziua! salută el ridicându-se.

– Bună!

Heather deschise portiera și luă biletul.

– Se pare că eu sunt deocamdată singurul pasager, adăugă el. Te deranjează dacă stau mai în față?

Da, o cam deranja, dar ce era să facă? Ar fi putut să ocupe locul de lângă ea cu pachete, dar acum era oricum prea târziu.

– Dacă vrei... sună scurt răspunsul. Însă... nu sunt mulți care să dorească să coboare panta cu o astfel de perspectivă în fața ochilor...

– Promit că nu mă sperii.

Când își relua locul la volan, Heather resimți aceeași tensiune ca la venire. Era de-a dreptul penibil să se lase astfel afectată de prezența sergentului. El nici măcar nu era de serviciu. Și chiar dacă ar fi fost, nu i-ar fi găsit nimic de reproșat... Tatăl ei o învățase să conducă și o învățase bine. Nu avusese niciodată nici un accident. Dacă nu ar exista problema parcării, n-ar avea nici un fel de confruntări cu legea sau cu organele de ordine.

– Apropo, deschise el discuția, ar trebui să-ți spun că n-o să ai probleme după contravenția de săptămâna trecută.

– Oh! Vorbele lui o surprinseseră pe Heather. Ea s-ar fi așteptat ca, după câte i-a spus la momentul respectiv, el să se facă luntre și punte ca s-o aducă în instanță.

El zâmbi, apoi începu să explice:

– Concluzia evidentă a fost că în zonă se face simțită lipsa organelor de ordine. Am reușit să aduc în discuție problema, dar atitudinea unora nu se schimbă peste noapte.

– Am auzit că îți creezi o adevărată reputație... comentă Heather.

– Foarte bine. Asta înseamnă că au început să priceapă mesajul. Când toată lumea o să știe cum stă treaba în ceea ce mă privește, lucrurile or să înceapă să ia o cu totul altă întorsătură. Atunci regulile vor fi respectate.

– Cu o astfel de atitudine n-o să-ți faci prea mulți prieteni în oraș.

– Nu sunt aici ca să câștig un concurs de popularitate, replică el. Datoria mea este să veghez ca legea să fie respectată.

Heather se uită la ceas și porni motorul. Dacă nu pune capăt discuției acum, puteau cu ușurință ajunge din nou la o confruntare și nu avea nici un rost. Dumnealui sergentul avea să afle destul de curând că trebuie să mai lase de la el dacă vrea s-o ducă bine într-un orașel de provincie.

Timp de douăzeci de minute nici unul nu mai scoase o vorbă. Tăcerea devenise stânjenitoare, cel puțin pentru Heather. Avea deseori pasageri mai puțin vorbăreți, dar nici unul până acum nu o făcuse să se simtă atât de stingheră în propriul ei autobuz ca acest sergent nesuferit.

– De ce nu ai făcut călătoria asta cu mașina? De ce ai luat autobuzul? rupse ea tăcerea. N-ar fi fost mai comod pentru tine să fii pe patru roți proprii, în loc să depinzi de un program anume?

– Am vrut să aflu mai multe despre regiune. N-aș fi reușit acest lucru bătând pur și simplu șoseaua la volanul mașinii mele.

– Înțeleg. Și cam ce ai aflat?

– Păi, de exemplu: cât de importantă este o linie de autobuze care să facă legătura între localități într-o astfel de zonă; că serviciul pe care-l prestezi tu este vital pentru supraviețuirea căminelor izolate... Nu mi te-aș fi închipuit niciodată transportând televizoare sau făcând comisioane între ferme vecine.

Cuvintele lui o flatară pe Heather și tăcerea ce urmă deveni parcă mai puțin apăsătoare. Ea era atentă la drum, pregătită să facă față oricărei eventuale apariții neprevăzute pe carosabil, bicicletă sau orice alt vehicul, iar el se așezase comod și admira peisajul.

Opriră la un mic han la șosea. Heather își anunță însoțitorul că are destul timp să bea un suc și să ciugulească ceva, dacă dorește.

– Plecăm într-un sfert de oră.

– Lasă-mă să-ți fac cinste cu un ceai sau ceva, făcu el invitația.

– Păi...

– Te rog! Doar să stăm puțin de vorbă. Tu știi mai multe despre împrejurimi decât oricine altcineva.

Ar fi putut să ia o gustare în bucatărie, așa cum făcea de obicei, dar amabilă din fire, acceptă invitația. I se întâmpla adesea să ia masa împreună cu pasageri singuratici, iar acesta era cu siguranță mai singuratic decât majoritatea.

– Vin imediat! Să încarc întâi cumpărăturile în autobuz. Un ceai ar fi perfect. Știu ei cum îmi place.

Când ea se întoarce, el se așezase deja la o masă lângă fereastră și o aștepta cu două cești de ceai gata pregătite. Pe Heather situația o amuză și-și mușcă ușor buza de jos ca să nu izbucnească în râs: parcă-l vedea pe Colin așteptând-o dimineața cu cafeaua pregătită. Raelene mai ales s-ar fi amuzat copios.

Tânărul subofițer stătea drept în scaun și ea avu pentru o clipă senzația că are să se ridice și să-i iasă în întâmpinare.

– Ar trebui să mă prezint, începu el când o văzu așezată. Mă numesc Grant Gibson.

– Îmi pare bine! murmură ea automat.

El zâmbi, iar zâmbetul avu un efect surprinzător asupra fizionomiei sale. Părea mai tânăr, mult mai prietenos și aproape chipeș. Heather observă că era mai tânăr decât presupusese ea inițial, cam de aceeași vârstă cu Colin. Avea ochi albaștri și era tuns scurt, așa cum îi stă bine unui bărbat în uniformă.

– Mă privești de parcă abia acum am devenit o persoană în carne și oase, remarcă el.

Heather roși.

– Oh, îmi pare rău! N-am vrut...

– Nu-ți cere scuze. Mi se întâmplă deseori... Foarte rar întâlnesc persoane în afara serviciului.

– Locuitorii din Gregory sunt foarte sociabili, îl asigură ea. Dacă ai fi și tu un pic mai puțin bățos, te-ar primi cu brațele deschise.

– Când spui „mai puțin bătos”, presupun că vrei să zici „să mai treci cu vederea din când în când unele mici abateri”. Că doar din cauza asta ai avut tu probleme.

Ultimele lui cuvinte o încurcaseră și privirea de pe fața ei era cât se poate de expresivă în acest sens.

– De atunci ai mai avut probleme cu parcare în Gregory? întrebă el.

– Ei bine, nu. Traficul pare chiar să se fi înlesnit în ultima vreme.

– Ei, vezi!...

– Adică i-ai pus la punct pe șoferii care parcau unde nu trebuie?

– Exact. După cum ai spus chiar tu, traficul s-a înlesnit considerabil. Se aplecă puțin înainte și redeveni serios. Legile există ca să ușureze viața oamenilor, nu ca să le creeze acestora probleme. Nu fac decât să prevină eventuale neplăceri în sânul comunității, neplăceri cauzate de egoismul unora.

– Înțeleg.

Nu putea contrazice ceva care suna atât de logic. Plus că avea dreptate în legătură cu îmbunătățirea traficului.

– Oamenii or să ajungă să mă cunoască destul de curând, declară el. Nu mă interesează câtă influență cred unii că au. Dacă încalcă legea vor suporta consecințele.

– Atâta timp cât o să reușești să previi parcare neregulamentară pe locul autobuzului, eu n-o să am de ce să mă plâng.

– Cel puțin noi doi am ajuns la o înțelegere. Eu știu cât de importante pentru comunitate sunt livrările pe care le

faci tu, iar tu poți fi sigură că de acum încolo voi face tot posibilul să găsești întotdeauna locul de parcare neocupat. Povestește-mi câte ceva despre afacerea ta. Ai un singur autobuz?

— Nu, am două. Celălalt este un pic mai mare, așa că o să-l folosim mai des acum că s-a deschis sezonul turistic. Sunt și coproprietara unui autocar care poate fi închiriat.

— Dar întreținerea?

— Am un mecanic foarte bun. Are și permis de conducere, așa că poate să-mi țină și locul la șofat dacă este cazul.

Heather își termină ceaiul și se ridică, gândindu-se că dăduse deja destule detalii despre afacerile ei.

— Mulțumesc pentru ceai! Plecăm în patru minute... Ne întâlnim afară.

Pe drumul înapoi spre Gregory conversația nu fu prea animată. Heather nu-l mai întâlnește până miercuri următoare. O ajută pe doamna Croft să urce în autobuz; el ieși din agenție. Venerabila doamnă era deja instalată comod când el o salută.

— Bună! răspunse ea. Cu ce te pot ajuta?

— Am bilet pentru Victoria Cove. Aș vrea să văd și cealaltă parte a traseului.

Heather rămase cu gura căscată. „Oh nu, nu din nou!” se gândi. Făcuseră ei pace, dar nu voia ca el să-și facă un obicei din a călători cu autobuzul ei.

— N-o să te poți întoarce azi, îl avertiză ea. Acesta este singurul autobuz și eu nu mă întorc decât mâine.

– Mi-am dat seama. O să rămân peste noapte la hotelul din oraș. Îi arată un sac de voiaj ca pentru a-i demonstra că a plecat pregătit. Heather dădu din cap fără tragere de inimă și rupse biletul.

– Urcă! Mă duc după colete.

Sandy îi observă încă de la intrare expresia feței.

– Să înțeleg că ai din nou companie nedorită? Oare ce urmărește cu călătoriile astea cu autobuzul?

– El spune că vrea să cunoască mai bine districtul.

– Ha! Să-l avertizez pe Ted. Mâine, poimâine o să vină să-și ia bilet pentru Gold Star. Nu-l lăsa să-ți găsească nod în papură.

– De parcă ar avea cu ce! Ne vedem mâine, Sandy.

Chiar și doamna Croft părea intimidată de prezența sergentului în autobuz. De obicei atât de vorbăreată, acum nu avu nimic de spus când tânăra își reluă locul la volan, ceea ce o miră pe Heather. După ce plecară deschise ea vorba:

– Ce mai face familia, doamna Croft?

– Mai bine ca niciodată. Copiii, neastâmpărați ca întotdeauna și deși mă obosesc îngrozitor uneori, sunt niște scumpi!

– Dar cu genunchiul cum merge?

– Nu mai rău decât de obicei. Astăzi însă sunt cam obosită. Abia aștept să ajung acasă.

Doamna Croft închise ochii, anunțând astfel că vrea să tragă un pui de somn. Heather o lăsa în pace. Din când în când mai arunca o privire în oglinda retrovizoare la

sergentul care se așezase în spate, atent la drum și neclintit ca întotdeauna. Oare se relaxa și el vreodată? Se bucura și el de viață? Nu era de serviciu, deci asta însemna pentru el o zi liberă. Numai față de om în vacanță nu avea.

Nici un alt pasager nu mai aștepta autobuzul în nici una dintre stațiile care urma; nici livrări nu mai avea de făcut. Heather abia aștepta să ajungă în Eden Bay. Cafeaua cu Colin avea să fie momentul binemeritat de relaxare în după-amiaza aceea.

Erau cam la jumătatea drumului când doamna Croft icni. Urmă apoi un geamăt surd. Heather încetini automat. O văzu pe bătrână ghemuită în scaun, cu ambele mâini încleștate pe piept. Sergentul se îndrepta deja spre ea. Până să oprească Heather, el ajunsese lângă bolnavă.

— Fă puțin loc s-o întindem, ordonă.

Heather dădu din cap și începu să mute pachetele. Nu apucă să facă destul loc... Gemetele se stinseră.

— Repede! o instrui sergentul. Sprijină-i tu capul. Eu o să încerc s-o întind. I s-a oprit inima!

Capitolul 5

Inima lui Heather bătea să-i sară din piept, dar se supuse fără crâcnire, sprijinind capul doamnei Croft în timp ce sergentul o ridica cu greu de pe scaun. Câteva secunde mai târziu, el se lăsase într-un genunchi, iar Heather îl ajuta s-o întindă pe bolnavă pe culoarul dintre scaune.

— Caut ceva să-i pun sub cap, spuse ea.

— Nu.

El începuse deja să-i acorde bătrânei primul ajutor, dar se opri pentru a o împiedica pe Heather să dea curs celor ce tocmai spusese. După câteva încercări de a o readuce pe femeie în simțiri cu respirație artificială, ghidă mâna lui Heather spre sternul bolnavei.

— Apeși când îți spun eu! ordonă el. Trebuie să ne coordonăm perfect mișcările!

Ea prinse repede ritmul. În numai câteva secunde încercau împreună din răputeri s-o readucă pe biata femeie la viață, stimulându-i inima și pompându-i aer în plămâni... dar fără succes. Îndoiala și o mie de întrebări

o asaltau pe Heather. Era conștientă că orice întrebare nu era numai de prisos, dar și nelalocul ei în astfel de împrejurări, dar situația i se părea din ce în ce mai dramatică. Oare cât timp avea să mai poată sergentul s-o țină așa? Poate ar fi trebuit să-i ia ea locul, să mai poată și el să-și tragă sufletul?! Erau și departe de orice fel de ajutor din afară, iar drumul lateral pe care se aflau ei nu prea era circulat. Chiar dacă trecea vreo mașină, nu era obligatoriu ca șoferul să oprească, iar ea nu putea să se întrerupă din ceea ce făcea ca să dea de înțeles, prin semne, respectivului că au nevoie de ajutor.

Pe Heather începuse s-o cuprindă disperarea, când simți primul semn de viață... Nu mult după aceea sergentul, roșu la față de atâta efort, se opri. Cu o mână încă sub capul pacientei, el i se adresa lui Heather:

– Acum poți să te duci să cauți ceva să-i punem sub cap.

Heather își dădu seama că picioarele i se înmuiaseră și îi amortiseră. Se ridică sprijinindu-se de cel mai apropiat scaun... Tremura și de-abia se ținea pe picioare... Coborî din autobuz să caute ceea ce i se ceruse, în spate. Bucata de molton pe care o folosea pentru a proteja obiecte mai fragile de hurducăturile drumului era la îndemână. Găsi și o pătură... Slavă Domnului că autobuzul nu era astăzi ticsit cu marfă!

Sergentul o reaseză pe bolnavă în poziție culcat, după ce o ridicase puțin pentru a întinde bucata de molton sub ea. Îi făcu apoi un reazem pentru cap, iar Heather o acoperi cu pătura. Toate acestea o dată terminate, el se ridică cu grijă întinzându-se și-și scutură genunchii de praf.

– Unde este cel mai apropiat telefon? Întrebă el.

Heather se uită pe geam și făcu un calcul scurt.

– Înapoi pe drumul pe care am venit. La ferma de păsări. Pentru a ajunge la cea mai apropiată locuință pe drum înainte, ar trebui să ne abatem mult de la șosea.

– Foarte bine atunci. Întoarcem... și condu cât poți tu de ușor. Nu-ți face griji pentru pacienta noastră, am eu grijă de ea.

Heather privi chipul bolnavei. Doamna Croft era încă inconștientă, iar fața îi căpătase o îngrijorătoare tentă cenușie.

– Există vreo speranță pentru ea?

– Speranțe există întotdeauna... Dacă am nevoie de ajutorul tău te chem.

Drumul înapoi spre ferma de păsări părea să nu se mai termine. Heather începuse chiar să se îndoiască de calculul pe care-l făcuse. Poate ar fi trebuit să-și continue drumul, nu să se întoarcă! Dar atunci ambulanța ar fi avut mai mult de mers...

– Te descurci de minune, îi întrerupse sergentul șirul gândurilor, de parcă ar fi ghicit că are nevoie de încurajare. Încearcă să eviți zdruncinăturile, ca și până acum.

În sfârșit Heather zări panta ce anunța apropierea de fermă.

– Este chiar de cealaltă parte a dealului, îl anunță ea.

– Bine. Tu du-te să dai telefon. Eu rămân cu doamna Croft.

„Doamne, să fie cineva acasă!” se rugă Heather când văzu ferma profilându-se la orizont. „Să nu fie toți plecați la muncă, fiecare pe cine știe unde... Sau măcar ușa să fie deschisă ca să pot da telefon...”

Doamna Philips apăru în cadrul ușii când auzi autobuzul apropiindu-se.

– Doar nu ai vreun colet pentru noi!?...Începu ea, dar zâmbetul vesel păli în fața expresiei alarmate de pe fața lui Heather... Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să dau un telefon. Doamna Croft a suferit un infarct...

– Doamne, Dumnezeule! Vino, pe aici.

Doamna Philips formă numărul, apoi îi dădu receptorul lui Heather pentru detalii. O voce liniștitoare la celălalt capăt o asigură că ambulanța a și plecat și va sosi cât se poate de repede.

– Distanța este considerabilă, așa că nu vă așteptați să ajungă imediat. Între timp nu mișcați pacienta, și supravegheați-i ritmul respirator. Dacă mai aveți nevoie de ajutor prin telefon, noi vă stăm la dispoziție.

– Mulțumesc. Sergentul de poliție este aici, sergentul...mm...Gibson. El are grijă de bolnavă.

– Foarte bine. Dânsul știe ce să facă în astfel de situații. Păstrați-vă calmul!

„Cum să-ți păstrezi calmul în astfel de situații?” reuși să distingă Heather din iureșul de gânduri care o chinuiau în drum spre autobuz... Doamna Croft nu mai respira. Sergentul Gibson se străduia din nou din răspuțeri s-o readucă la viață. Fără alte comentarii Heather îngenunche și-și relua și ea rolul de mai înainte, stimulând în ritm constant inima bolnavei prin apăsări succesive ale sternului. Doamna Philips urcase și ea șovăitor în urma lui Heather în mașină, dar nu zăbovise mult pe scaunul șofe-

rului căci își dăduse seama că, deși nu-i stătea în putere să facă nimic pentru bolnavă, putea cel puțin să le ofere celor doi tineri care luptau pentru viața sărmanei femei câte o ceașcă de ceai sau ceva răcoritor de băut. Cu siguranță asta le-ar mai primeni puterile.

Reușiră să restabilească ritmul respirator al bătrânei mai repede de astă dată. Ușurați se trântiră fiecare pe câte un scaun pentru a-și trage sufletul. Dacă ea se simțea atât de amortită și o durea în așa măsură tot corpul, el oare cum de se mai ținea pe picioare? se întreba Heather. Era mult mai înalt decât ea, dar cumva reușise să se descurce în spațiul mic pe care îl avusese la dispoziție.

– Ambulanța n-o să ajungă prea curând, spuse ea.

– Să sperăm că starea doamnei Croft se va menține stabilă până atunci. Încă un stop respirator îi periclitează serios viața.

Heather întoarse privirea asupra femeii inconștiente.

– Parcă i-a mai urcat ceva culoare în obraji, nu ți se pare?

– Da, parcă.

Sergentul își trecu manșeta cămășii peste frunte, se lăsă moale pe spătarul scaunului și, epuizat, rămase neclintit în aceeași poziție până când doamna Philps își făcu din nou apariția cu o tavă în mână.

– Apă rece, ceai sau limonadă, le oferi ea. Vă mai pot și eu ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumim, doamnă Philps, răspunse Heather. L-ați cunoscut pe sergentul Gibson?

Cei doi dădură din cap în semn de „Îmi pare bine!”.

Urmă o lungă tăcere în timp ce tinerii își potoleau setea cu apă rece. Apoi doamna Philips fu cuprinsă de neas-tâmpăr. Ideea că nu-i stătea în putință să facă nimic până la sosirea ambulanței era aproape de nesuportat pentru ea.

– Nu ar fi mai bine s-o ducem în casă? întrebă ea, arătând spre biata femeie întinsă în spațiul îngust dintre scaune, pe podeaua autobuzului.

– Nu, răspunse ferm sergentul. Pentru moment cu cât mai puțin o mișcăm, cu atât mai bine.

– Bărbatul de la dispeceratul de ambulanțe mi-a spus și el să n-o mișcăm, adăugă Heather.

– Bine... știu ei mai bine ce trebuie făcut în astfel de situații... Deși să stea așa, pe jos, săraca... Doamna Philips își frământa mâinile, așteptând să se găsească și pentru ea ceva folositor de făcut.

– Ar fi ceva ce ați putea face... îi spuse sergentul. Vocea lui suna autoritar. Ați putea telefona pe traseul autobuzului să-i anunțați pe oameni că Heather va întârzia.

– Bineînțeles. Pot să fac asta, fu ea de acord. La cine să sun, Heather?

Sergentul zâmbi către Heather după ce doamna Philips plecă în grabă către casă cu o listă de nume în mână.

– Asta ca să aibă și ea o ocupație, să se simtă utilă, explică el. Unul dintre cele mai importante lucruri de care trebuie să se țină cont în caz de urgență este să se dea celor neimplicați direct ceva de făcut, astfel încât pacientul să beneficieze de liniștea necesară. Așteptarea este întotdeauna cel mai greu de suportat în astfel de situații.

– Mă bucur că ai fost azi în autobuz cu mine, spuse Heather cu sinceritate. Nu cred că m-aș fi descurcat de una singură.

– Ai fi făcut față. Este uimitor de ce sunt în stare oamenii în situații limită ca aceasta. Se aplecă peste scaunul din față ca să pună paharul gol pe tavă și-i întinse lui Heather o ceașcă aburindă cu ceai. Sunt convins că o s-o scoți la capăt și cu asta.

Nu terminaseră încă de băut ceaiul când doamna Philps se întoarse să le spună că a dat toate telefoanele de pe listă.

– Toată lumea a fost șocată să afle ce s-a întâmplat. Doamna Croft este bine cunoscută în cadrul comunității.

Expresia feței sergentului se schimbă de parcă tocmai îi trecuse ceva prin cap.

– Familia dâncei? Întrebă el. Ei nu trebuie să audă ce s-a întâmplat de la cine știe cine. O astfel de veste trebuie dată cu mare grijă.

– Îi sun eu, se puse Heather de acord cu el. Locuiesc în Gregory. Doamna Croft merge în vizită aproape în fiecare marți și se întoarce a doua zi.

Găsi numărul în cartea de telefoane. Fiica doamnei Croft răspunse imediat. Heather îi dădu vestea cu toată delicatețea de care era capabilă, încercând s-o pregătească pentru ce e mai rău, dar fără a-i spulbera toate speranțele.

– Oh, Doamne! Vocea de la celălalt capăt al firului era înecată în lacrimi. Mi s-a părut mie că era cam palidă de dimineată, am întreat-o dacă se simte bine, iar ea mi-a răspuns că totul este în ordine. E numai vina mea... N-ar fi trebuit s-o las să plece la drum...

– Nu aveai de unde să prevezi o astfel de catastrofă, încercă Heather s-o liniștească. Și eu observasem că nu este la fel de sociabilă ca de obicei, dar nici prin gând nu mi-a trecut că i se poate întâmpla așa ceva. Mi-a spus că este doar un pic obosită.

Când se întoarse la mașină doamna Philips îi oferă un coniac sau altceva...

– Ceea ce s-a întâmplat a fost un adevărat șoc și pentru tine. Puțină tărie te-ar pune pe picioare.

– Nu, mulțumesc. Eu sunt cu mașina.

Sergentul o examinează meticulos din cap până-n picioare.

– Ești sigură că te simți în stare?

– Bineînțeles. De îndată ce doamna Croft va fi pe mâini sigure, n-o să mai am de ce să-mi fac griji.

– Dacă ești absolut sigură că te descurci singură, eu mă întorc în oraș cu ambulanța. O să fac călătoria cu autobuzul altă dată...

Timpul se scurse cu încetinitorul până când sosi ambulanța. Infermierii transferară repede și cu grijă bolnava, instalează perfuziile și pompa de oxigen. Sergentul se urcă și el, iar ambulanța plecă înapoi spre oraș.

Colin o aștepta când Heather ajunsese în sfârșit în Eden Bay. Îi făcu ștrengărește cu mâna din stație încă înainte ca ea să oprească autobuzul. Nici nu apucase bine să scoată cheia din contact, că el și deschisese una dintre uși.

– Nu am de gând să pierd vremea ascultând cine știe ce proteste din partea ta, începu el hotărât, fără altă introducere. O să faci un popas și o să iei frumușel masa cu

mine... Nici prin gând să nu-ți treacă să pleci de aici până nu dai curs celor ce tocmai ți-am spus.

Heather zâmbi recunoscătoare.

– Nici prin gând nu-mi trece să protestez în vreun fel. Sună minunat.

Porniră pe jos spre Hotel Royal. Câțiva clienți se bucurau de aerul proaspăt al după-amiezii de pe terasa restaurantului. Văzuseră cu toții autobuzul venind și așteptau acum cu nerăbdare să afle ce se petrecuse.

– Ce face doamna Croft? Cum se simte?

Colin le făcu semn s-o lase în pace.

– Când o să existe ceva nou de aflat, veți afla cu siguranță, declară el. Acum lăsa-ți-o pe Heather să-și tragă și ea sufletul.

Toată lumea se dădu la o parte. Colin o conduse în restaurant, la o masă, și comandă friptură și salată pentru două persoane. Se lăsă apoi pe spătarul scaunului spre a examina expresia feței lui Heather.

– Tu cum te simți? o întreabă în sfârșit.

– Obosită... și un pic bulversată... de fapt un pic mai mult... A fost o experiență cutremurătoare...

– Bineînțeles că a fost.

– Sergentul Gibson a fost cel care s-a dovedit stăpân pe situație. Am avut mare noroc cu el în autobuz!

Colin zâmbi.

– Așadar domnul polițist a fost și el o dată la locul potrivit, la momentul potrivit. S-a îndeletnicit și el cu altceva decât să hărțuiască bieți șoferi fără vină.

Heather nu fu în stare să zâmbească și ea la rîndul ei. Groaza experienței trăite abia începea să-și facă efectul și numai gândul că ar fi putut fi singură în fața unei astfel de încercări o paraliza.

— Gândește-te numai ce s-ar fi întîmplat dacă el n-ar fi fost acolo, șopti ea tremurînd. Aș fi intrat în panică... N-aș fi putut să fac nimic pentru ea.

Colin se aplecă și o luă de mână.

— Nu gândeți așa, o îndemnă el blînd. Te-ai fi descurcat foarte bine și singură. Tăcu un moment, apoi continuă: Ați făcut amîndoi tot ce v-a stat în putință, dar trebuie să fii conștientă că este posibil ca, în ciuda eforturilor voastre disperate de a o salva, pacienta voastră să nu supraviețuiască...

Heather gemu abia auzit. El îi strânse mîna într-a sa.

— Știi foarte bine că era în stare gravă cînd a luat-o ambulanța. Ar fi extraordinar ca voi să fi reușit să-i salvați viața. Dar trebuie să fii pregătită sufletește pentru ce e mai rău...

Heather oftă.

— Ai dreptate. La momentul respectiv singura mea speranță era să nu moară în brațele noastre înainte să vină ambulanța.

— Acum nu mai depinde de tine. Nu are rost să te chinuiești cu gânduri la ce ar fi fost dacă... Fii recunoscătoare că sergentul a fost acolo și nu te mai gândești la altceva.

— Presupun că și tu ai avut de-a face cu urgențe în meseria ta.

— Încă nu. Nu sunt prea vechi în meseria asta, să știi. Pînă să vin aici eram un simplu asistent, așa că nu era de

competența mea să iau hotărâri importante. Acum însă, într-o eventuală situație critică, nu mă pot baza decât pe mine însumi și, ca și tine, o să fac tot ce-mi va sta în putință.

Cel puțin el fusese instruit pentru astfel de situații, se gândi Heather. Cine știe cât îi va lua ei să revină la voia bună cu care își efectua înainte, fără nici o grijă, traseul zilnic?

– Să nu crezi că de acum încolo toată lumea își va face un obicei din a se prăbuși fără suflare la tine în autobuz, o asigură Colin. Chiar dacă, Doamne ferește, se va mai întâmpla vreodată așa ceva, nu va mai fi niciodată la fel de groaznic ca prima oară.

Li se servi masa. Heather își dădu seama că, în ciuda celor întâmplate, era moartă de foame. Până la desertul ușor constând în fructe și dulceață, ea se simțea deja mult mai bine și-i era recunoscătoare lui Colin pentru asta. Îi zâmbi chiar, mulțumindu-i.

– Aveam nevoie de așa ceva.

– Arăți mai bine, mai întremată, de parcă ți-ai mai recuperat puterile. Acum ce faci?

– Mă duc acasă, sună prompt răspunsul. Nu-ți face griji, nu mi se va întâmpla nimic rău. Promit să nu pierd direcția și să ies de pe șosea sau mai știu eu ce, Doamne ferește, altceva...

– Ai putea rămâne aici peste noapte.

– Nu. Heather părea de neînduplecat în această privință. Asta mi-ar da peste cap de-a binelea rutina zilnică. Dar nu plec până nu sun la spital să văd ce mai face doamna Croft. Faptul că nu știu nimic este de nesuportat.

El nu încercă s-o oprească. Știa foarte bine că să nu știi nimic era de cele mai multe ori mai greu decât să auzi ce e mai rău. O însoți la telefonul din holul hotelului și-i căută el numărul de telefon de la spital.

Heather se prezintă și-i explică asistentei că ea fusese cu pacienta când aceasta suferise infarctul. După câteva secunde de așteptare altcineva preluă receptorul la celălalt capăt al firului.

– Doamna Croft se odihnește acum. Deocamdată nu poate primi vizite decât din partea membrilor familiei.

– Mulțumesc!

Heather închise și repetă pentru Colin ceea ce i se spusese.

– O veste îmbucurătoare. Uite, s-a întunecat deja. Sigur vrei să conduci până acasă în seara asta?

– Circul adesea, iarna, pe întuneric. Nu-ți face griji, acum că am aflat că starea doamnei Croft este stabilă, nu mai am motive de îngrijorare și mă pot concentra asupra drumului.

O conduse până la autobuz și înainte ca ea să deschidă ușa o luă din nou de mână.

– Cafeaua în doi mâine dimineață? întrebă el.

– Da, mulțumesc. O idee minunată.

El înaintă pe neașteptate spre ea și o sărută ușor pe obraz.

– Te aștept mâine dimineață. Ai grijă la drum!

Heather se urcă în autobuz simțind încă buzele lui pe obrazul ei. Ce frumos din partea lui să fie alături de ea, s-o înțeleagă și să încerce s-o ajute să treacă peste groaza acestei zile! Abia aștepta întâlnirea de la cafea de a doua zi dimineață! Poate avea chiar să zăbovească și câteva minute în plus față de obicei, dacă el nu era ocupat, bineînțeles.

Capitolul 6

Ceasul deșteptător o trezi pe Heather a doua zi dimineață. Se lăsă pe spate încercând să-și adune gândurile, surprinsă că dormise bine după o zi atât de tulburătoare ca cea de ieri. De obicei se trezea înainte ca ceasul să sune, dar continua să-l potrivească în fiecare seară, pentru orice eventualitate.

Resimți efectele efortului de cu o zi înainte imediat ce se dădu jos din pat. Acum putea să-și dea cu exactitate seama ce mușchi fuseseră solicitați în încercarea de a o readuce la viață pe bolnavă. Dureri ascuțite îi săgetau la fiecare mișcare spatele în timp ce se îndrepta spre baie, și ambii genunchi o supărau cumplit.

Apa fierbinte avu un efect reconfortant, dar ea continua să se simtă mai puțin energică decât de obicei. Se uită la ceas și decise să nu mai piardă vremea pregătindu-și un pachet pentru masa de prânz. Câteva banane, mere și nuci erau de ajuns pentru a o menține pe linia de plutire. Dacă avea să i se facă foame putea să-și cumpere un sandviș din St. Annes.

Doi pasageri așteptau în fața garajului. Era un cuplu mai în vârstă care dorea să ajungă la Gregory. Heather nu-și putu înfrâna temerile în timp ce le rupea bilete și încărca bagajul în mașină... Își impuse în gând să nu se mai gândească la rău. Transportase sute de pasageri în vârstă și nu-și făcuse niciodată până acum astfel de griji. Mai mult decât atât, cei doi păreau cât se poate de în formă!

– Obişnuiam să ne petrecem anual vacanțele aici când eram eu mică. Melancolia amintirii vibra în glasul femeii. Dar n-am mai venit de când aveam doisprezece ani. Așteptam cu nerăbdare excursia asta de mulți, mulți ani.

– În mod sigur veți remarca o grămadă de schimbări, opină Heather. Totuși până acum s-a încercat evitarea pe cât posibil a înlocuirii pitorescului cu modernul.

Pe parcursul întregului drum, doamna îi arătă soțului, entuziasmat și el de bucuria soției sale, diverse locuri, puncte de atracție care îi rămăseseră ei în amintire. Buna lor dispoziție îi insuflă tinerei încredere și puțină siguranță. Toți trei se bucurară de priveliștea preferată a lui Heather când ajunseră în vârful dealului.

– Facem un mic popas aici, deci puteți bea o ceașcă de ceai sau altceva, le spuse ea pasagerilor în timp ce oprea autobuzul în Eden Bay.

– Avem termos la noi, răspunse bătrâna doamnă. Dar vom face o plimbare de-a lungul străzii principale...

Heather se uită la ceas.

– Durează douăzeci de minute. Nu vă mai întoarceți până în stație. Vă iau eu din drum înspre ieșirea din oraș.

Funcționarele de la oficiul poștal încercară s-o rețină pe Heather cu întrebări despre nenorocirea de cu o zi înainte, dar ea nu zăbovi.

— Nu am sunat încă la spital, le răspunse scurt. Nu știu care mai este starea doamnei Croft. Aseară când am sunat se odihnea.

Alte câteva persoane o așteptau în fața farmaciei. Știau că trece pe acolo în fiecare dimineață. Heather repetă ce le spusese și celorlalți, apoi apărură Colin și-i veni în ajutor adăugând că nu e nimic nou de aflat, iar Heather are și ea un program de respectat.

— Cum te mai simți astăzi? întrebă el ținându-i ușa și invitând-o înăuntru.

— Mă cam dor picioarele... și spatele... dar în rest... mai optimistă ca ieri. Astăzi nu mă grăbesc așa tare. Am numai doi pasageri care deapănă amintiri și le-am lăsat mai mult timp la dispoziție.

— Bine ai făcut! Cafeaua e gata.

Înainte să treacă în camera din spate, Heather se opri să-i spună și lui Raelene câte ceva despre ghinionul de ieri. Acum era gata pentru un popas la cafea mai degajat, nu așa de „în fugă” ca de obicei.

Aproape fără nici o altă introducere Colin o invită să-și petreacă împreună duminica ce urma. Ea acceptă fără ezitare.

— Vin să te iau la 9.30, îi spuse el. Așa o să ai și tu timp să mai lenevești puțin în pat.

— Și unde mergem?

— Asta e o surpriză.

— Dar trebuie să știu cu ce să mă îmbrac.

– Ah! Colin părea să reflecteze asupra problemei. Cu ceva în care să te simți tu bine. Nu mergem într-un loc prea pretențios, așa că nu se impune ținută obligatorie.

Heather se muștra în drum spre autobuz. Cine spunea că nu se lasă ea impresionată de farmecul și înfățișarea lui? Folosise cuplul în vacanță ca o scuză să poată pierde și ea vremea în mod plăcut. De fapt dorise să petreacă ceva mai mult timp în compania lui Colin. Și uite că aranjase să petreacă a doua duminică la rând cu el. Halal voință pe ea!

Cei doi pasageri o așteptau în fața magazinului. Pălăvrăgeau vesel în timp ce-și reluau locurile.

– Închipuie-ți că aceeași familie deține și acum magazinul. Strănepoții celor de atunci.

– Îi cunosc chiar și pe cei la care soția mea stătea cu atâția ani în urmă. Cine ar fi crezut?

Heather se gândi să-i lase la scara hotelului lor în Gregory, dar își aminti că sergentul este cu ochii în patru după astfel de încălcări ale regulamentului.

– Așteptați-mă puțin și vă duc până la oficiul poștal. Este mai aproape de hotel decât stația de autobuz.

Sandy era și ea nerăbdătoare să afle amănunte despre ceea ce se întâmplase.

– Am auzit că ambulanța a luat-o tocmai de la ferma Philps, așa este?

– Da. Trecusem chiar de fermă, dar am întors.

– Și i-ai salvat viața.

– Sergentul Gibson i-a salvat viața, eu doar l-am ajutat.

– Pentru prima dată când chiar face și el ceva pentru cineva. Știi că îi oprea pe oameni la ieșirea din oraș și-i amenda pentru că nu aveau centurile de siguranță puse?

– Ei bine, este spre binele lor, replică Heather. Oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă de propria lor siguranță. Și pe mine mă îngrijorează faptul că încă mai există tineri care nu înțeleg rostul centurii.

– Ha! Nu credeam că tocmai tu o să-i iei apărarea. De fapt nu este chiar atât de surprinzător, având în vedere prin ce ai trecut ieri. Stai să te mai prindă că ai parcat neregulamentar!...

Puțin probabil ca acest lucru să se mai întâmple dacă locul de parcare al autobuzului avea să fie respectat de acum înainte între orele indicate, se gândea Heather în timp ce aduna pachetele. Acesta ar fi fost tot meritul sergentului, ca și reușita de ieri. S-ar putea să nu fie prea încântat nici dacă o vede debarcând pasageri la poștă, dar regulamentul nu stipulează nimic în legătură cu debarcarea pasagerilor pe proprietate privată.

Când se întoarse în aceeași după-amiază, sergentul Gibson aștepta în fața agenției. Era în uniformă, așa că Heather presupuse că era de serviciu.

– Bună ziua! Cum te simți astăzi? întrebă el de îndată ce ea puse piciorul pe trotuar.

– De dimineață abia mă puteam mișca. Dar tu?

– La fel. Zâmbi. Cu siguranță vei fi bucuroasă să afli că doamna Croft a avut o noapte liniștită și starea ei se îmbunătățește văzând cu ochii.

– Slavă Domnului!

El aprobă din cap și după un moment de tăcere Heather continuă:

– Nici n-am apucat să-ți mulțumesc cum se cuvine pentru ieri. Ți sunt cu adevărat recunoscătoare. Nu m-aș fi descurcat fără tine.

– Ba cum să nu! Nu ai început nici să ții, nici n-ai intrat în panică să nu mai știi de tine...

– N-am apucat, cu tine care i-ai sărit atât de prompt în ajutor... Dar dacă nu ai fi fost acolo?

– Ai licență de șofer de autobuz. Cu siguranță ai urmat un curs de prim-ajutor înainte să începi să te ocupi de o întreagă linie de autobuze.

Atât îi fu de ajuns lui Heather ca să revină la vechile sentimente în ceea ce-l privește pe sergent. Era extraordinar! De ce trebuia să caute întotdeauna nod în papură?

– Bineînțeles că am urmat un astfel de curs! Dar nu se compară cu situația reală. Plus că, recunosc eu ea, asta a fost cu ceva timp în urmă. Atâtea lucruri se uită în timp!

– Tocmai de aceea există cursuri de reinstruire, se îmbună el. De fapt despre asta voiam să vorbesc cu tine. Săptămâna viitoare, la 18.30, începe un curs de prim-ajutor în Eden Bay. Ai putea să-ți modifichi puțin programul în așa fel încât să participi și tu?

Heather dădu afirmativ din cap. Infarctul doamnei Croft era un argument suficient pentru a o convinge că are nevoie de puțină pregătire pentru astfel de cazuri de urgență.

– Pot să fac în așa fel încât să fiu disponibilă în ziua cursului.

– Bine. Ți trimit eu detalii.

O salută scurt din cap și se îndepărtă. Nu era nevoie să-i ceară adresa. Doar avea deja toate datele necesare în afurisitul ăla de carnetel.

Lui Colin i se păruse de la sine înțeles că ea avea să ia cafeaua cu el și la întoarcere, așa că avea totul pregătit. Ea acceptă bucuroasă, dar hotărî să nu-și facă un obicei zilnic din asta, deși îi făcea atâta plăcere compania lui.

– Măine dimineată nu trec decât foarte rapid, cu treburi, îl anunță. Așa că nu pregăti nimic...

– Și nu-mi stă în putere să te fac să te răzgândești? Ochii lui căprui o priveau rugător. Prezența ta aici în fiecare dimineată îmi luminează întreaga zi.

– Ei bine, mai sunt și alții cărora trebuie să le luminez ziua, răspunse ea cu jumătate de gură. Nu mă răzgândesc. Acum trebuie să plec. Am un program de respectat.

Plouă următoarele două dimineți, dar zorii zilei de duminică anunțau o zi frumoasă și călduroasă. Heather se trezi devreme și intră la duș. Urmă apoi problema îmbrăcămînții. Se decise asupra unei rochii de bumbac. Se preta aproape oriunde și avea să fie o schimbare binevenită după o săptămână întreagă de blugi sau pantaloni. Se hotărî în cele din urmă asupra unei rochii roz, cu mânecă scurtă, la care asortă o pereche de sandale de piele, albe. Își pregăti și o jachetă albă. Cu siguranță, ceva mai pe seară briza avea să se facă simțită.

Colin sosi la numai câteva minute de termenul fixat.

– Ești foarte punctual, remarcă Heather.

– Am un program de respectat, o tachină el. Nu ești singura care se încadrează în timp când trebuie să ajungă undeva.

El acceptă ceva răcoritor de băut înainte de plecare. Un Sedan crem aștepta în fața porții. Îi ținu ușa să urce, iar ea nu se putu abține să nu remarce clasa vehiculului.

Nici un alt prieten de-al ei nu deținea o mașină atât de scumpă... Contrastul cu propriul ei autoturism combi care avea deja ceva kilometri la bord era izbitor.

Colin se dovedi un șofer priceput. Conducea repede, dar prudent. O luă pe cel mai scurt drum spre șoseaua principală, apoi spre Hobart.

– M-am cam săturat de atâta liniște și pace, spuse el. Este timpul să încercăm ceva mai incitant.

Trăise aproape toată viața lui în Hobart, așa că acolo se simțea ca acasă. Mai întâi opri să-i ofere lui Heather o superbă perspectivă de sus asupra orașului, asupra portului și râului Derwent.

– Asta numesc eu o priveliște de milioane, se entuziasmă, de parcă el însuși creionase tabloul ce li se dezvăluia în fața ochilor. Nici nu e așa de complicat să ajungi aici sus ca să te bucuri de peisaj. Nu ți se pare că e un fel de Victoria Cove îmbunătățit?

– Este într-adevăr impresionant.

– Bine zis! Hobart are de toate: priveliști cum nu găsești poate nicăieri în altă parte în lume, plus toate facilitățile unui oraș modern, și asta fără să plătească tributul aglomerației și traficului din Melbourne sau Sydney.

Următoarea oprire fu la un club de golf, unde luară masa în vecinătatea impunătoare a unui conac vechi. De acolo, coborâră pe malul râului. Colin parcă aproape de debarcader.

– Ce părere ai de asta? o întrebă arătându-i un iaht mic, albastru cu alb. Este al nostru pentru azi.

Heather savură din tot sufletul croaziera. Apa licărea argintiu în lumina soarelui, revărsându-se parcă în

verdele mai intens după ploile din ultimele zile al vegetației de pe mal. Vremea frumoasă scosese oamenii la plimbare, pe apă sau pe uscat. Mulți dintre ei le făceau prieteneste cu mâna când treceau.

Heather crezu că o dată ajunși la mal aveau să plece spre casă, dar Colin nu fu de acord nici în ruptul capului cu așa ceva.

– Este mult prea devreme ca să plecăm spre casă acum. Orașul ne oferă atâtea posibilități! Cum să plecăm de aici înainte de cină?! M-am gândit să mâncăm la Cazino.

– N-am fost niciodată la Cazino. M-am întrebat de multe ori cum o fi.

Colin era încântat.

– N-ai fost niciodată? Grozav! Îmi place la nebunie să duc oamenii în locuri în care nu au mai fost până atunci.

Clădirea cazinoului impresiona și prin exterior, dar decorurile în purpuriu și auriu din interior o lăsară pe Heather cu gura căscată. Privea fermecată covoarele și candelabrele, gândindu-se câtă diferență între acest loc și vechiul hotel din Victoria Cove. Nu exista nimic care măcar să se apropie de grandoarea acestei construcții în nici unul dintre orașele prin care trecea ea zilnic.

– Încă nu este foarte aglomerat, îi spuse Colin conducând-o înăuntru. Cei mai mulți vin spre seară. Asta exceptând împătimitii jocului, bineînțeles. Unii dintre ei sunt aici de la deschidere.

Treceau, deocamdată fără o țintă anume, printre mesele de joc. Jucători își încercau norocul la ruletă sau la cărți.

– Tu ce ai vrea să încerci? o întrebă Colin.

– Eu? Eu nu joc, răspunse imediat Heather. Nu știu să joc nici unul dintre jocurile astea.

Avea chiar un fel de teamă instinctivă de jocurile de noroc. Pentru ea, cazinoul reprezenta un loc de întâlnire al celor bogați, al celor care aveau destui bani ca să nu le pese dacă pierd sau câștigă. Nu se putea imagina punând la bătaie bani muncii de ea la un joc de noroc. Ai ei se străduiseră ani de zile să pună pe picioare afacerea familiei, iar ea prețuia prea mult acest lucru ca să riște banii la pariuri.

Colin dispăru câteva minute pentru a se întoarce cu un fișic de monede pe care i le răsturnă în palmă.

– Măcar încearcă-ți și tu norocul la jocurile mecanice! o îndemnă el. Hai, c-o să fie distractiv!

O conduse într-o altă sală și se opriă în fața a două aparate libere. El îi arată cum funcționează.

– Simplu, nu-i așa? Folosește toate monedele pe care ți le-am dat.

La a treia încercare, Heather câștigă. Banii căzură cu zgomot.

– Bravo! Cât ai câștigat?

– Doi dolari.

– Data viitoare poate dai lovitura.

El nu câștigă nimic, iar cu celelalte monede din fișic nici Heather nu mai avu noroc. Încercă să-i dea banii câștigați lui Colin, dar el îi refuză spunându-i:

– Sunt ai tăi. Vrei să-i joci și pe ăștia?

– Nu, mulțumesc! Îmi ajunge cât am jucat.

– Atunci pune-i în geantă. Dacă nu mai vrei să joci, să mergem să căutăm o masă.

Restaurantul era puțin cam aglomerat, dar se găsi imediat o masă pentru ei. Uitându-se prin meniu Heather decise să aleagă ceva ușor. Nu era obișnuită cu mâncarea sățioasă și luaseră deja o masă copioasă în ziua aceea.

– Te-ai descurca și cu ceva mai consistent, o asigură Colin amuzat. Că doar e cină, nu gustare!

– Dacă asta îmi va pica mie mai bine decât orice altceva... Am mâncat la prânz până n-am mai putut și eu nu sunt obișnuită cu așa ceva. Dar tu nu te lua după mine! Alege câte feluri îți pofteste inima.

Colin își dădu seama că ea nu va schimba comanda, oricât ar încerca el s-o îmbie cu cine știe ce bunătăți.

– Presupun că așa te menții în formă, cu silueta asta de invidiat și cu tenul debordând de sănătate! murmură el. Ei bine, eu nu am atâta voință. De fapt cred că am mai menționat acest lucru.

Cei doi tineri se aplecaseră ușor unul spre celălalt, iar conversația se întreținea parcă de la sine, plăcut și degajat. Ca nu cumva ea să-l creadă cine știe ce împătimit al jocului, Colin o asigură că nu-și face un obicei din a juca la Cazino.

– Am venit de câteva ori cu persoane care nu cunoșteau orașul. Cazinoul este unul dintre punctele de atracție. Mai joc și eu din când în când, dar niciodată la mize prea mari.

Când spre sfârșitul mesei el îi sugeră s-o ducă acasă, Heather nu protestă, căci nu dorea să ajungă târziu. Drumul de întoarcere nu dură mult. Era o noapte minunată. Luna aproape plină împrăștia reflexe argintii pe suprafața mării.

Colin opri mașina la poarta lui Heather și se întoarse către ea.

– Ai ajuns și acasă teafără și nevătămată, îi spuse vesel. Te-ai simțit bine?

– Da, m-am simțit. Mulțumesc foarte mult! Atâtea lucruri noi pentru mine!... A fost într-adevăr o schimbare plăcută.

– Mă bucur.

Colin coborî. Heather îl așteptă să vină să-i deschidă portiera.

– Mulțumesc. Ai vrea să urci la o cafea, sau preferi să pleci deja?

El șovăi un moment, apoi dădu din cap.

– Mi-ar face mare plăcere să intru, dar mai bine plec. Mai am destul de mers, iar tu te scoli mâine de dimineață.

O luă de mână, o trase lângă el, își încolăci celălalt braț în jurul ei și o sărută ușor pe obraz cum mai făcuse și altă dată. Apoi îi depuse un al doilea sărut, tandru, dar hotărât, pe buze.

Heather se trezi răspunzându-i la sărut cum nu se așteptase. O mai sărutaseră și alți bărbați, dar nici unul n-o făcuse să simtă ceea ce simțea acum. Nu l-ar fi respins dacă nu s-ar fi oprit, dar el se dădu un pas înapoi, cu palmele pe umerii ei și, privind-o adânc în ochi, o întrebă:

– Cafea mâine dimineață?

– Da, răspunse ea fără suflare. Mulțumesc. Abia aștept!

Capitolul 7

Colin lucra la o rețetă când sosi Heather la farmacie în dimineața următoare.

– A fost adusă acum câteva minute, explică Raelene. Doctorul are nevoie de medicament cât mai repede posibil, de aceea au și trimis rețeta cu prima ocazie ivită.

– Spune-i să nu se grăbească, zise Heather. Am câțiva prieteni de vizitat și mă întorc.

– O să-i lipsească mica voastră întâlnire din fiecare dimineață. Zâmbetul lui Raelene numai unul de simpatie nu era. Câteodată am impresia că pentru el pauza asta de cafea este mai importantă decât tot restul zilei.

Heather decise să ignore această remarcă.

– Ne vedem peste câteva minute, spuse ea și ieși repede, înainte ca Raelene să se poată gândi la vreun motiv să o mai rețină.

În magazin erau patru clienți, dar nici unul nu se grăbea.

– Heather, de când nu te-am mai văzut! Pe unde ai umblat? Femeia între două vârste care vorbise i se adresase din celălalt capăt al încăperii. Stătea sprijinită de teighea.

– Ca de obicei, răspunse Heather deschizând combina frigorifică și luându-și un suc de portocale.

– Da și nu prea, interveni și o doamnă mai în vârstă. Dar călătoria cu doamna Croft?

Vestea infarctului se răspândise ca fulgerul și provocase rumoare în micul oraș. Se discutase despre asta săptămâna întreagă și încă mai era un subiect dezbătut.

– Începe un curs de prim-ajutor aici, în oraș, spuse vânzătoarea, arătând spre un anunț tipărit de pe perete. Poate ar fi bine să participăm cât mai mulți, pentru orice eventualitate. Dacă se întâmplă să facă cineva infarct și la noi aici, în Eden Bay...?

– Bate în lemn! sări femeia care intrase prima în vorbă cu Heather. Totuși, ar trebui să fim pregătiți și pentru astfel de situații. Nici unul dintre noi nu întinerește.

O clientă care nu participase la discuție îi zâmbi lui Heather și ieși după ea din magazin.

– Nu te-am mai văzut de o groază de timp! spuse ea.

– Așa este, îmi pare rău. Am fost ocupată în ultimele două weekenduri.

– Am auzit. Julia Denby aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu există urechi indiscrete și, deși se convinge de acest lucru, continuă pe un ton mai scăzut: O păsărică mi-a șoptit că ai fost văzută la întâlnire cu tânărul acela drăguț de la farmacie.

– Oh, Doamne! Cum mai circulă vorba!
– Și nu în altă parte, ci la Cazino. Ai avut noroc?
– Nu. Am câștigat doi dolari, dar am pierdut mai mult de-atât.

– Asta-i viața! Ascultă, avem petrecere duminica viitoare, sărbătorim ieșirea la pensie a părinților lui Brian. Ei se mută în Gregory și preluăm noi administrarea întregii ferme.

– Felicitări! Cu siguranță o să vin.
– Adu-l și pe noul tău prieten cu tine.
– S-ar putea să aibă alte planuri pentru duminică. Eu îl întreb.
– Nu-și face el planuri care să nu te includă și pe tine, spuse Julia cu un zâmbet cunoscător. Raelene ne-a povestit cum stă treaba. I-ai căzut cu tronc din prima clipă și acum nici nu se mai uită la altcineva.

Heather roși.

– Nu credeți și voi chiar tot ce spune Raelene. Trebuie să plec. Ne vedem duminică.

Colin o aștepta la ușa farmaciei, cu pachetul de medicamente în mână.

– Presupun că acum pleci imediat, se plânse el.
– Da, am întârziat deja zece minute. Heather ezită, dar până la urmă se hotărăște să-l invite la petrecere. Ar fi o ocazie minunată să mai cunoști și tu ceva lume.

– Aș prefera să mă întâlnesc numai cu tine. Nu am nevoie să cunosc altă lume.

Heather se gândi cât de plăcută fusese ziua de ieri și cât de atrăgător suna perspectiva altor astfel de zile, dar dădu din cap.

– Eu o să mă duc. Julia este o veche prietenă și duminică va fi o zi mare pentru ea și pentru Brian.

Colin capitulă cu un oftat:

– Bine, atunci accept. Poate mergem și noi undeva după aceea.

Primele ore ale cursului de prim-ajutor se țineau într-o cameră de serviciu la Hotel Royal. Heather se întoarse în Eden Bay la ora obișnuită, parcă autobuzul și o luă pe jos spre farmacie. Colin o întâmpină ușor încruntat.

– Nu mi-ai spus că în seara asta rămâi două ore în oraș.

– Oh, nu ți-am spus? Probabil am presupus că toată lume știe.

– Cum rămâne cu programul? Am crezut că programul este mai presus de orice.

Tonul lui acuzator o enervă pe Heather.

– Este mai presus decât interesul meu personal, răspunse ea sec. Dar în astea două ore o să iau parte la niște cursuri de prim-ajutor, spre binele pasagerilor mei.

– Dar pasagerii care se întâmplă să aștepte autobuzul în astea două ore?...

– Toți funcționarii de la agenție știu și există anunțuri peste tot. N-o să aștepte nimeni autobuzul.

Brusc un zâmbet îi luminează lui Colin fața, iar tensiunea se risipi ca prin minune.

– Mă bucur să aflu că-ți poți reorganiza timpul atunci când este cazul. Și sunt încântat să aflu că în seara asta ești în oraș. Hai să luăm cina împreună!

– Îmi pare rău, dar iau ceaiul la magazin cu familia Lawson.

– Ei, pe naiba! Mie nu-mi faci nici un fel de rabat, bombăni el. Dar săptămâna viitoare? Doar cursul ăsta n-o avea numai o singură ședință!

Heather șovăi. Începuse să ceară cam mult, hotărî ea. Compania lui era într-adevăr foarte plăcută, dar ea mai avea și alți prieteni. Plus că începuseră deja să circule zvonuri despre ei doi și ea nu voia să fie subiect de bârfă.

– Mai vedem. Nu pot să fac planuri de pe acum pentru săptămâna cealaltă.

El fu evident dezamăgit de răspuns, așa că ea încercă să destindă atmosfera glumind:

– De ce nu vii și tu cu mine la curs?

– Tu crezi că eu nu m-am gândit? Dar ce-ar zice lumea să mă vadă pe mine urmând un astfel de curs? După doctor, farmacistul este a doua persoană la care apelează omul pentru un sfat medical. Câtă încredere aș mai inspira eu unor oameni care m-au văzut învățând cot la cot cu ei aceleași lucruri?

Când se despărțiră, el părea încă necăjit. Foarte rău, se gândea Heather îndreptându-se cu pas hotărât spre magazin. Ea fusese întotdeauna o fire independentă și nu avea să se supună nici acum insistențelor altora. El va trebui să înțeleagă că ea are viața ei și interesele ei de apărut.

Se bucură de jumătatea de oră pe care o petrecu în compania familiei Lawson. Timpul petrecut în oraș îi oferea posibilitatea să întâlnească oameni pe care nu-i mai văzuse de multă vreme. Camera de hotel unde se ținea cursul fremăta de zgomot de glasuri, se schimbau impresii, dar nu se făcea nici un fel de referire la adevăratul motiv al prezenței tuturor acolo.

– Bună seara!

Toată lumea întoarse capul în direcția vocii autoritare ce se făcuse auzită și toți ochii începură să-l studieze pe bărbatul înalt, îmbrăcat elegant, care vorbise. Soarele după-amiezii îi accentua nuanța roșcată a părului.

– Bună seara! repetă. Luați loc, vă rog, ca să putem începe.

Heather rămase uimită. Sergentul Gibson!

– Bună! o salută el îndreptându-se cu pași mari spre ea.

Ea dădu nu prea încântată din cap în semn de salut.

– Tu predai cursul?

– Da. Și te asigur că am acreditare în acest sens.

– Păi mie de ce nu mi-ai spus? M-ai informat cu privire la curs, dar nu mi-ai spus că tu te ocupi de el.

El fu ușor stânjenit de întrebare.

– Am avut sentimentul că dacă îți spun nu mai vii.

Câtă dreptate avea, se gândi Heather bătaioasă. Probabil că acum va fi cu ochii pe ea, încercând să-i găsească nod în papură pentru ca mai apoi să-i pună la îndoială capacitatea de a conduce o linie de autobuze. Asta numai încredere nu-i inspira. Ar fi trebuit să-l roage

pe Colin s-o instruiască puțin, și cu asta basta. Ar fi ajutat-o cu cea mai mare plăcere și aproape sigur el știa mai multe în domeniu.

Cineva îi făcu semn cu mâna indicând un loc liber, iar Heather se duse repede să se așeze, sperând că n-a observat nimeni că nu se simte tocmai în largul ei. Prezența sergentului îi era întotdeauna incomodă și indiferent de împrejurările în care se întâlneau ea se simțea supusă unei anumite tensiuni.

Politiștul începu prin a se prezenta. Câțiva deveniră mai rezervați când aflară cine este. Își câștigase rapid o anumită reputație în sânul comunității și toată lumea știa deja că scuzele nu erau de ajuns dacă te prindea încălcând regulamentul.

— În mod sigur ați auzit cu toții de urgența cu care ne-am confruntat de curând în autobuz, continuă el. Poate tocmai acesta este motivul pentru care atâția dintre noi participă astăzi la această întrunire. Câteodată avem nevoie de un astfel de eveniment pentru a ne aminti cât de important este să știm cum să facem față unei stări de urgență. Să începem deci. Resuscitarea inimă-plămâni este una dintre intervențiile vitale, de aceea această procedură este prima pe care o vom învăța.

Vorbea liber, oferind informațiile clar și concis, de parcă instruia un detașament de cadeți. Nici urmă de zâmbet pe fața lui, nici chiar când unii dintre bărbații prezenți făceau comentarii cu voce tare cu privire la manechinul de dimensiuni umane pe care îl adusese pentru exemplificare.

După ce efectuează procedura de resuscitare, se ridică și spuse:
– Bineînțeles, este mult mai ușor atunci când ai pe cineva alături care să te ajute. Heather, vino să le arătăm și celorlalți cum trebuie să se coordoneze două persoane în încercarea de a salva viața cuiva.

Heather își ascunse reținerea și merse să îngenuncheze lângă manechin. Privitorii începură să vorbească între ei. Ea știa că se discută despre incidentul de săptămâna trecută, cu infarctul doamnei Croft.

– Relaxează-te, o îndemnă rece sergentul. Facem numai o demonstrație. Pacientul acesta nu are cum să moară.

Dar tonul lui n-o ajută să se relaxeze. Heather se simțea stângace și incapabilă să se miște în voie. Îi era mult mai greu să se concentreze asupra ritmului acum decât îi fusese chiar în momentul în care trebuise să aplice unui om ceea ce se presupunea că acum învață pe un manechin.

Sergentul continuă cu demonstrațiile chemând pe toată lumea în perechi de câte doi pentru a exersa resuscitarea pacientului. Cineva veni la un moment dat cu ideea unei pauze în care să se aducă băuturi răcoritoare, dar el nu luă în seamă sugestia și continuă în aceeași manieră timp de o oră încheiată.

– Cum spuneam, aceasta este cea mai importantă procedură, concluzionează el în cele din urmă. Exersați pînă vă va intra în obișnuință. Săptămâna viitoare vom discuta despre răni și lovituri și despre cum putem evita agravarea lor.

Lumea plecă în grupuri mici, unii înspre bar, alții spre casă. Câțiva mai rămaseră să schimbe o vorbă, două.

– Nu este o persoană prea plăcută, nu-i așa? comenta un fermier, după ce în prealabil aruncase o privire peste umăr pentru a se asigura că sergentul nu-l poate auzi.

– În nici un caz. Dar pare să știe ce spune, îi răspunse un vecin.

– Tu ești persoana cea mai indicată pe care o putem întreba cu privire la priceperea lui, nu, Heather?

Heather confirmă din cap.

– Da. Este într-adevăr competent. Eu am fost recunoscătoare că a fost în autobuz săptămâna trecută.

Micul grup păstră distanța când sergentul trecu spre ieșire. Părea să nu observe că oamenii îl cam evită. Se opri în dreptul lui Heather.

– Vii săptămâna viitoare? se interesă el.

Heather se întreba dacă fusese o provocare sau o simplă întrebare de politete.

– Da, îi răspunse. O să vin.

– Bine.

Se întoarse și ieși. Soția fermierului se amuza.

– Se pare că te-a uns asistent, chicoti ea. Pe cât pariu că și săptămâna viitoare te cheamă la vreo demonstrație?

Capitolul 8

A doua zi după-amiază sergentul Gibson aştepta în staţia de autobuz din Gregory. Ca de obicei, ținută impecabilă. Era îmbrăcat civil, apretat şi călcat şi arăta de parcă era de serviciu şi urma să participe la cine ştie ce ceremonie oficială.

– Astăzi fac excursia aceea înspre Victoria Cove, îi spuse el lui Heather. Funcţionarul de la agenţie mi-a spus că el crede că nu am nevoie de alt bilet. Aşa este?

– Alt bilet? Nu, confirmă ea.

Pe faţa lui se aşternu o urmă de zâmbet. Se întoarse să ridice geanta de voiaj pe care o luase cu el. Heather intră între timp în magazin. Îşi propuse să încerce să evite tensiunea ce o copleşea cu fiecare ocazie când se afla în preajma poliţistului. Astăzi el nu era decât un om obişnuit care câteodată purta uniformă. Îl întâlnise în repetate rânduri şi avusese destul timp să se obișnuiască cu felul lui de a fi, aşa că astăzi nu avea să se lase afectată în nici un fel de prezenţa lui. Păcat totuşi că era singurul pasager.

– Nici nu te așteptai tu să-l mai vezi atât de curând în autobuz, așa-i? deschise Sandy discuția. Oricum, măcar localnicii pot circula liniștiți până se întoarce. Cu el plecat o să fie ca-n vremurile bune.

– Mm.

Heather nu găsea motivată atâtă ostilitate față de persoana sergentului, dar nu avea chef de discuții, așa că schimbă pur și simplu subiectul întrebând de marfă.

Sandy o urmă la mașină cu brațul plin de pachete. Zâmbi ironic când observă că subofițerul preferase locul din dreapta șoferului.

– Te așteaptă o excursie aprinsă, o asigură ea pe Heather înmânându-i restul de colete. Bucură-te de ea!

– Da. Pa, Sandy!

Nori cenușii se adunaseră pe cer în ultima oră și nu mult după ce părăsiră ei orașul începu să plouă.

– De data asta prognoza meteo se dovedește a fi corectă, spuse Heather acționând ștergătoarele de parbriz.

– Vremea proastă îți creează vreodată dificultăți?

– Eu n-aș spune chiar dificultăți, doar neplăceri. Ca de exemplu ploaia să te ude până la piele cărând la marfă. Dar presupun că tu te confrunți deseori cu astfel de neplăceri în meseria ta.

Turna acum cu găleata. Ajunseseră la răscrucea cu calea ferată. Heather avea de făcut o livrare aici. Își trase pe ea o pelerină de ploaie înainte să coboare. Căra ambele cutii deodată și le lăsă la adăpostul unui copac, sperând ca proprietarul să ajungă înainte ca învelișul de

carton să se îmbibe cu apă. Trebui să-și îmbrace pelerina și a doua oară pentru a face încă o livrare ceva mai încolo pe traseu. Apoi norii se împrăștiară și soarele apărură din nou.

— Așa se întâmplă întotdeauna, explică ea vesel. Norii s-au scuturat și acum restul zilei o să fie soare și frumos.

El așteptă în autobuz cât stătu ea în Eden Bay. Nici unul dintre ei nu mai deschise apoi discuția până ajunseră în Victoria Cove.

— Acela este singurul hotel din oraș, îi spuse ea arătând spre cea mai impunătoare clădire de pe raza localității. Era o construcție veche, dar bine întreținută, cu terase largi, decorate cu grilaj dantelat de fier forjat, pe trei dintre cele patru laturi.

În mod normal ar fi debarcat pasagerii la scara hotelului, dar acum își continuă drumul și nu se opri decât două străzi mai încolo, la ușa garajului.

— Aici este capătul, îi spuse. Plecăm de aici mâine dimineață la 7.45.

— Mulțumesc.

Își luă geanta și coborî. Privi în jur sigur pe el. Heather își aminti că în ziua când el călătorise spre celălalt capăt al traseului ei i se păruse că se simte singur. Se întrebă oare de ce avea impresii atât de contradictorii în ceea ce-l privea. Nu putea să-i poarte ranchiună o viață pentru un mic incident cu parcare, plus că, săptămâna trecută, faptul că el era în autobuz fusese o adevărată mană cerească.

- Ești așteptat la hotel? Întrebă.
- Nu mi-am făcut rezervare. Când am sunat mi s-a spus că au întotdeauna camere libere în perioada asta a anului.
- Da, ar trebui să aibă. Masa unde o s-o iei?
- La hotel. Presupun că au și sală de mese.
- Ce-ar fi să iei masa la mine? Heather fu la fel de surprinsă ca și el de propunerea pe care tocmai o făcuse, dar după o clipă de tăcere continuă: Nimic prea elaborat. Friptură și salată sau ceva de genul ăsta. Nu cred să aibă ceva pregătit la hotel. S-ar putea să fii singurul lor client.
- Foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc. Accept cu plăcere.
- Răspunsul lui politicos, ca la carte, îi aminti lui Heather de cuvintele de deunăzi ale fermierului care observase că sergentul nu este un om prea plăcut. Perspectiva mesei cu el i se părea acum de-a dreptul neatrăgătoare și își dori să n-o fi luat gura pe dinainte, dar toate fiind spuse nu mai putea da înapoi.
- Să termin aici...
- Ridică ușa garajului și băgă autobuzul înăuntru. Însemnă distanța parcursă în acea zi și cantitatea de combustibil consumată, făcu apoi o verificare rapidă a mașinii, ieși și încuie.
- Nu avem mult de mers până la mine. De fapt în orașelul ăsta nimic nu este prea departe.
- Când ajunseră în fața porții lui Heather, el îi făcu ei loc să intre prima. Ea îl conduse spre casă de-a lungul aleii înguste, până pe verandă. Era o casă veche care avea nevoie de reparații periodice, dar Heather n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume cu o locuință modernă. Aici

copilărise și fiecare colțișor păstra o amintire despre bunicii sau părinții ei. Chiar și când redecorase, folosisese aceleași culori de mai înainte.

Sergentul Gibson nu scotea nici un cuvânt, dar ea observă că privea în jur cu interes.

Ușa din spate era față în față cu cea de la intrare; astfel în zilele fierbinți de vară se putea răcori cu ușurință casa făcând puțin curent. În toate camerele se intra de pe un coridor ce traversa central locuința.

– Două dormitoare într-o parte și încă unul în cealaltă, îi arată ea. Aici este baia; sufrageria în dreapta. Din sufragerie se trece direct în bucătărie, care este nouă. Bucătăria bunicii era dincolo, dar acum acea încăpere a rămas un fel de debara.

– Ce priveliște minunată, admiră el de la fereastra living-ului.

– Se vede încă și mai frumos de pe terasa din spate. Vino să vezi!

Preț de câteva minute stătură amândoi umăr la umăr pe terasă admirând peisajul. Marea se desfășura nu mult dedesubtul lor. Valuri ușoare se spărgeau delicat la țărm, de parcă aceeași mare blândă nu se dezlănțuise vreodată sub capriciile vremii. Pe plajă nu era nimeni. Nici măcar pescarul întârziat ce se zărea undeva în zare, printre stânci, nu destrăma nemișcarea peisajului.

– Este un colț de lume încântător! rupse el tăcerea.

– Da. Poți să mai rămâi aici dacă vrei, sau poți să intri în sufragerie. Găsești tu vreo revistă sau altceva de citit. Eu mă duc să pregătesc câte ceva pentru ceai.

Heather lăasă două reviste pe măsuța de cafea din sufragerie, ca el să aibă o ocupație în caz că se hotărăște să intre, dar sergentul preferă să rămână pe terasă până la masă.

– Miroase foarte bine, fură primele lui cuvinte când se întoarse în casă.

După ce gustă de vreo două ori din farfuria pe care Heather i-o pusese în față, întrebă:

– Foarte bun! Cu ce ai preparat orezul? Are un gust aparte.

– N-am pus nimic deosebit. Este orez „negru”. Heather observă expresia nedumerită de pe fața lui. N-ai mai auzit până acum de orez „negru”?

– Nu cred.

– Este mult mai sănătos decât orezul obișnuit, dar durează un pic mai mult să-l gătești, așa că majoritatea gospodinelor nu se complică cu el. Pot să-ți dau puțin și acasă, dacă vrei, să încerci și singur.

– Nu, mulțumesc. Oricum nu mă prea pricep la gătit. Era rândul lui Heather să fie uimită.

– Dar este foarte ușor. Nu trebuie decât să-l pui la fiert.

– Nu am bucătărie. Ridică din umeri și continuă cu o lămurire: Locuiesc la „Lebăda Neagră”, așa că de mâncat mănânc în general la pensiunea vilei.

– Nu mi-am dat seama că este atât de greu de găsit un apartament de închiriat în Gregory. Îți lipsește probabil intimitatea unui loc numai al tău.

– N-am avut niciodată un loc numai al meu. În Hobart locuiam la cămin.

Heather nu înțelegea cum o persoană tânără și cu putere de muncă se poate mulțumi să locuiască prin hoteluri sau cămine.

– Nu te-ai gândit niciodată să închiriezi un apartament?

– Nu prea ar avea rost. Slujba pe care o am îmi ocupă aproape tot timpul și gândul să-mi petrec puținul timp liber făcând curățenie nu prea mă atrage.

– Dar ai avea și satisfacții, ai putea de exemplu să mănâci ce-ți place, cum îți place, când îți place.

Heather își prețuia foarte mult propria independență și de aceea ar fi putut găsi o grămadă de argumente în favoarea închirierii unui apartament, dar nu se avântă într-o astfel de polemică. Probabil că acest stil de viață îi plăcea lui și cum alegea el să-și trăiască viața nu era treaba ei.

Conversația nu fu prea animată după aceea, în schimb fu evident că lui îi place mâncarea. Trei-patru felii de pâine de casă, două porții de orez cu salată și ca desert brânză, fructe și două cești de ceai.

– Într-adevăr, foarte bun! Tonul lui trăda o apreciere sinceră față de talentul culinar al lui Heather.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Legumele pe care le-am folosit sunt în mare parte din grădină.

Heather începu să strângă masa. Sergentul se ridică de pe scaun ca la comandă.

– Te ajut să speli vasele.

– Nu este nevoie...

– Insist. Tu ai muncit astăzi toată ziua, eu nu.

Cu un aer hotărât luă de pe masă ceașca din care băuse el și farfurioara. Heather zâmbi.

– Bine. Dar nu este așa multă treabă de făcut...

Nu dură mult să spele cele câteva vase în care mânca-seră și să facă puțină ordine prin bucătărie. După ce termină rămase șovăitor în picioare în mijlocul bucătăriei, neștiind ce să facă în continuare și totuși negrăbindu-se să plece. Heather îl privea nevenindu-i să creadă că îl avea în fața ochilor pe același bărbat care, cu numai o seară înainte, condusese ostilitățile la cursul de prim-ajutor. Atât de elocvent și de sigur pe el atunci, acum aștepta puțin stânjenit să i se spună, parcă, ce să facă.

– Ar trebui să plec... să te las și pe tine să-ți vezi de ale tale.

– De obicei, înainte să se întunece, ies să fac puțină mișcare, spuse Heather. Dacă nu ai altceva de făcut, de ce nu vii și tu cu mine? Priveliștea de sus, de pe dealuri este încă și mai frumoasă decât de aici. Poți să-ți lași bagajele la hotel în drum spre coastă.

El acceptă imediat, parcă de teamă ca ea să nu se răzgândească dacă el cumva șovăie cu răspunsul. Heather nu se mai schimbă, cum făcea de obicei. Trecură pe la hotel. Îl prezintă întâi administratorului care îi dădu niște formulare de completat. Apoi îl așteptă să urce să-și lase bagajul în cameră.

Sergentul era obișnuit cu efortul fizic. Urcă în pas vioi panta. Ajuns sus își manifestă din nou admirația pentru frumusețea peisajelor din Victoria Cove.

– Eu vin deseori aici sus, îi mărturisi Heather. Perspectiva este minunată și când ai chef de plimbare vârful dealului este ținta cea mai potrivită.

Urmăriră soarele coborând la apus și curcubeul de culori ce înflăcăra cerul o dată cu scufundarea astrului zilei în mare. Începură apoi coborârea spre oraș. Până ajunseră ei la poale, întunericul înghițise deja amurgul. Luminile stradale se aprinseseră.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Ne vedem mâine dimineață la 7.45.

– Da. Noapte bună! Heather se îndepărtă, dar își aminti ceva. Oh, sergent Gibson!

El se întoarse repede spre ea, ușor nedumerit și coborî cele câteva trepte ale terasei pe care abia le urcase.

– Grant! Îți reaminti el dojenitor. Doar ți-am spus să-mi zici Grant!

– Da, dar... Mi se pare oarecum...

– Nu sunt de serviciu. Plus că aici nu sunt decât un om obișnuit. Victoria Cove este în afara jurisdicției mele.

– Ah. Tonul lui Heather era puțin răutăcios. Cu atât mai bine pentru ceea ce tocmai voiam să spun.

– Ce anume?

– Nu e nevoie să vii până în fața garajului mâine dimineață. Te iau eu de aici.

– Ca pe oricare alt pasager. Felul în care o spusese trăda faptul că ideea lui Heather îi făcuse plăcere.

– Chiar așa.

Zâmbea în sinea ei în drum spre casă. Nu obișnuia să-și invite pasagerii la ceai.

Capitolul 9

Duminică dimineata cerul era senin și se anunța vreme caldă. Îmbrăcată în blugi și într-o bluză cu mânecă lungă, cu dungi multicolore, Heather plecă spre Eden Bay la volanul autoturismului ei combi.

— Astăzi conduc eu, îl anunțase ea pe Colin când aranjaseră unde și cum să se întâlnească. Tu nici nu cunoști zona și nici drumul nu este prea grozav.

El o aștepta în stația de autobuz. Înlocuise costumul lui ușor de weekend cu o pereche de blugi și un tricou. Îi zâmbi de cum o zări. Se urcă și o salută cu un sărut.

— Eu n-am prea fost la petreceri din astea cu grătar, deschise el vorba de îndată ce ea porni de pe loc. Nu înțeleg de ce se entuziasmează unii așa când aud de carne prăjită.

— Nu ceea ce mănâci este important, ci compania în care te afli, răspunse Heather. O să fie acolo localnici de

pe o rază de câteva zeci de kilometri, toți veniți să le ureze celor doi Denby „pensie ușoară”.

– Aha. Ei bine, sper să nu vorbească toată ziua numai despre vite.

La ieșirea din Eden Bay, o luară la dreapta pe un drum lateral, iar ceva mai sus cotiră pe un drum de țară.

– Acum înțeleg ce ai vrut să spui cu privire la starea drumului. Cât mai avem de îndurat hurducăturile astea?

– Numai vreo trei kilometri. Uite, se vede deja proprietatea. Bătrânul domn Denby a plantat copacii aceia cu mâna lui pentru a ridica un fel de paravan în calea vântului.

Heather îi puse în brațe un castron cu salată de varză, ca să nu meargă nici el cu mâna goală, iar ea luă o tavă cu salată asortată de fructe. Îi arătă apoi drumul spre poarta din spate. Familia gazdă îi primi cu multă căldură. Se arătară încântați de prezența lui Colin. Era o zi mare pentru ei toți. Domnul și doamna Denby încercau sentimente amestecate cu privire la perspectiva pensionării: tristețe, căci părăseau gospodăria în care trăiseră și munciseră atâția ani la rând, dar și ușurare, căci scăpau de responsabilitatea administrării unei proprietăți de dimensiunile fermei Denby. Fiul lor, Brian, era foarte bine dispus, fericit că acum răspundea el singur de afacerea familiei, iar Julia era și ea cât se poate de emoționată.

– Am atâtea planuri cu casa! se destăinuie ea lui Heather. Dar nu le spun mamei și tatei până nu se mută

în casă nouă. O dată plecați și ocupați cu instalarea, n-o să le mai pară atât de rău de schimbările pe care o să le fac eu aici.

Câțiva vecini sosiseră deja, iar Heather îl prezentă pe Colin celor care nu-l cunoșteau de la farmacie.

– Sper că ai venit pregătit, glumi un domn mai în vârstă. Mie nu prea îmi pică bine nimic care nu este gătit de mâna doamnei mele.

Profitând de forfota invitaților, Julia o trase deoparte pe Heather și-i șopti complice:

– Colin este un scump, nu-i așa? Îmi plac la nebunie ochii ăia. Știam eu că va veni cu tine. Când aveți de gând să oficializați relația?

– Oh, Doamne, Julia! Abia ne-am cunoscut. Abia a venit în oraș acum câteva săptămâni...

– Destul timp ca să cunoști pe cineva și să-ți dai seama ce sentimente îi porți. Mie numai câteva săptămâni mi-au trebuit cu Brian.

– Tu abia așteptai să te măriți. Eu nu cred că sunt așa.

– Nu-ți face iluzii, Heather! O să te măriți și tu, fii sigură de asta!

Spre ușurarea lui Heather, alte câteva persoane li se alăturară și subiectul fu schimbat cu acela al cursului de prim-ajutor. Julia intenționase și ea să meargă, dar fuseseră ocupați toată săptămâna și fusesse reținută în ultima clipă.

– S-o pui pe Heather să-ți arate ce am învățat până acum, o îndemnă o doamnă plinuță. Sergentul are atâta încredere în priceperea ei încât a chemat-o să ne demonstreze.

– Am auzit că a mers până la Victoria Cove cu autobuzul zilele trecute, interveni și soțul doamnei. Cum te-ai înțeles cu el?

– Bine. Vă mulțumesc de întrebare.

Heather nu avea de gând să divulge lui sau nimănui altcuiva că îl invitasese pe sergent la ea acasă să ia ceaiul împreună sau că, pe drumul de întoarcere, el fusese acela care coborâse cu legăturile de ziare pe la punctele de livrare.

– Dar nu este nici o problemă, o asigurase el când ea încercase să-i explice că nu este nevoie. Mai mult ca sigur și alți pasageri de-ai tăi te-au ajutat în acest fel cu diverse alte ocazii.

Fusese mult mai degajat decât de obicei pe parcursul drumului, dar la coborâre își reluase expresia serioasă dintotdeauna și salutul de despărțire sunase rece și formal. Acum Heather se întreba dacă sergentul va fi vreodată invitat la întâlniri de acest gen ale localnicilor, iar dacă cumva acest lucru s-ar întâmpla, dacă el ar accepta sau nu invitația.

Colin era obișnuit cu evenimentele mondene și întreținea cu ușurință conversația cu oricine, dar, când primii invitați începură să plece, el sugera că ar trebui să plece și ei.

– Nu încă, răspunse Heather. Julia contează pe mine și nu se așteaptă să plec printre primii. Pe lângă asta, trebuie să-mi iau și vasele acasă. Unii invitați abia au ajuns și n-au apucat încă să guste nimic.

El oftă ușurat când în cele din urmă ea se lăsă convinsă să plece. Își adună vasele, își luă rămas-bun și coborâră la mașină.

– Mă gândisem să mergem și noi undeva în seara asta, dar s-a făcut deja târziu, se plânse el.

– Da, nu are rost să mai mergem undeva la ora asta.

– Am putea merge la mine. Poate este timpul să vezi unde locuiesc și eu. Ascultăm puțină muzică, și mâncăm ceva înainte să pleci acasă.

Apartamentul lui era mic, dar curat și pus la punct. Arăta mai degrabă a loc de odihnă temporar decât a locuință permanentă. Îl închiriasse gata mobilat și la o scurtă examinare din priviri Heather nu desluși decât foarte puțin amprenta lui personală. Excepție făcea stația audio din living, un model sofisticat de care el era foarte mândru.

– Sunt apartamente de vacanță, îi spuse el. Este liniște deocamdată, dar când va veni vacanța întreaga clădire va mișuna de copii de toate vârstele.

– Ai o priveliște frumoasă, observă Heather.

– Nu la fel de frumoasă ca cea de pe terasa ta, dar merge.

Golful Eden, care dăduse și numele orașelului, era ascuns în spatele unei perdele de vegetație. De la balcon se vedea linia stâncoasă a coastei. Golful era un paradis al pelicanilor. Heather urmări una dintre greoaiele păsări aterizând la suprafața apei într-o ploaie de stropi. În clipa următoare plutea nemișcată și grațioasă ca o lebedă.

– De fiecare dată când aterizează vreunul ai impresia că se va prăbuși, își continuă ea cu voce tare firul gândurilor. Nu te mai sature privind-u-i.

– Vrei să stai aici? Îți aduc ceva de băut.

Ea alege un suc de lămâie verde, în ciuda sugestiilor lui de a bea ceva mai tare.

– Prefer sucul de lămâie. Nu beau niciodată alcool când știu că plec cu mașina.

– De la un pahar nu se întâmplă nimic, spuse el, dar îi respectă hotărârea și se duse să toarne băuturile.

Avea o colecție vastă de CD-uri și casete audio din care alesese câteva înainte să plece de dimineață de acasă. Potrivi volumul ca să se audă în surdină pe balcon.

Petrecură mai mult de o oră privind pelicanii și vorbind vrute și nevrute. Când intrară în casă, Colin o luă de mână și se așezară împreună pe canapea.

– Hai să facem ceva cu adevărat deosebit duminica viitoare! O zi întreagă numai noi doi, singuri-singurei.

– Nu... Nu cred c-ar mai trebui să plec și weekendul viitor. Am și eu diverse treburi pe acasă.

– Ce fel de treburi?

– Pentru început, grădinărit. În ultima vreme am cam lăsat grădina în paragină. Și mai sunt atâtea alte treburi de făcut...

– O să ai destul timp pentru toate treburile astea după ce ne căsătorim. Acum avem atât de puțin timp împreună!... Ar trebui să-l valorificăm la maximum.

– Căsătorim? Heather era uluită. ... zăpăcită. ...nu știa ce să mai creadă. ...

– Da, după ce ne căsătorim. El îi strânse mâna într-ale sale și se aplecă spre ea. Bineînțeles că ne vom căsători. M-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut și știu că nici eu nu-ți sunt indiferent.

– Dar n-am discutat niciodată despre așa ceva.

Colin zâmbi și o trase lângă el.

– Discutăm acum. Heather, te iubesc. Te doresc din toată inima. Vrei să fii soția mea?

– Eu... ăăă...

O sărută cu pasiune. Buzele lui pe buzele ei alungau orice îndoială. În brațele lui se simțea în siguranță și iubită, gata să-l urmeze oriunde și să răspundă din tot sufletul la planurile lui.

– Spune da. Spune-mi că te căsătorești cu mine... cât mai curând, o imploră el. Te iubesc, Heather! Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

– Și eu te iubesc! răspunse ea abia auzit.

– Mai tare. Vreau să te aud spunându-mi asta din nou și... din nou... Spune-mi că mă iubești și că vrei să te căsătorești cu mine!

– Te iubesc, Colin!

– ...și vrei să te căsătorești cu mine.

Heather ezită. Nu era mult prea curând? Era pentru prima dată când simțea așa ceva pentru un bărbat, dar... avea nevoie de timp să se gândească. Nu trebuia să se arunce orbește într-o relație...

– Ce s-a întâmplat? Colin o săruta tandru după ureche... cobora ușor de-a lungul bărbiei... Mă iubești. Spune-mi că te căsătorești cu mine!

Simțurile lui Heather o luaseră razna. Gândurile i se învârteau în cap într-un iureș amețitor. Resimțise acea atracție nebună față de el din ziua în care îl cunoscuse. La început reușise să-și înfrâneze cât de cât sentimentele, impunându-și să nu cadă victimă farmecului lui și faptului că arăta atât de bine, dar sentimentele biruiseră curând voința și ea devenise vulnerabilă în fața lui. Compania lui era încântătoare, comunica cum nu se poate mai bine, iar ea savura fiecare clipă petrecută alături de el.

Julia credea că se potrivesc. Ea știuse după numai câteva săptămâni de când îl cunoscuse pe Brian... Dar acceptarea unei cereri în căsătorie era un pas imens, iar Heather simțea că l-ar face mult prea curând.

– Eu nu sunt pregătită pentru căsătorie... șopti ea. Nu pot să spun ce-mi ceri tu să spun.

El se retrase puțin pentru a o privi până în adâncul sufletului. Ea se aștepta să se supere sau să se arate nerăbdător, dar Colin zâmbi și o strânse în brațe.

– Atunci va trebui să aștept. Mă iubești și asta e cel mai important. Restul va veni cu timpul. O sărută pe frunte... pe nas... pe bărbie... O să aștept. Știu deja care va fi răspunsul... Ne iubim. Numai asta contează.

O sărută lacom pe buze. Când îi dădu drumul, ea, cu respirația tăiată, fu tentată să-i dea răspunsul pe care-l

aștepta. Trase aer în piept, dar când să articuleze primul sunet ezită din nou. Nu era sigură că este pregătită să-și ia un astfel de angajament.

– Înțeleg perfect ce simți, o asigură Colin încrezător. Nu este nici o grabă. Dar tare mi-aș dori să nu locuim atât de departe unul de celălalt. Distanța asta care ne separă zi de zi este cel mai greu de îndurat. Vreau să petrec fiecare clipă cu tine.

El îi dovedi în săptămânile ce urmară că vorbise cât se poate de serios. O aștepta de fiecare dată când avea ore la cursul de prim-ajutor, venea de patru ori pe săptămână să-și petreacă după-amiezile cu ea în Victoria Cove, iar duminica o lua pe sus în câte o excursie.

Pentru Heather fiecare întâlnire ascundea câte o surpriză. Nu știa niciodată la ce se va mai gândi el, ce va mai plănuî pentru timpul lor petrecut împreună... Dar începu să se simtă copleșită. Toată ziua alerga de colo până colo, nici nu mai avea timp să-și lase gândurile să rătăcească în voie. Se simțea uneori vinovată că-și neglijase grădina. Nu mai făcuse altceva decât să ude din când în când, iar plantele trebuiau și ele plivite... îngrijite... Nici nu făcuse semănături de primăvară...

Într-una din zile ea îi sugeră lui Colin să facă o plimbare pe bicicletă, ca alternativă la drumul cu mașina până la Hobart, dar el refuză.

– De ce să ne plimbăm cu bicicleta când avem la dispoziție o mașină aproape nouă? Plus că nici nu-mi place să mă obosesc așa, fără rost.

– Dar ar fi un exercițiu sănătos.

– Doar nu încerci să-mi spui că am nevoie de mai multă mișcare?! Pentru că să știi că înot aproape în fiecare zi.

– Nu am mai mers la o plimbare pe bicicletă de atâta timp! Și perioada asta a anului e tocmai bună pentru așa ceva. Nu este foarte cald și poți să te bucuri în voie de liniștea naturii.

– Natura! Nu. Am rezervat masă pentru cină și am aranjat să mergem cu iahtul în după-amiaza asta. Nu putem da totul peste cap acum.

Heather se conformă planurilor lui și avură parte de o zi plăcută. Ea se distra bine, ca de obicei, dar când se trezi a doua zi dimineață hotărî că nu mai merge la Hobart și în weekendul următor. Avea să-i spună chiar în acea zi, ca să nu facă din nou planuri.

El o întâmpină cu un zâmbet larg și-și revendică dreptul la un sărut de îndată ce ușa dinspre farmacie se închise. Heather se desprinse ușor din îmbrățișare și se așeză la masă.

– Să nu faci planuri pentru duminică, începu ea. Am de lucru.

– De lucru? Dar autobuzul nu circulă duminică.

– Am o cursă suplimentară o dată la două luni. Nu este pe traseul de zi cu zi al autobuzului, așa că o fac duminică.

– Ar trebui să începi să cauți pe cineva care să preia autobuzul, declară el. N-o să mai poți să te ocupi tu de el după ce ne căsătorim.

Heather era consternată.

– Cum adică?

– Fii rezonabilă! Autobuzul ăsta al tău trebuie garat zilnic la o oră de mers de aici. Ar fi o prostie să-l păstrezi chiar dacă am locui în Eden Bay, darmite dacă locuim în Hobart. Ar trebui deci să începi să cauți.

Heather trase adânc aer în piept.

– Cum adică „darmite dacă locuim în Hobart”? Ce legătură are Hobart-ul cu ce discutăm noi?

– Acolo o să locuim, bineînțeles.

– De unde „bineînțeles”? Heather se înroșise de furie. Când am discutat noi că vom locui în Hobart?

– Doar n-ai crezut că o să prind rădăcini aici!? Am o carieră la care trebuie să mă gândesc.

– Dar cu cariera mea cum rămâne? Indignarea din vocea lui Heather nu cunoștea limite. Părinții mei au muncit o viață ca să pună pe picioare afacerea familiei, iar de când am preluat-o eu a mers din ce în ce mai bine. Nu am absolut nici o intenție să renunț pur și simplu la tot.

Colin schiță un gest ca s-o calmeze, căci de cealaltă parte a ușii era farmacia și un eventual client ar fi putut auzi ce se discuta în camera din spate.

– Sst! Nu-ți ieși din fire! Întâi gândește-te câteva zile la ce am vorbit. . . Este evident că pentru a avansa trebuie să locuiesc în capitală.

– Ei bine, mie nu-mi plac orașele mari și nu vreau să locuiesc în nici o capitală.

Vocea lui Heather creștea în intensitate pe măsură ce el încerca s-o liniștească.

– Nu mă lua pe mine cu „sst”! Iar în ceea ce privește gânditul, tu ești cel care ar trebui să se gândească bine de tot la ce a spus. Închipuie-ți că nu ești singurul pe lumea asta care contează! Nu mai fi atât de egoist!

Nici nu se atinsese de cafea. Ieși ca o furtună, prea preocupată de ceea ce tocmai îi fusese dat să audă, ca s-o mai observe pe Raelene îndepărtându-se de ușă și făcându-și de lucru într-unul dintre sertare. Nu se opri decât pentru a înșfăca pachetul cu medicamente, apoi ieși în stradă și nu micșoră pasul până la autobuz.

Colin Prescott era un nerușinat și un egoist, un bărbat arogant pe care îl interesa numai propria persoană. Cum de se lăsase ademenită cu sărutări tandre și vorbe dulci? Fusese la bunul lui plac săptămâni întregi. Își neglijase chiar și stilul de viață pe care ea însăși și-l impusese: dieta, vechii prieteni și grădina ei... Toate numai pentru el. Ce se întâmplase cu fata dintr-o bucată care-și iubea independența și care nutrea planuri ambițioase de viitor?

Capitolul 10

În zilele care urmau abia își vorbira unul altuia. Raelene aștepta cu nerăbdare deznodământul acestei situații. Crezuse că vor mai exista și alte discuții aprinse ca cea de luni, dar fu dezamăgită. Heather zăbovea numai câteva minute, atât cât să-și îndeplinească îndatoririle de serviciu, iar la venire și la plecare saluta pe toată lumea din farmacie, fără a face vreo diferență.

Joi după-amiază fu cât pe ce să nu meargă la cursul de prim-ajutor, dar realizează că, dacă îl începuse trebuia să-l ducă până la capăt. Porni spre hotel fără nici un pic de tragere de inimă. Vioiciunea atât de caracteristică lipsea cu desăvârșire din mișcările ei. Julia o văzu de pe terasă și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Arăți de parcă ți s-au înecat corăbiile.

— Sunt doar puțin obosită, atâta tot.

– Tu, obosită? Nu mă lua pe mine cu din astea! Julia o luă de braț și o trase deoparte. Spune-mi ce s-a întâmplat. Heather oftă.

– Nu prea multe. M-am certat rău de tot cu Colin, atâta tot.

– Înțeleg. Julia o privi încurajator. Nu-ți face griji. O să vă împăcați voi în curând și totul va fi ca mai înainte.

– Nu sunt sigură că vreau ca lucrurile să fie ca mai înainte. De fapt sunt sigură că nu vreau. Heather oftă din nou. Colin vrea să ne căsătorim.

– Ce ți-am spus eu! Dar ăsta numai motiv de ceartă nu este.

– A spus că va trebui să renunț la afacerea mea... și vrea să locuim în Hobart. Eu nu vreau să locuiesc într-un oraș mare, Julia. Eu sunt fată de provincie. Nu vreau să renunț nici la afacerea mea, nici la căsuța mea.

– Dar faptul că ai renunțat la el nu te-a făcut prea fericită, așa-i? Julia o asigură cu un zâmbet că este alături de ea. Așteaptă un timp, Heather. O să-ți dai curând seama ce îți dorești de fapt. Când ești cu adevărat îndrăgostit de cineva renunți la orice. Singurul lucru care contează este să fii cu persoana respectivă.

Heather dădu din cap și se uită la ceas.

– Că tot veni vorba de timp... Ar trebui să intrăm. Grant începe întotdeauna la fix.

Câțiva dintre cei care veniseră la început renunțaseră să mai participe la curs, dar mulți alții se înarmaseră cu răbdare și perseverență. Deja sergentul nu mai era privit

atât de defavorabil în rândurile comunității; oamenii nu se mai temeau așa de el, iar dumnealui se mai dăduse puțin pe brazdă. Făcea chiar și câte o glumă din când în când. O chema mereu pe Heather la demonstrații; toată lumea ar fi fost surprinsă ca el să aleagă pe altcineva.

Când ea intră, Grant se răsuci ușor pe călcâie.

– Te simți bine? o întrebă el cu o voce caldă.

– Da, mulțumesc. Tonul ei, în schimb, era ferm, avertizându-l parcă să nu se bage în treburile ei personale.

– Îmi pare rău. Mi s-a părut că ești un pic cam palidă.

– Nu prea am mai ieșit în mijlocul naturii, să respir aer proaspăt în ultima perioadă, atâta tot.

El acceptă cu o ușoară înclinare a capului explicația ei și își continuă lecția. Nimeni altcineva nu observă nimic în neregulă. Toată lumea se amuză copios când unul dintre participanții la curs, comic de profesie, încercă să bandajeze capul pacientului într-o manieră de-a dreptul hilară.

– Și cu asta am terminat pe ziua de azi, încheie Grant după ce fiecare cursant își încercă măiestria pe unul dintre colegii de curs. Vă reamintesc că săptămâna viitoare este ultima oră de curs.

– N-o să lipsim, spuse o doamnă de vârstă mijlocie, în timp ce lumea se împrăștia. Sunt foarte plăcute întâlnirile astea din fiecare săptămână.

– Poate joia viitoare ar trebui să aducem fiecare câte ceva, să ne despărțim într-o manieră festivă, își dădu cu părerea altcineva.

– Bună idee! Așa să facem.

Julia își croi drum printre oamenii care se îndreptau spre ieșire pentru a-și lua rămas bun de la Heather.

– Eu trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare. Dar există telefon. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, nu ezita să mă suni.

Heather reuși să zâmbească.

– Mulțumesc, dar totul este în regulă. Noapte bună!

Julia era în drum spre ieșire când își aminti ceva, se întoarse și o strigă pe Heather din celălalt capăt al încăperii.

– Ce faci duminică, Heather? Vii pe la fermă?

– Nu, mulțumesc. Mă duc la Waterfall Gully cu niște marfă.

– Cu asta o să-ți faci de lucru toată ziua. Pe curând!

Heather nu prea avea chef de vorbă, așa că plecă și ea imediat. Nu se îndepărtase de hotel decât cu câțiva pași când îl văzu pe Colin sprijinit de autobuz. Ezită un moment, dar își continuă drumul. El o așteptă să se apropie și se îndreptă.

– Bună, Heather!

– Bună!

El schiță un gest, parcă să o ia de mână, dar se răzgândi și zâmbi încurcat.

– Hai să nu ne certăm, Heather. Mi-a fost dor de tine săptămâna asta.

– Da? Ei bine, nici eu n-am prea fost în apele mele.

El miză pe răspunsul ei și consideră că cearta lor de zilele trecute era acum doar o amintire nu prea plăcută.

– De fapt, ne-am certat pentru o prostie, nu-i așa? Vreau să spun: știu că poate te-am luat prea repede, dar noi doi avem un viitor minunat înaintea. O s-o luăm de la capăt ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat

– Ei bine... El continua să facă planuri fără să o consulte sau măcar să-i ceară consimțământul.

– N-ai vorbit serios când ai spus că ai treabă duminică, nu-i așa?

– Ba da. Ți-am spus, merg la Waterfall Gully cu niște marfă.

– Și nu poți să rogi pe altcineva să meargă în locul tău? Dacă, Doamne ferește, te-ai îmbolnăvi tu, ce s-ar întâmpla? Ea nu răspunse imediat, iar Colin întinse brațele chemând-o la el. Nu poți să amâni pe săptămâna viitoare?

Ar fi putut să facă transportul vineri sau sâmbătă după-amiază dacă ar fi vrut, dar se hotărâse deja să meargă duminică.

– Nu, nu pot să amân, replică ea. Hărțile și broșurile pe care le am de livrat sunt deja așteptate.

– Atunci va trebui să merg la Hobart fără tine. Dar nu va fi același lucru...

Colin șovăia, așteptând ca ea să se răzgândească, dar Heather nu dădu înapoi. El băgă mâinile în buzunare și ridică din umeri.

– Luăm cafeaua împreună mâine dimineață?

A doua zi, Raelene fu foarte surprinsă s-o vadă pe Heather intrând în camera din spatele farmaciei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când ieșiră ei doi, tânăra asistentă era suspect de aproape de ușa interioară și abia acum Heather începu să se întrebe oare cât surprinsese ea din disputa lor de luni și ce spusese mai departe. În conversația formală din acea dimineață nu avusese oricum ce să audă.

Deși nu erau pe deplin împăcați unul cu celălalt, Heather era mulțumită de felul în care evoluau lucrurile între ea și Colin. Starea ei de spirit se îmbunătățise considerabil. În drum spre casă cumpără răsaduri și după-amiaza și-o petrecu în grădină. Nu avea să se bucure de o „producție” la fel de bogată ca în anii precedenți, dar, îngrijite cu drag, legumele plantate târziu aveau să crească și să rodească și ele. Parasolarul de pânză avea să le protejeze de căldura prognozată pentru lunile următoare.

Duminică dimineața udă grădina și zăbovi câteva minute printre straturi, admirându-și roadele muncii. Rulă apoi în autoturismul ei combi până la garaj, încarcă pachetele în portbagaj și porni la drum. Era o zi minunată și plimbarea cu mașina se anunța plăcută.

De la șoseaua principală drumul spre centrul turistic din inima rezervației era trasat de marcaje rutiere. Heather parcă paralel cu alea ce ducea la pavilion, iar funcționara de la biroul de informații veni s-o ajute la descărcat. Nu le luă mult timp să care cele câteva cutii înăuntru. Femeia desigilă una.

– Au ieși foarte bine, își dădu ea părerea întinzând o hartă pe unul dintre birouri. Culoarea face diferența, nu-i așa? Mult mai bine decât alb-negru. O să se vândă foarte bine.

– Să sperăm! Am văzut că au marcat deja drumul. E un lucru bun că s-au încadrat în termenul fixat.

– Nu este chiar gata, dar oricum nu mai e decât foarte puțin de lucru. Stai să bem ceva?

– Da, când mă întorc. Întâi să-mi fac plimbarea prin rezervație.

Heather închise mașina și porni pe jos spre cascade. O potecă șerpuia printre copaci și tufișuri, câteodată urcând pe coasta dealului, altă dată coborând aproape de nivelul apei. Albia râului era mărginită de pereți de stâncă și pe măsură ce canalul se îngusta șuvoiul de apă se iuțea. Nu după mult timp vuietul primei cascade se făcu auzit. Cortina de vegetație se ridica brusc și un spectacol măreț al naturii se oferea privirilor.

Heather rămase pironită locului. Privea înmărmurită curcubeul de stropi și unduirea apei printre pietre. Era un colțișor de pace, departe de tumultul cotidian al orașului și de prezența inoportună a omului.

Când într-un târziu Heather se trezi la realitate și plecă mai departe, murmurul cascadei o întovărăși din urmă, acompaniat de triluri timide de păsări și de bâzâituri obraznice de insecte. Iată cum toată tulburarea unei săptămâni întregi se alina ca prin minune! Gândul la cear-

ta cu Colin nu o mai măcina. Era atât de fericită că venise astăzi, singură, aici! Îi lipsiseră aceste plăceri simple pe care le oferea natura. Era sătulă de asfalt și de aglomerație! Nici chiar pe iaht, ea și Colin nu fuseseră într-adevăr singuri. Existau întotdeauna oameni în jurul lor, oameni care strigau sau făceau cu mâna sau râdeau, oameni care se bucurau mai mult de senzația de viteză decât de peisaj.

Se simțea liberă și împăcată cu tot și toate... Trecea podul de peste cea de-a patra și ultima cascadă. Păcat că nu-și luase ceva de mâncare la pachet! Ar fi putut să-și prelungească plimbarea. Va ține minte acest lucru pentru data viitoare. Acum însă era timpul să se întoarcă.

Zgomotul îndepărtat pe care-l auzi nu semăna cu trilul nici unei păsări pe care ea să o fi auzit vreodată. Câteva secunde îi fură de ajuns să-și dea seama că era voce de om. Escaladă iute un colț de stâncă și se convinse imediat că avusese dreptate.

- Ajutor! Ajutor!
- Unde ești? strigă ea.
- Aici, căzut în râpă.
- Continuă să strigi!

Vocea devenea din ce în ce mai clară pe măsură ce Heather înainta de-a lungul potecii. Era o voce de bărbat, deja răgușită de atâta strigat.

- Mă auzi? Ajutor!
- Te aud. Sunt aproape. Ține-te bine!

Panta nu era foarte abruptă, dar terenul putea fi înșelător. Heather nu avea absolut nimic la ea, nici măcar vreo posibilitate să cheme ajutoare, iar bărbatul putea fi serios rănit. Centrul turistic era la o distanță considerabilă, iar el era în pericol să cadă înainte să ajungă ea înapoi cu ajutoarele.

– Îți aud pașii! strigă el.

– Bine. Cât de jos ești?

– Nu foarte, dar destul cât să nu stau prea pe roze.

Aplecându-se puțin Heather zări urme de pași și câteva crengi rupte probabil în încercarea lui de a-și recăpăta echilibrul și de a nu cădea peste marginea râpei. Se apropie cu mare grijă și văzu că nenorocosul turist nu alunecase prea mult sub nivelul coastei. Grant Gibson o privea de jos, cu o expresie rușinată întipărită pe față.

– Bună, Heather.

– Grant! Ce naiba faci aici?

– Momentan nimic deosebit. M-am băgat ca prostul într-o situație penibilă.

– Ești rănit?

– Mi-am luxat doar glezna dreaptă. Dar tocmai din această cauză nu mai pot ieși de aici. Nu mă pot sprijini în ea.

Heather se aplecă puțin în față și văzu că el nu se afla în pericol imediat. Se opri într-un trunchi robust de copac. Să încerce să escaladeze panta pe acest trunchi nu ar fi fost de nici un folos pentru că n-ar fi ajuns decât până

la jumătatea distanței în sus. Ea nu avea puterea necesară pentru a ridica un bărbat de talia lui, chiar dacă ar fi reușit să-l apuce de mână.

– Mi-e teamă că va trebui să aștepți acolo să mă duc eu după ajutor.

– Nu. Uită-te puțin spre dreapta. Este un colț solid de stâncă acolo. Tu ghidează-mă! Eu o să încerc să mă întorc și să ajung până în dreptul lui. De acolo până la tine aș urca cu ușurință.

– Sau mai degrabă ai ajunge pe fundul canalului.

El scutură hotărât din cap.

– Nu. M-am gândit bine. Ție n-o să-ți fie pusă viața în pericol.

Grant îi arătă o potecută ascunsă printre tufișuri, sub covorul de frunze uscate, și-i spuse că poate să coboare cu încredere pe acolo...

– ...până lângă copacul acela. Am nevoie de o mână de ajutor ca să ajung la colțul ăla de stâncă. După aceea mă descurc.

Deși lui Heather îi era frică să nu complice și mai rău situația alunecând și ea, își luă inima în dinți și urmă indicațiile lui Grant. Pași cu mare grijă pe potecută în jos, gata să apuce de ce avea mai la îndemână dacă simțea cumva pământul fugindu-i de sub picioare. Dar poteca era bătătorită bine și nici panta nu era foarte abruptă, cum se temuse ea.

– Te descurci foarte bine, o încurajă Grant. Mai ai câțiva pași...

Capitolul 11

De pe platforma îngustă pe care ajunsese urmând indicațiile lui Grant, Heather putea coborî pe un colț de stâncă ce se găsea mai aproape de tânărul căzut în râpă. Terenul nu prezenta, într-adevăr, nici un pericol, dar nu înțelegea cum îl putea ea ajuta de acolo.

– Nu te speria! Tot ce trebuie să faci tu este să mă ghidezi pe mine. Îi arată direcția pe care urma el să se deplaseze și continuă: Nu va trebui să faci nici un efort.

Heather avea încă îndoieli, dar se hotărî să-l lase să încerce o dată. Dacă încercarea nu reușea, o va aștepta pe ea să se întoarcă cu ajutoare.

Grant îi făcu ghiduș cu ochiul, întoarse capul și, sprijinindu-se în piciorul stâng, își luă avânt. . .

– Este o rădăcină de copac care iese din pământ acolo. Dacă reușesc să ajung până la ea, e ca și rezolvat. Vreau ca tu să ai grijă de glezna mea, să nu mă încurce la urcare. Așteaptă să-ți spun eu când și apucă-mă de picior. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru un efort considerabil, apoi strigă: Acum!

Heather îl apucă de piciorul drept, de sub genunchi, și-l auzi gemând de durere în timp ce, sprijinit în stângul, se împingea în sus. Era sigură că el nu va ajunge la rădăcina aceea; știa că, în acest caz, ea nu avea cum să prevină o a doua cădere, dar se concentra asupra piciorului rănit.

El prinse rădăcina, și cu o ușoară mișcare laterală ridică piciorul stâng și se ajută de el pentru a-și menține echilibrul.

– Dă-mi drumul acum și încearcă să-mi ghidezi celălalt picior spre colțul ăla de stâncă. Eu nu îl văd de aici.

Sufla greu. Heather îl ajută să găsească un punct de sprijin cu piciorul sănătos pe colțul de stâncă indicat și când Grant se întoarce cu grijă pentru a-și ridica și restul corpului, ea văzu broboane de sudoare acoperindu-i fruntea. El se sprijini cu spatele de peretele de stâncă și cu un ultim efort...

– Am reușit!... Mulțumesc. Ai la tine vreo batistă sau ceva?

– O batistă este singurul lucru pe care-l am la mine.

– Am și eu una, așa că ne descurcăm noi cumva. Acum să punem teoria în practică. Încerci tu să-mi imobilizezi glezna dreaptă?

– Crezi că este ruptă? Întrebă Heather cu sufletul la gură.

– Cred că da. Oricum, cel mai bine o tratăm ca pe o fractură până vom putea afla cu siguranță.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, rămâi acolo! Nu mai încerca să ajungi până sus!

– Nu pot să rămân în poziția asta prea mult timp. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o batistă mare, albă. Nu este chiar cel mai bun înlocuitor al unui

bandaj clasic, dar în lipsa acestuia... Folosește bețele alea două pe post de atele. Batista ta, fiind mai mică, leag-o imediat deasupra gleznei.

– Cel mai bine ar fi să stai nemișcat până aduc eu ajutoare. Este o nebunie să forțezi acum piciorul încercând să ajungi sus.

– Adu-ți aminte una dintre regulile de bază! Întotdeauna te asiguri că pacientul nu este în nici un pericol imediat înainte să pleci după ajutor. Nu pot rămâne aici, în bătaia soarelui și în pericol să alunec la orice mișcare, încă vreo două ore. Mi-e și așa destul de cald și de sete!

Heather oftă și se supuse. Îi imobiliză glezna în atele, înfășură batista mai mare în jurul călcâiului, în formă de opt, și înnodă extremitățile. Batista ei era destul de lungă ca să fixeze bandajul deasupra gleznei.

El rămase tăcut câteva minute după ce ea termină, apoi se întoarse să măsoare din ochi distanța pe care o avea de urcat.

– Am pornit, spuse și o luă târâș înspre potecă.

Heather îl urmărea de sus, pas cu pas, gândindu-se cu teamă că ea nu poate face mare lucru dacă el alunecă și o ia din nou la vale. La jumătatea distanței el se opri să-și tragă sufletul, sau cel puțin așa crezu ea. Grant însă se întoarse și porni mai departe în șezut.

– Pantalonii mei vor fi iremediabil pierduți după asta, dar târâțul cu ajutorul unui singur picior este de-a dreptul epuizant.

Nu după mult timp se ridica peste marginea râpei, la umbra unui eucalipt. Câteva minute bune nici unul nu scoase nici un cuvânt. El era palid și își mușca buza de jos de durere, iar inima lui Heather bătea nebunește.

– Mă duc după ajutor acum, rupse ea în sfârșit tăcerea.

– Da. Eu nu pot să plec de aici pe propriile-mi picioare.

Heather nu mai putea să facă nimic altceva pentru el, doar să rupă o crenguță cu frunze care să-i slujească de evantai și cu care să alunge insectele până avea ea să se întoarcă.

– Mă întorc cât pot de repede, îl asigură înainte de a pleca.

– Nu te grăbi! Doamne ferește să mai pățești și tu cine știe ce!

Drumul înapoi spre centrul turistic i se păru groaznic de lung. Ajunse în sfârșit la destinație, trecu ca o furtună prin sala de mese și intră în biroul de informații suflând din greu.

– Doamne-Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? se îngrijoră funcționara, șocată de apariția precipitată a fetei.

– A avut loc un accident. Cineva și-a fracturat glezna.

Heather dădu câteva detalii și indică pe imensa hartă de pe perete locul în care se afla Grant.

– Cam pe aici pe undeva. Nu cred să mai aibă și alte răni. Dar nici despre gleznă nu mi-a spus de la bun început că este fracturată.

Femeia sună la salvare, explică situația, apoi închise și se întoarse către Heather.

– Nici tu nu arăți prea grozav. Mai bine stai jos.

– Totul este în regulă. Mi-e doar puțin cald. Heather se așeză pe un scaun și începu să-și facă vânt cu un fluturaș. Îl cunosc pe bărbatul accidentat. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când l-am văzut acolo jos.

– Mă duc să-ți aduc ceva rece de băut.

– Nu e nevoie, mulțumesc. Mă duc eu însămi. Întâi să iau o geantă din mașină ca să pot lua cu mine câte ceva. Aveți cumva o trusă de prim-ajutor?

Heather plecă din nou la drum, de astă dată ducând cu ea o ladă frigorifică plină cu pungi cu gheață, fructe, sticle de apă minerală și apă plată. Purta acum pe cap o pălărie de soare, iar în geanta de pe umăr îndesase o pernă gonflabilă și o pătură.

Drumul nu i se mai păru atât de lung, acum că urmau să sosească ajutoare. Ajunse destul de repede. Trei străini îi țineau de urât lui Grant.

– Cum te simți?

– Bine, mulțumesc. După cum vezi, am și vizitatori.

Unul dintre cei trei se prezentă, apoi își prezentă și familia; povesti cum opriseră la șosea și coborâseră prin pădure cu intenția de a lua masa la centrul turistic din rezervatie și de a se întoarce la mașină pe celălalt mal al râului.

– Ce noroc că am ales să ocolim albia râului! spuse cea mai în vârstă dintre cele două doamne. Ar fi fost foarte neplăcut pentru tânărul domn să stea atâta timp singur în pustietatea asta. Cred că noi am sosit la puțin timp după ce ai plecat tu.

Grant spuse că el nu are nevoie decât de ceva rece de băut, dar, după ce Heather îi puse câte o pungă de gheață de fiecare parte a gleznei rănite, el mărturisi ca așa este mult mai bine. Ea umflă perna și i-o puse sub picior, apoi scoase pătura și i-o așeză la spate. Toate acestea o dată terminate, nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aștepte.

Cei trei turiști ezitau să plece și să-i lase singuri acolo, dar până la urmă Grant îi convinse că nu mai au cu ce să-i ajute rămânând.

– Vă mulțumim pentru tot. Nu are rost să pierdeți și dumneavoastră timpul pe lângă mine și să vă stricați excursia.

Până la urmă plecară, cu inima împăcată că au făcut tot ce le-a stat în putință. Grant așteptă să se îndepărteze pentru a răsufla ușurat.

– Bine că au plecat. Situația îmi este și așa destul de penibilă.

– Dar cum s-a întâmplat? Te-ai împiedicat de ceva sau ce-ai făcut?

El întoarse rușinat privirea, iar Heather avu impresia că nu-i va răspunde.

– S-a întâmplat mai prosteste decât ți-ai putea imagina tu vreodată, murmură el. Am dat peste o bandă de golânași din ăia care când merg pe stradă înghiontesc și împing pe toată lumea care le stă în drum. Unul dintre ei a dat peste mine, m-am dezechilibrat și până să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine eram deja dincolo de marginea râpei.

– Și te-au lăsat pur și simplu acolo?

Heather nu înțelegea cum de putea cineva să fie atât de indiferent la soarta celui de lângă el.

– Nici nu cred că m-au observat. Erau foarte prinși în discuția pe care o purtau. Grant se întinse și oftă din greu. Auzi, să mă dezechilibrez eu așa!... Mai rău ca o babă ramolită! M-am simțit de-a dreptul penibil, dar abia mai târziu mi-am dat seama în ce situație mă aflu de fapt.

Heather privi spre fâșia îngustă de potecă de pe marginea râpei și începu să înțeleagă cum fusese posibil ca tinerii să-și continue drumul pălăvrăgind în voie, fără să-și

dea seama ce incident provocaseră. Orgoliul îl împiedicase pe Grant să strige imediat după ajutor și până își dăduse el seama cum stătea situația de fapt, ei erau deja departe.

– Să nu te apuci și tu acum să dai sfară în țară. O să spun că m-am împiedicat și am căzut, și cu asta basta.

După alte câteva minute bune de așteptare Heather îl servi cu fructe. Luă o pară.

– Este a doua oară când stăm și așteptăm ambulanța, remarcă ea. Sper să nu devină un obicei.

– Cel puțin nu cu vreunul dintre noi ca pacient, răspunse el. Mă simt de-a dreptul ridicol.

Transportat pe targă, pe Grant îl deranja mai mult faptul că se simțea penibil decât că își fracturase piciorul. Doi bărbați din personalul centrului turistic și doi voluntari însoțiseră sanitarii pentru a ajuta la căratul brancardei.

O dată ajunși în parcare, cei de pe ambulanță îl anunțară că îl vor duce la Launceston.

– Dar nu vreau să merg la Launceston! protestă Grant. Eu locuiesc în Gregory.

– Ei bine, te ducem la Launceston, spuse șoferul și urcară targa în mașină fără alte discuții.

După ce returnă lada frigorifică și sticlele goale, Heather se urcă în mașină și porni spre spital.

Asistenta de la recepție confirmă că Grant își fracturase glezna și îi spuse că urma să fie externat de îndată ce ghipsul avea să se întărească. Heather așteptă făcându-și de lucru cu câteva reviste. I se dădu voie să intre la Grant.

– Nu era nevoie să bați atâta drum, o certă el.

– Da? Și tu unde aveai de gând să te duci când îți dădeau drumul de aici? replică ea.

– La hotel. El ridică din umeri citind nedumerirea de pe fața ei. Nu are rost să mă duc acasă. Oricum trebuie să mă întorc curând după o pereche de cârje.

– Cum să stai la hotel într-o situație ca asta!... Printre străini... Acum ai nevoie de prieteni. Nici nu ai haine de schimb la tine... Vorbind, Heather analiza situația. Va trebui să te iau cu mine acasă.

El fu atât de luat prin surprindere încât nu răspunse imediat. Heather își dădu însă seama că se gândea la propunerea ei.

– Este foarte drăguț din partea ta, dar nu pot să accept.

El protestă susținând că nu vrea s-o deranjeze sau să-i strice reputația în sânul comunității. Plus că tot ar fi departe de spital.

– N-o să am cu ce să ajung înapoi aici. Tu o să fii ocupată cu autobuzul...

– O să te aducă cineva cu mașina. Noi, cei din provincie, ne ajutăm reciproc.

Ea decise să nu mai continue discuția pentru moment și schimbă subiectul.

– Ce te-a determinat să vizitezi Waterfall Gully tocmai astăzi? Întrebă ea. Ai văzut vreo broșură, ceva, sau ți-a povestit cineva?

– Am plecat din Gregory cu un singur motiv. Și dacă chiar vrei să știi, o să-ți spun. Ridică mândru bărbia. Am venit la Waterfall Gully să mă întâlnesc cu tine.

Heather izbucni în râs.

– Asta chiar că-i bună! Oricum, eu m-am hotărât deja să te iau cu mine, așa că mai bine te-ai obișnui cu ideea.

Capitolul 12

De îndată ce fu externat, Grant părăsi spitalul într-o pereche de cârje împrumutate. Nu-l prea încânta perspectiva călătoriei pe bancheta din spate a mașinii, dar doctorul îi recomandase să stea cât mai mult posibil cu piciorul în sus, așa că Heather insistase să urce în spate și să-l întindă pe banchetă.

— Avem destul de mers și nu ai cum să te vindeci repede dacă nu ascuți sfatul medicului.

Până ajunseră la Heather acasă el se simțea mai stors de vlagă decât ar fi dorit să recunoască, așa că nu mai opuse nici un fel de rezistență.

Tânăra îl instalează într-un fotoliu și îi ridică piciorul accidentat pe un taburet, îi aduse un pahar cu suc proaspăt de fructe și câteva nuci.

— Doar ca să-ți amăgești puțin foamea până pregătesc eu ceva ca lumea de mâncare. Am o periută de dinți de rezervă, iar prosoape sunt în baie. La ce mai trebuie ne vom gândi mai târziu.

Hotărî să facă friptură la grătar, mazăre și piure de cartofi și prepară în fugă și o salată asortată care să-i stimuleze pofta de mâncare. Mâncară din tăvi ca el să nu trebuiască să se așeze la masă. Cina îi readuse ceva culoare în obraji și-i reîmprospătă puterile.

După masă Grant telefonă să anunțe la serviciu că va fi indisponibil o bună perioadă de timp; deschiseră apoi discuția în legătură cu ce altceva mai era de făcut. Mașina lui avea să rămână peste noapte în rezervatie, dar a doua zi cineva trebuia să meargă s-o aducă. Altcineva trebuia să strângă din camera lui de la „Lebăda Neagră” câteva lucruri de care avea nevoie, iar Heather urma să treacă să ia valiza a doua zi după-amiază, în drumul ei prin Gregory.

– Fă o listă cu tot ce ai nevoie ca să fii sigur că nu se uită nimic, îi sugeră ea. Ar trebui să amân și cursul de prim-ajutor.

– Nu. Cursului pot să-i fac față. Mă descurc deja destul de bine cu cârjele astea.

Heather îl privi gânditoare. Dacă reușise el să escaladeze panta cu glezna fracturată, atunci să predea un curs avea să fie floare la ureche. La nevoie putea să țină ora stând jos.

– Bine. Toată lumea se va bucura. Ar fi păcat ca tocmai ultima oră să se amâne.

– Ce o să zică vecinii tăi dacă rămân aici? se arătă el brusc preocupat de reputația ei. Ar trebui să merg la hotel.

– Nu voi avea probleme dacă te redau comunității ca nou, răspunse Heather. Acum relaxează-te! Eu trag o fugă până la garaj să văd dacă este totul gata pentru mâine dimineață.

În drum sună și la vecinii de alături și le povesti ce se întâmplase. Doamna Russell o asigură că avea să treacă pe la pacientul ei în timpul zilei pentru a verifica dacă totul este în ordine. Ea și soțul ei aveau să se ocupe și de mașina lui Grant, dacă el le va trimite cheile.

– Ce crezi că ar vrea să mănânce la prânz?

– Nu vă faceți griji în legătură cu mâncarea. Îi las eu tot ce trebuie.

Heather puse ceasul să sune și se trezi mai devreme decât de obicei ca să prepare sandvișuri, salată și ceva pentru desert. Se apropia ora de plecare. Ciocăni la ușa dormitorului lui și intră cu micul dejun pe tavă. El își ridică pătura până la gât, fidel încă reținerii pe care o avea de a rămâne la ea.

– Simte-te ca acasă cât lipsesc eu! îl îndemnă Heather. Știi unde este frigiderul, televizorul... O să las ușa de la intrare deschisă ca să poată intra doamna Russell. Găsești numărul lor pe telefon, în caz că ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc, dar n-o să am nevoie de nimic.

Se preconiza o zi plină, ziua de luni era deseori mai aglomerată, dar gândul lui Heather zbură în repetate rânduri către Grant. Oare reușise el să se relaxeze și să se instaleze ca acasă? Era un bărbat cu o personalitate atât de contradictorie, arogant și politicos uneori, blând și supus alteori, dar mereu păstrându-și sângele rece în situații de urgență... Tratasе incidentul propriei accidentări cu mult curaj și, în timp ce așteptau ambulanța, dovedise că știe să facă și haz de necaz. Poate că sub exteriorul strict și inflexibil se ascundea un viu simț al umorului.

Colin o aștepta cu o ceașcă de cafea aburindă. O trase aproape și o sărută pe obraz așa cum făcea înainte, dar Heather nu gustă gestul în aceeași măsură ca până atunci.

– Te-ai distrat bine în așa zisa zi liberă pe care ți-ai luat-o? o întrebă el.

– A fost o zi plină, răspunse ea. A avut loc un accident și a fost chemată ambulanța.

– Asta ar trebui să-i dea respectivului o lecție, comentă el indiferent. Mi-a fost dor de tine, să știi! Ție ți-a fost dor de mine?

– Ca să fiu sinceră, nu. Am fost implicată până peste cap în „respectivul incident”.

El se încruntă auzind acest lucru, dar, cu un ușor efort de voință, reuși să continue pe același ton tandru:

– Nu-i nimic. Recuperăm noi duminica viitoare.

– Oh! Heather ezită. Nu face nici un plan care să mă includă și pe mine. Nu știu încă ce voi face în weekend.

Colin insistă ca ea să-și facă timp pentru el, dar efectul stăruințelor lui fu contrar celui scontat. Enervată de atâtea pretenții, tânăra realizează că nici nu dorea să-și petreacă singura zi liberă în compania lui.

– Trebuie să plec, se eschivă ea și ieși repede ca să nu fie nevoită să dea vreo explicație cu privire la ziua anterioară.

Îndreptându-se spre autobuz, reflecta la cuvintele lui Colin. El pretindea că îi duce lipsa atunci când nu sunt împreună, dar ea se îndoia de sinceritatea lui. Fusese cât

se poate de deschisă față de el, îi spusese că merge la Waterfall Gully, dar el nu se oferise s-o însoțească. Preferase să se ducă la oraș, singur.

Ea și Colin nu erau făcuți unul pentru celălalt, decisese Heather cu un oftat. Fusesse la început încântată de atenția pe care el i-o acordase și se bucurase de zilele petrecute împreună, dar de fapt ei nu se potriveau deloc. El se delecta cu preocupări urbane, pe când ea prefera descinderile în natură.

Atâtea gânduri i se învâlmășeau în minte încât, atenția fiindu-i distrasă de la treburile cotidiene, s-ar fi putut întâmpla să uite ceva sau pe cineva... Așa că își făcu o listă cu comisioanele pe care le avea de îndeplinit în acea zi și o puse la vedere, pe bord. Trecând din când în când cu privirea peste respectiva listă, Heather reuși să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. La întoarcere, găsi câțiva localnici adunați la agenția din Gregory, majoritatea numai de dragul de a pălăvrăgi și a afla ultimele noutăți. Erau însă și trei persoane care cumpăraseră bilet de autobuz și un bărbat care dorea să trimită un pachet la o fermă de pe traseu.

— Este aici și o valiză pentru sergentul Gibson, spuse Sandy. Am auzit că a suferit un accident și a fost nevoit să rămână în Victoria Cove. Tu știi despre ce este vorba, nu-i așa, Heather? A avut accident de mașină?

— Nu. Doar o căzătură urâtă.

— Am înțeles că este rănit destul de rău, interveni și unul dintre localnici. La coloană sau ceva de genul ăsta. Nu poate fi transportat.

– Nu. Și-a fracturat glezna. Heather știa că trebuie să se pună capăt zvonurilor înainte ca acestea să degenereze în povești care mai de care mai înflorite și mai fanteziste. Nu s-a întors în oraș pentru că a fost transportat și tratat în Launceston.

– Ar putea fi tratat cu succes și aici dacă s-ar pune la punct secția de radiologie, se indignă bărbatul care vorbește și mai înainte.

– Călătoria ar fi fost un chin pentru pacient. Plus că este mai bine ca el să fie în continuare tratat de același doctor, care acum cunoaște cazul.

Câteva murmure aprobatoare se făcură auzite. Heather ieși încărcată cu pachete. O femeie tânără aștepta în fața agenției. După ce toate cutiile fură încărcate în autobuz, ea se apropie.

– Tu ești Heather, nu-i așa?

– Da, așa este.

– Eu sunt Doreen Hogarth, fiica doamnei Croft.

După expresia feței lui Doreen, Heather ghici că veștile erau îmbucurătoare. Tânăra femeie continuă spunând că doamna Croft a fost externată și locuia deocamdată în casa fiicei sale. Își recăpăta ușor, ușor puterile și spera ca într-o săptămână, două să se poată întoarce acasă.

– Vă suntem cu toții foarte recunoscători ție și sergentului Gibson. Dacă n-ai fi fost voi, astăzi ea n-ar mai fi fost alături de noi.

Ochii i se umplură de lacrimi. Heather o bătu încurajator pe umăr.

– Gata, a trecut. Eu sunt cum nu se poate mai fericită că totul s-a terminat cu bine. Îți mulțumesc că ai trecut să mă anunți.

– Am vrut să-i vorbesc și sergentului Gibson, dar de la poliție mi s-a spus că nu va mai fi de serviciu ceva timp de acum încolo, că a avut un accident și că nu-l găsesc nici măcar în oraș.

– O să-i transmit. Astfel de vești o să-l bucure.

– Urează-i din partea noastră însănătoșire grabnică!

Tot Grant Gibson era și subiectul conversației pasagerilor din autobuz, iar Heather fu încântată să afle că localnicii încep să-l aprecieze.

– Mă bucur că n-a pățit ceva mai rău. Cu părți bune și rele, rămâne indiscutabil un om corect, spunea unul.

– Da. Este el cam sever, dar corectitudinea nu i se poate reproșa. De când a sosit el în oraș afacerile mele au avut de câștigat simțitor. Nu cred că am realizat vreunul vreodată cât influența lipsa fluenței în trafic bunul mers al lucrurilor.

Ultimul pasager coborî în Eden Bay. Heather intră doar în trecere prin farmacie, apoi trecu pe la magazin ca să confirme participarea lui Grant la cursul de prim-ajutor.

– Nu plecați urechea la zvonuri, declară ea. Joi are să fie în oraș.

– Asta e bine, opină doamna Lawson. Am organizat o petrecere în toată regula pentru a sărbători sfârșitul cursului.

Heather ajunsese acasă la timp. Un Holden bleumarin era parcat în fața porții. Auzind ușa de la intrare închizându-se, Grant apăru din sufragerie, cu o expresie încântată pe față.

– Valiza mea...

El o asigură că nu avusese nici un fel de probleme de-a lungul zilei, îi spuse că Holdenul este al lui... Spera că aparatul de ras nu fusese uitat. Nu se bărbierise de câteva zile și această simplă operațiune era pentru el o prioritate în momentul respectiv. Începu să despacheteze imediat ce Heather îi aduse geamantanul în cameră.

Veni la masă proaspăt ras, pieptănat și primenit. Heather îi dădu veștile despre doamna Croft, iar el se bucură sincer de întorsătura fericită pe care o luaseră lucrurile.

– Este foarte plăcut să auzi că eforturile tale au salvat viața cuiva.

Ea îl întrebă cum și-a petrecut ziua, iar el povesti că soții Russell au fost foarte amabili. Trecuseră în două rânduri pe la el cu ceai cald și biscuiți. Făcuseră și drumul până la Waterfall Gully după mașina lui. Heather profită de ocazie pentru a-l întreba:

– Grant, ce căutai tu de fapt la Waterfall Gully?

El se schimbă puțin la față și încercă să-i ocolească privirea, dar fără succes.

– Voiam să te întâlnesc pe tine. Voiam să te cunosc mai bine, dar n-am avut curajul... mm... să ți-o spun pur și simplu, așa cum obișnuiesc alții să facă. De prima dată când te-am văzut mi-am dat seama că ești deosebită.

– Dar n-am fost prea prietenoasă! îi reaminti Heather.

– Asta nu m-a deziluzionat deloc, dar nu știam cum să fac să ajung să te cunosc mai bine. Mi-am luat de două ori

bilet de autobuz, fără să știu precis ce sper să se întâmple. Nici măcar cursul de prim-ajutor nu s-a dovedit o idee prea grozavă.

Heather zâmbea visătoare.

– Nu mi-am dat seama. De fapt am avut mereu impresia că ești cam înțepat și trufaș.

– Ei bine... Ridică din umeri cum făcea de obicei. Oricum, m-ai invitat atunci la tine, ceea ce mi-a mai dat ceva curaj. Când te-am auzit cu Waterfall Gully, mi s-a oferit o șansă pe care nu puteam să o ratez.

– Tot nu înțeleg cum credeai tu că o să dai tocmai peste mine în ditamai rezervația.

– Livrai marfă, așa că pe la centrul turistic tot trebuia să treci. Am ajuns acolo înaintea ta. Te-am văzut pornind spre cascade. Am consultat puțin harta și mi-am închipuit că o să faci ocolul, așa că am luat-o în sens opus, ca să te întâlnesc așa, ca din întâmplare. Și ce mai întâmplare!

Heather era flatată, confuză și încrezătoare în același timp. El nu mai spusese nimic. Sentimente contradictorii o încercau. Se trezi dintr-o dată amuzată de situație. Ceea ce îi povestise el atunci sunase atât de ridicol!...

– Una era să vrei să mă cunoști mai bine, alta... Presupun însă că n-ai vrut să iasă chiar așa.

– M-am simțit atât de prost! recunosc el și amândoi se amuzară copios.

Știa că din acel moment nici urmă de stânjeneală nu mai avea ce căuta între ei.

Când ea ieși să ude grădina, el o urmă. O ajută cu treburi mărunte, dând drumul la apă sau trăgând de furtun.

Heather își dădu seama că exersase mersul în cărje și se descurca acum destul de bine. Nu spuse nimic când el fu cât pe ce să se dezechilibreze, ca să nu-i rănească orgoliul.

– Îți place să faci puzzle? îl întreabă ea o dată reîntorși în casă.

– Nu prea. Mi s-a părut întotdeauna o pierdere de timp.

– Ba se spune că ar fi un veritabil balsam antistres. Relaxează, oferă posibilitatea detașării de cotidian. Putem începe unul împreună, poți continua tu mâine...

El nu obiectă, așa că ea alege un puzzle cu două sute de piese pe care le răsturnă pe masă.

– Acesta este un model mai vechi, din lemn. Piese se îmbină perfect și, o dată asamblate, nu se mai deplasează de la locul lor.

Grant păru descurajat de numărul mare de piese, dar, când ea începu să caute colțurile și să assembleze marginile, i se alătură și el. Câteva minute bune „lucrară” cot la cot, fără să vorbească, apoi Heather începu să depene povestea familiei sale. Părinții mamei sale emigraseră din Suedia, își încropiseră din nimic o locuință și trăiseră vreme de câțiva ani din pescuit și grădinărit.

– Biata bunica n-a avut la început loc în grădină decât pentru o tufă de trandafiri și un strat de petunii. Asta până s-au pus pe picioare și a putut și ea să planteze mai multe flori.

Tot ce știa Heather despre grădinărit știa de la bunicul său, iar despre gătit, conserve și dulceturi, de la bunica.

— Tata a fost întâi șofer de camion, dar lipsea mult de acasă. A intuit perspectivele unei linii de autobuze, dar a fost nevoie de sacrificii și muncă multă ca să pună afacerea pe picioare.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? întrebă prudent Grant.

— Mama a murit în urma unui infarct, cu mulți ani în urmă. Tata a avut cancer, dar eu nu am știut nimic mult timp. El voia să mă vadă întâi preluând frâiele afacerii.

— Înțeleg atunci de ce ții atât de mult la casa părintească și la afacerea tatălui tău. Grant scormoni printre piesele de pe masă și puse cap la cap câteva înainte de a continua: Eu nici nu mi-i amintesc pe ai mei.

Îi spuse și el câte ceva din povestea vieții lui. Nu știa decât foarte puține lucruri despre tatăl său, numele și faptul că își părăsise soția și copilul nu mult după căsătorie. Grant rămăsese orfan la numai doi ani, în urma unui accident de mașină. Crescuse într-o casă de copii.

— Și cum era acolo?

— Bine. Ridică din nou din umeri, gest care îi devenise lui Heather atât de familiar. Aveau grijă de noi, dar personalul se schimba foarte des... Noi pentru ei nu eram decât o posibilitate de a-și câștiga existența și nimic mai mult. Ne dădeam din ce în ce mai bine seama de acest lucru pe măsură ce creșteam. De exemplu: deși depășiserăm o anumită vârstă, continuau să ne trimită la culcare devreme pentru că acest lucru convenea personalului.

Tăcu. Acea perioadă a vieții lui era încă un subiect delicat. Puzzle-ul prindea încet, încet, în tăcere, formă.

Heather știa că din cele câteva cuvinte aflate de fapt multe despre el. Nu avusese parte de afecțiunea unei familii și de căldura unui cămin. Crescut printre băieți la fel de vitregiți de soartă ca și el, nici nu era de mirare că era atât de timid și de stângaci în preajma femeilor. Se explica astfel de ce prefera să locuiască prin pensiuni, poate chiar și de ce își alesese meseria pe care și-o alesese. Citise ea undeva că băieții care au crescut în orfelinate întră adesea în poliție sau se înrolează în armată.

Grant se trezi devreme a doua zi dimineată și luară micul dejun împreună, în bucătărie. Părea mai relaxat și parcă mânuia cârjele cu mai multă încredere. Nu avea nici un plan anume pentru acea zi, spusese, dar când Heather se întoarse acasă găsi puzzle-ul terminat.

– Dar ai fost rapid, nu glumă!

– Cu trenul a fost ușor; nici stâncile nu mi-au dat prea multă bătaie de cap. Cerul însă a constituit o reală provocare.

Heather aprobă din cap și, trecând în bucătărie, zâmbi în sinea ei. Și uite așa se spulberase convingerea lui că asamblarea unui puzzle este o pierdere de timp!

După ceai, Heather anunță că se duce „să pună de pâine”.

– Faci pâinea în casă?! exclamă el surprins.

– Aproape întotdeauna. Nu prea mai avem, așa că trebuie să mă apuc în seara asta dacă vrem să mâncăm mâine.

El întrebă dacă poate să stea s-o privească. Se așează pe un scaun și ridică piciorul accidentat pe un altul, în timp ce Heather amesteca ingredientele pentru aluat într-un castron imens.

- Nu ai nevoie să verifici cantitățile?
- Nu. Ajungi să măsoți din ochi cât îți trebuie.

El nu mai văzuse niciodată cum se face pâinea, așa că tânăra îi explică, pas cu pas, cum se pregătește aluatul și ce ingrediente sunt necesare.

– Nici nu-i de mirare că pâinea ta este atât de bună, o complimentă el.

– Mulțumesc. Bobul întreg de grâu este foarte sănătos, să știi.

Fu de-a dreptul intrigat de procesul de dospire. Heather împărți aluatul dospit în două și jumătate i-o dădu lui să o frământă.

- Poți să te ocupi tu de jumătate, dacă vrei.

El își vâri entuziasmat ca un băiețel mâinile până la cot în aluatul fraged. Heather îi povesti că bunica ei nu avusese pentru copt pâine decât un cuptor rudimentar. Bucătăria cu facilități moderne fusese cumpărată abia când ea, Heather, era deja adolescentă.

Făcură și câteva chifle, pe lângă pâinea obișnuită; tânăra mai tăie apoi o bucată de cocă și-i arătă cum se împletește un colac. Seara fu astfel cât se poate de plăcută, iar Grant păru să se distreze de minune învățând secrete gospodărești.

Mută scaunul lângă chiuvetă ca s-o ajute cu vasele. Heather se trezi gândindu-se la Colin și la nevoia lui de a „ieși” undeva, mereu în căutare de aventură. Nu și-l putea închipui stând o după-amiază întreagă în casă, pentru a o privi pe ea cum frământă pâine.

Capitolul 13

Toată lumea de la cursul de prim-ajutor îl întâmpină pe Grant cu compasiune și urări de bine. Atmosfera de bună dispoziție îl molipsi și pe el. Doamna Lawson și prietenele ei organizaseră pentru final un fel de bufet rece; fusese adus chiar și un casetofon... Nici unul dintre cursanți nu lipsi de la eveniment.

— Dacă astfel de ghinioane au un asemenea efect asupra lui, atunci ar trebui să dea de necaz mai des, glumi Julia. Ea și Heather se îndreptau, cu platourile în mână, spre un colț al camerei amenajat în acest scop. Nu l-am mai văzut niciodată atât de „uman”. A făcut trei glume în timp ce preda, ai observat?

— Mm, ezită Heather. Acum nu mai este un străin...

— Nici tu nu pari să mai păstrezi aceleași rezerve de la început. N-ai fost prea încântată când te-ai ales pentru demonstrații.

— Ei bine... Heather zâmbi. Am ajuns să-l cunosc mai bine. De la incidentul de duminică trecută stă la mine.

– Deci este pacientul tău de aproape o săptămână! Ce întorsături iau unele situații câteodată! Julia coborî vocea și întreabă complice: Dar Colin? V-ați împăcat?

– Suntem încă în „tratative”, dar nu mai este ca la început. Lucrurile s-au schimbat radical între noi.

– Dar ești din nou veselă și bine dispusă ca întotdeauna și asta e cel mai important. Poate că Grant, nu Colin, este ceea ce cauți.

Deși susținea că nu l-a obosit nici drumul, nici cursul, Grant se arătă bucuros să petreacă întreaga zi de vineri în casă. Începu să assembleze un alt puzzle, chiar mai mare decât primul, iar Heather i se alătură și ea după ceai. Abia se apucaseră când sună cineva la ușă. Ea se duse să deschidă și rămase perplexă în fața vizitatorului neașteptat care stătea în prag.

– Colin! Ce naiba cauți aici?

– Am venit să văd ce faci tu toată ziua, de nu ai timp de mine.

Colin intră fără să mai aștepte să fie poftit înăuntru și se duse glont în sufragerie. Grant ridicase privirea; rămase surprins de animozitatea ce i se citea celuiilalt bărbat în ochi.

– Deci este adevărat. Colin se întoarse acuzator înspre Heather. Chiar stă aici.

– Avea nevoie de un loc unde să stea în perioada de convalescență. Care este problema?

– Tu îmi ești făgăduită mie. Nu se cade să primești un alt bărbat în casă.

Heather își ieși din sărite.

– Eu nu sunt „făgăduită” nimănui! Ce vrea să însemne faptul că ai bătut atâta drum ca să dai buzna în casa mea în felul ăsta? De unde și până unde îmi vii mie cu astfel de idei?

– Se vorbește prin tot orașul. Raelene mi-a spus astăzi de dimineată.

– Oh, Raelene! N-ar trebui să faci atâta caz, având ca argument numai cuvântul lui Raelene. Cuvintele lui Heather șuieraseră disprețuitor.

– Dar a avut dreptate, nu-i așa?

Grant împinse scaunul, făcu un efort și se ridică. Întinse mâna după cârje și porni hotărât spre ușă.

– Ar fi mai bine să plec. Dar vă asigur că nu s-a întâmplat absolut nimic cât de puțin condamabil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! Din tonul lui Heather se putea ghici că nu se admit nici un fel de comentarii la ceea ce tocmai spusese. Tu nu pleci nicăieri, doar la control, luni dimineată. Se întoarce și-l privi pe Colin drept în ochi. Grant șovăia, neștiind ce să facă. Colin, nu înțeleg de ce atâta scandal pe tema asta. Sunt liberă să invit la mine în casă pe cine vreau și nu trebuie să dau nimănui socoteală pentru asta. Dacă aveai ceva de obiectat, de ce n-ai făcut-o astăzi după-amiază, când am trecut pe la farmacie?

– Abia dacă te-am zărit, darmită să mai apuc să intru în vorbă cu tine. În nici jumătate de minut ai venit și-ai și plecat.

– Ah, da. Erai ocupat cu un furnizor sau ceva de genul ăsta, își aminti Heather. Ai fi putut totuși să dai un telefon, nu era nevoie să te deranjezi să vii până aici.

– N-ar fi fost prima oară când bat atâta drum ca să-mi petrec după-amiaza cu tine. Vocea lui se înmuie; făcu un pas spre ea. Heather, ai spus că mă iubești!

– Da, am spus, recunosc ea. Dar nu ți-am promis nimic. Nu m-am angajat cu absolut nimic față de tine.

– Eu m-am angajat.

Grant decise că ar fi mai puțin inoportun dacă ar încerca să părăsească încăperea decât dacă ar lua în continuare parte la discuția dintre ei. Înaintă cu un aer atât de hotărât, încât amândoi îi făcură loc să treacă. Ieși repede și se duse să se închidă în camera lui.

Preț de câteva minute, Colin și Heather se fixară unul pe celălalt din priviri, fără să mai scoată vreunul un cuvânt.

– Îmi pare rău, rupse Heather tăcerea. Dar eu nu văd absolut nici un viitor pentru noi împreună.

– Ai spus că mă iubești.

– Da, la momentul respectiv chiar te... Sau credeam că te iubesc. Heather dădu resemnată din cap. Noi nu ne potrivim, Colin. Ție îți place la oraș, eu sunt fată de provincie. Nu suntem, pur și simplu, făcuți unul pentru celălalt.

– Ai putea învăța să iubești orașul. Cu timpul te-ai obișnui. Ți-au plăcut întotdeauna ieșirile noastre în oraș.

Heather își dădu seama că atitudinea lui era neschimbată, fapt ce o irită din nou.

– De ce ar trebui să fiu eu cea care să facă toate compromisurile? De ce nu poți să înveți tu să iubești provincia?

– Eu trebuie să mă gândesc la cariera mea.
– Și eu nu!... Îmi pare rău, Colin, dar va trebui să te împaci cu ideea că nu ne potrivim. Eu nu voi renunța la stilul meu de viață.

Colin își dădu seama că nu o poate scoate la capăt cu ea. Câteva minute mai târziu ieșea val-vârtej pe ușă, refuzând invitația la ceai sau cafea. Demară în trombă și mașina se îndepărta cu scrâșnet de cauciucuri. Heather așteptă să-și recapete calmul, apoi bătu la ușa dormitorului lui Grant.

El stătea pe pat, cu valiza deschisă la picioare. O parte dintre lucruri erau deja împachetate.

– Ce faci? Nu te lăsa influențat de ce a spus Colin! Știu că îți place să stai aici.

– Ar fi trebuit să mă duc la hotel de la bun început. Oftă, exasperat de propria neputință. Dacă aș putea să conduc, m-aș întoarce acasă în seara asta.

Heather își impuse să-și păstreze calmul.

– Nu ai de ce să pleci. Colin este un pic gelos, deși nu are nici un motiv să fie.

– Îl iubești. O să te căsătorești cu el.

– Ba nu. Heather trase adânc aer în piept. Am crezut că îl iubesc. Dar nu-l cunoșteam destul de bine. Nu ne potrivim. Nu avem cum să ne căsătorim. Eu nici nu am acceptat propunerea lui, n-am promis niciodată, nimănui nimic de genul ăsta.

Colin îi stricase seara. Măcar Grant renunță la pregătirile de plecare.

În weekend totul reintră în normal. Luni, soții Russell îl duseră cu mașina la Launceston, la control. Se întoarse cu o pereche de cârje nou-nouțe.

– Acum pot să mă întorc la lucru, anunță el cu mândrie.

– O să arăți cam ciudat, în uniformă, în mijlocul intersecției și cu cârjele după tine.

Grant izbucni în râs.

– Va trebui să mă mulțumesc atunci cu munca la birou. Măcar să-mi câștig cumva salariul.

Nu știa ce să facă cu mașina. Hotărâră până la urmă ca, cel puțin deocamdată, să aibă grijă Heather de ea. El știa prea bine că șoferii care nu se află în deplinătatea funcțiilor fizice nu au ce căuta la volan. O grămadă de accidente se produc din astfel de imprudențe, așa că lui nici prin gând n-ar trebui să-i treacă măcar să plece undeva cu mașina înainte să i se scoată ghipsul.

Când se întoarse a doua zi după-amiază de pe traseu, lui Heather casa i se păru pustie. Se hotărî să-și consacre seara grădinaritului. De când cu accidentul lui Grant cam neglijase gospodăria. Acum că musafirul plecase, nu mai avea nici o scuză să amâne diverse treburi de care oricum nu se ocupase la timp.

Se dezobișnuise să gătească pentru o singură persoană și această îndeletnicire nu mai avea acum farmecul de altădată... Timpul se scurgea insuportabil de încet și Heather își dădu seama cât de mult îi lipsea Grant. Ca să nu se mai simtă atât de singură,

dădu drumul la televizor. Făcu apoi un fel de „plan de atac” cu lucruri de rezolvat pentru a doua zi.

Colin se purtă foarte distant cu ea aproape întreaga săptămână, dar puțin câte puțin tensiunea dintre ei începu să se estompeze. Lunea următoare Raelene nu rată ocazia de a o anunța pe Heather, cu un zâmbet malițios pe buze:

– Colin a ieșit în weekendul ăsta cu o altă fată. A dus-o la Hobart. Shirley Talbot de la brutărie.

– Foarte bine! replică Heather. Era și timpul să-și facă și el noi prieteni.

Raelene fu dezamăgită de reacția ei.

– M-am gândit să-ți spun eu, înainte să afli de la cine știe cine altcineva. Credeam că o astfel de veste o să te întoarcă pe dos.

– Ba nu! o asigură Heather. A fost foarte drăguț cu mine, mai ales când cu întâmplarea cu doamna Croft, dar nimic mai mult.

Lucrurile stăteau chiar mai bine de atât, putea să răsuflă ușurată. Colin nu va mai pretinde acum nimic de la ea. Nu avea să-i mai monopolizeze timpul liber, nici să-i mai ceară socoteală pentru sentimentele ei. I se părea nedemn de o fată ca ea să cadă așa în capcana întinsă cu abilitate de un bărbat cu farmec. Dar se trezise la realitate.

Ea și Grant erau acum prieteni apropiați și se întâlneau deseori când el nu era de serviciu. Câteodată o însoțea chiar în traseele ei zilnice; sporovăiau ore întregi, vrute și nevrute, sau luau masa împreună la St. Annes. Îi făcea

uneori vizite în Victoria Cove și rămânea peste noapte la ea. Mersul în cârje nu mai constituia pentru el o problemă, dar se bucură când, în sfârșit, îi fu scos ghipsul. În după-amiaza în care el veni să-și ia mașina de la ea, sărbătoriră evenimentul cu o cină festivă la restaurantul hotelului local.

– Ce faci de Crăciun? îl întreabă Heather cu această ocazie.

– Lucrez. Ceilalți colegi ai mei au familii, așa că au prioritate când e vorba de concedii de sărbători.

– Dar trebuie să-ți dea și ție câteva zile libere.

Spre bucuria lui Heather, el o anunță că este liber duminică; asta însemna cu două zile înainte de Crăciun. Îl invită să petreacă ziua împreună. A avea să decoreze casa de sărbătoare și să pregătească o cină festivă: curcan la cuptor, umplut cu castane și garnisit cu migdale. Era pentru prima oară, după moartea tatălui ei, când se lăsa pătrunsă de spiritul sărbătorilor.

Vremea se încălzise și numărul turiștilor veniți în vacanță crescuse. Clienții ei se aprovizionau pentru sărbători, așa că și pachetele pe care le avea acum de livrat erau mai multe și mai voluminoase. Heather scosese din garaj autobuzul cu capacitate mai mare. A avea în această perioadă a anului mult de lucru, dar ei îi făcea plăcere să muncească. Plus că, pentru ca afacerea pe care o conducea să fie profitabilă, avea nevoie de câștigul suplimentar din sezoanele turistice.

Fu cel mai frumos Crăciun din câte petrecuse ea în ultimii ani.

Sărbătoriseră duminică împreună. Grant îi mărturisi că și el se simțise la fel de bine, iar Heather era sigură de sinceritatea lui. Îi invitaseră pe soții Russell la ceai, în semn de mulțumire, și făcuseră schimb de cadouri.

Ziua de Crăciun Heather o petrecu la ferma Denby. Grant veni și el când ieși din tură. Cumpărase cadouri pentru Julia și Brian, dar fu surprins când primi la rândul său o cutie de dimensiuni impresionante plină cu bomboane, nuci și fructe glasate.

– A început să prindă glas, remarcă Julia despre Grant când acesta se pregătea să plece. Înainte parcă nici nu aveau ce să vorbești cu el, poate numai să-ți dea niște sfaturi de prim-ajutor.

– Conversațiile mele cu el, înainte, se rezumau la a discuta în contradictoriu probleme de circulație, zâmbi Heather. Acum, ai dreptate, este interesat de multe alte lucruri.

– Nu m-aș fi așteptat cătuși de puțin să-l intereseze lucrul la fermă, interveni și Brian. Dar, când i-am arătat proprietatea, mi s-a părut sincer entuziasmat și dornic să afle cât mai multe.

În februarie se redeschiseră școlile și numărul de turiști începu să scadă. Heather scoase din nou din garaj autobuzul mai mic. Existau acum zile în care parcurgea traseul fără pasageri la bord. Învățase orarul lui Grant și aștepta cu nerăbdare anumite zile ale săptămânii în care știa că el are s-o însoțească. Când își

facea dimineata pachetul pregatea ceva si pentru el si-i reamintea cu fiecare ocazie cat de importanta este pentru organism o dieta sanatoasa, fara grasimi si condimente in exces.

Pe la inceputul lui martie se intuneca deja mai devreme si vremea era din ce in ce mai racoroasa. Frunzele copacilor capatasera deja reflexe aurii sau aramii, caci toamna isi intra autoritar in drepturi. Curcubeul inedit de culori ce se risipea printre ramuri incanta ochiul putinilor turisti care mai colindau inca dealurile Tasmaniei. De obicei vantul punea repede capat acestei priveliști magnifice, depunand la picioarele copacilor un pastelat covor de frunze, dar in acest an nici o adiere nu tulbura timp de cateva saptamâni spectacolul naturii.

— Ce faci de Paști? puse Heather întrebarea. Ea și Grant căutau o masă de picnic în St. Annes. Trebuie să fi auzit de Lunea de Paști din Eden Bay. Se organizează o strângere de fonduri pentru serviciul de ambulanță și pentru spital.

— Da, am auzit. Și ar trebui să mă implic direct având în vedere că eu însumi am apelat nu de mult la serviciul de ambulanță. Zâmbi. Am aranjat să-mi iau liber luni.

— Minunat! Asta înseamnă că o să fii acolo toată ziua?

— Nu chiar. O să fiu de noapte toată săptămâna, așa că trebuie să mai și dorm, dar mă voi prezenta după-amiază devreme. Vrei să mergem împreună la serata dansantă?

Lui Heather îi sclipeau ochii.

– Aș fi încântată. Rămâne stabilit atunci.

Își cumpără o rochie nouă pentru eveniment. Porni duminică devreme spre ferma Denby. Ea și Julia confecționară împreună, toată dimineața, obiecte de artizanat ce aveau să fie puse în vânzare la unul dintre standuri, apoi după-amiază făcură prăjituri și biscuiți.

– Uf! Bine că nu avem astfel de reuniuni în fiecare lună! exclamă Julia epuizată. Noi ne-am terminat treaba. Măine putem să stăm să ne uităm la alții cum muncesc.

Grant promisesese că va veni la 14.30 și va avea un costum la el. Cei mai mulți dintre cei care nu locuiau în oraș aveau să se schimbe pentru serată la hotel, dar el avea prieteni aici, așa că putea să-și aducă costumul și să se schimbe la fermă.

După grătar, Heather se despărți de Julia și Brian. Se plimbă printre standuri, discută cu vechi cunoștințe, tot uitându-se la ceas. Se făcuse 14.30, apoi 15. La 15.30 era deja neliniștită. Străbătuse de cel puțin trei ori locul, de la un capăt la celălalt, jocurile pentru copii n-o interesau... Se plictisise...

– Ce faci aici, singură? i se șuieră la ureche.

Colin se apropiase neobservat, profitând de faptul că ea era adâncită în gânduri.

– Ah, bună, Colin! Nu sunt singură. Sunt cu Brian și Julia.

– Unde e prietenul tău, sergentul? Nu vine?
Heather oftă.

– Ar fi trebuit să apară.

– Mă surprinde faptul că te-a lăsat să-l aștepti. Nu prea te poți baza pe el, nu-i așa? Eu veneam întotdeauna la timp.

– Nu am stabilit o oră anume! se răsti Heather. Scuză-mă, trebuie să merg să verific câteva lucruri.

Se îndreptă hotărâtă spre standul cel mai apropiat ca și cum ar fi avut treabă acolo, încercând să-și ascundă enervarea. Era și așa destul de supărător că Grant întârziase atât! Trebuia să fie tocmai Colin cel care observă acest lucru!? Acesta se apropie din nou; ea intrase în vorbă cu cel care răspundea de standul respectiv.

– Heather, am ceva important să-ți spun. O luă de mână și o trase mai la o parte, ca să poată vorbi în liniște. Heather, eu o să plec de aici curând. Mă întorc la Hobart.

– Mi-ai mai spus asta și altă dată.

– Plec în iunie. Nu există nici o posibilitate să te răzgândești și să vii cu mine? Eu încă te iubesc, să știi. Ești atât de frumoasă și vreau să fii acolo, lângă mine.

– Noi nu ne potrivim, Colin. Nici nu are rost să mai discutăm despre asta. Eu nu vreau să locuiesc în Hobart. Te rog, nu începe din nou, acum, aici.

Se îndepărtă, căutând-o disperată din priviri pe Julia. Mai avea puțin și izbucnea în plâns... dezamăgită... furioasă... Dacă Grant ar fi fost acolo n-ar fi fost nevoită să facă față insistențelor lui Colin. Din cauza lui Grant... Probabil că uitase să pună ceasul să sune și nu se trezise la timp.

Julia era calmă și bine dispusă. Încercă s-o scoată din starea în care se afla spunându-i:

– Nu e vina lui Grant. Ar fi fost aici dacă ar fi putut. Să dăm un telefon, să vedem ce s-a întâmplat.

Coborâra în oraș, la hotel. Heather sună la „Lebăda Neagră” în Gregory. Așteaptă ceva timp până să i se răspundă, răsucind nervos cordonul telefonic între degete.

– Sergentul Gibson? A plecat acum câteva ore... Nu, nu știu unde se ducea. Nu-l întreb astfel de lucruri.

Heather închise. Un fior rece îi trecu prin vine.

– A plecat de mult de acasă. Dacă a avut un accident?

– Nu trebuie să tragem concluzii pripite. Pot exista o grămadă de explicații. Julia îi strânse încurajator mâna. Îl iubești pe Grant, nu-i așa?

– Da, îl iubesc.

Heather își mușcă nervos buza de jos. Era pentru prima dată când exprima acest gând în cuvinte.

Julia se gândi că întârzierea lui Grant s-ar fi putut explica cât se poate de simplu:

– Poate că a trebuit să facă și astăzi de serviciu. În meseria lui pot surveni oricând situații neprevăzute.

– Dar ar fi putut să sune și să lase un mesaj.

Întrebară la recepție, dar nimeni nu lăsase nici un mesaj pentru ea. Heather se învârtea fără astâmpăr dintr-un colț în celălalt al încăperii. Se întoarseră să sune la secția de poliție.

– Sergentul Gibson nu este de serviciu astăzi, răspunse o voce groasă.

– Nici nu mă așteptam să fie. Ar fi trebuit să ajungă în Eden Bay acum mai bine de două ore și n-a apărut.

– Eden Bay?

Heather simți neliniștea din vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului și intră în panică.

– A avut un accident? Vocea îi tremura. Este teafăr?

Urmă un moment de tăcere. Heather îl auzea pe ofițerul de serviciu adresându-se altcuiva în șoaptă.

– A avut loc un accident pe drum, continuă șovăitor vocea, după numai câteva secunde, secunde care ei i se părură ani. Un accident grav. Dar nu știm deocamdată în ce condiții și nici cine a fost implicat.

– Oh, nu!

Julia observă expresia îngrozită ce i se întipărise pe față, îi luă ușurel receptorul din mână, schimbă câteva cuvinte cu ofițerul de la celălalt capăt al firului, i se repetă și ei aceeași informație, închise și o susținu pe Heather până la cel mai apropiat scaun.

– El trebuie să fie cel care a avut accidentul, repeta Heather în neștire. De asta n-a ajuns până acum... Tocmai când ne apropiaserăm atât unul de celălalt!...

– Încă nu știm nimic sigur. Nu trebuie să-ți pierzi speranța!

Heather își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns. Plângea nepotolit, cu suspine. Îl iubea pe Grant. Îl iubea mult, mult de tot. Dar nu-i spusese niciodată. Ar fi trebuit să-i spună. Dacă el murea acum, înainte ca ea să-i poată mărturisi cât de mult îl iubea?

Capitolul 14

Heather abia se mai liniștise, când unul dintre băieții care ajutau la bucătărie dădu buzna în holul hotelului.

– A avut loc un accident groaznic undeva între Eden Bay și Gregory! Au anunțat la radio.

Heather gemu, iar Julia strânse pumnii într-un gest de neputință. Nu puteau alege un moment mai nepotrivit pentru a anunța tragedia.

– S-a pomenit vreun nume? întrebă ea.

– Nu, dar au fost implicate în accident mai multe mașini. Și un camion. Se pare că s-a produs o busculadă de proporții.

Julia îi făcu semn să nu mai continue și se întoarse spre Heather încercând să-i aline, pe cât posibil, suferința.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem la fermă. Acolo atmosfera e mai liniștită și...

– Nu! Vreau să fiu aici, poate mai vin și alte vești. Vreau să știu ce se întâmplă.

– Veștile ne pot fi transmise de aici la fermă. Vorbesc eu, apoi mă duc să aduc mașina.

Heather căzu până la urmă de acord. Câteva minute mai târziu ieșeau din oraș. Vestea se răspândise rapid, bucuria sărbătorii se spulberase. Toată lumea încerca să prindă la telefon rude sau prieteni pentru a se asigura că sunt teferi și nevătămați.

Timul se scurgea dureros de încet. Așteptarea devenise de nesuportat. Heather telefonă din nou la secția de poliție, dar ofițerul de serviciu refuză să-i dea prea multe detalii, pretextând că și ceea ce știau ei era foarte vag. Tânăra ascultă cu înfrigurare următorul buletin de știri, dar acesta nu făcu decât să-i confirme cele mai negre gânduri. Cel puțin șase vehicule fuseseră implicate în accident, iar Grant se afla prin zona aceea tocmai în jurul orei la care se produsese nenorocirea.

Julia n-o lăsa nici o secundă singură, conștientă că nu avea cum s-o ajute altfel. Brian se întorsese acasă fără nici o altă veste. Se uitau acum unul la altul, disperarea citindu-li-se în priviri.

– Voi ar trebui să vă duceți să vă schimbați pentru serată, rupse Heather tăcerea mormântală care-i paralizase pe toți preț de minute bune.

– Oh, Heather! Cui îi arde de dans în astfel de momente? Nu, rămânem să așteptăm cu tine.

Era trecut de șapte, când telefonul sună în sfârșit. Heather sări din fotoliu. Era lividă la față. Trebui să se

sprijine de măsută pentru a-și recăpăta echilibrul. Apoi, mușcându-și până la sânge buza de jos, așteptă tremurând ca cineva să răspundă. Brian ridică receptorul. La celălalt capăt al firului era recepționera de la hotel, cu un mesaj pentru Heather de la sergentul Gibson.

– Transmite că va ajunge în Eden Bay cam în jumătate de oră și că își cere scuze pentru întârziere.

– Dar este teafăr? Este rănit?

– Vă citesc exact cuvintele lui: „Nu am avut accident de mașină. Totul este în regulă. Vă explic când ajung. Spuneți-i lui Heather că îmi pare extrem de rău pentru întârziere. Sосesc în maximum patruzeci de minute.” Asta este tot. I-am spus că Heather este la fermă.

– Mulțumesc.

Brian puse receptorul în furcă și le transmise celorlalți mesajul. Lui Heather îi urcă sângele în obraji și se lăsa ușurată să cadă în fotoliu.

– Slavă Domnului! șopti. Slavă Domnului!

Câteva minute mai târziu însă, se învârtea furioasă prin cameră repetând întruna:

– Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum?! Să mă lase să-l aștept așa, fără să dea vreun semn de viață! Știa de accident. Știa că trebuie să fiu nebună de îngrijorare.

– Nu te ambala așa, încercă Julia s-o calmeze. A spus că ne explică totul când ajunge. Poate nu a auzit de accident.

– Ar fi trebuit să dea un telefon oricum. Stabiliserăm o oră de întâlnire. Colin a făcut o remarcă cum că nu este o persoană pe care să te poți baza. Avea dreptate.

Prietenii ei nu mai răspunseră nimic. Știau că, de fapt, nici ea nu credea ceea ce spunea și nu făcea decât să se descarce după așteptarea infernală la care fusese supusă. Heather depăși însă repede momentul de furie, se cuibări în fotoliu și începu să plângă.

Când Grant își făcu apariția, nu mai avea putere decât să-l fixeze înspăimântată cu privirea. Era pământiu la față și părea epuizat. O privi parcă fulgerat, fără să scoată un cuvânt. În următoarea secundă o strângea în brațe cu disperare. Rămaseră așa înlănțuiți câteva minute, apoi se așezară unul lângă celălalt pe canapea.

– Îmi pare rău, murmură el. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva din cauza mea.

– Unde ai fost? Am primit un mesaj cum că n-ai fost accidentat. Dar, uită-te la tine...

El scutură din cap și începu să povestească cu jumătăți de fraze cum ajunsese la locul accidentului la numai câteva minute după coliziune. Echipajele de salvare nu sosiseră încă, așa că făcuse și el tot ce-i stătuse în putință, având la dispoziție numai trusa de prim-ajutor pe care o avea în portbagaj.

– Erau și oameni foarte grav răniți. Pentru unii dintre ei n-am putut să facem mare lucru.

Camionul se răsturnase și șoferul fusese prins în cabină. Grant se strecurase înăuntru ca să-l ajute.

Apoi petrecuse ore întregi punând umărul la scoaterea altor și altor răniți din mașinile făcute praf.

— N-am avut timp să mă gândesc să dau telefon... Îmi pare rău!

Julia așteptă ca el să termine fraza și se apropie cu o ceașcă de ceai fierbinte.

— Am pus și puțin coniac în el. Dă-l pe gât! Rămâneți aici peste noapte.

Grant nu protestă în nici un fel. Trecuse printr-o experiență cutremurătoare în acea zi și să pornească din nou la drum ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Julia îi lăsă din nou singuri. Grant își recăpătă puțin din buna dispoziție cu care începuse ziua.

— Eu sunt îmbrăcat la costum. Nu cred însă că vreunul dintre noi mai are chef de dans după câte s-au întâmplat astăzi.

Se așternu din nou tăcerea. De la ochii ei înroșiți de plâns el coborî privirea la pantalonii lui călcați cu dungă. Toate hainele pe care le purta când ajunsese la locul accidentului erau acum șifonate și murdare, aruncate pe bancheta din spate a mașinii.

— Îmi pare rău că am ratat dansul, spuse el. Știu că l-ai așteptat cu nerăbdare. Dar mă tem că astfel de evenimente sunt la ordinea zilei în meseria mea. Și va trebui să te pregătești sufletește pentru astfel de situații dacă accepți să fii soția mea.

— Soția ta? repetă Heather ca un ecou.

Grant oftă, înciudat pe sine.

— Oh, Heather, îmi pare rău. Mi-a scăpat. Nu intenționez să iasă așa. Voiam să te cer cum se cuvine, într-o atmosferă intimă, cu flori și muzică.

Fața lui Heather se luminează. Grant nu era genul de bărbat „cu flori și muzică”. Se schimbaseră într-adevăr foarte mult de când îl cunoscuse ea, nici nu mai era atât de bățos și distant în relațiile cu oamenii, dar nu și-l putea imagina cerând-o în căsătorie ca un pretendent romantic dintr-un roman de dragoste. Ea știa însă că cele câteva cuvinte care îi scăpaseră deveniseră o cerere în toată regula. Epuizarea de pe fața lui făcuse acum loc unei îndoieli chinuitoare: dacă ea avea să refuze?

— Oh, Grant!

Alte cuvinte ar fi fost de prisos. Brațele lui o înălțătură pătimaș. Buzele li se întâlniră în primul sărut. Se abandonară amândoi complet iureșului amețitor de senzații. Ea nu și-ar fi putut imagina vreodată că există atâta pasiune în ființa lui sau că apropierea lui poate răscoli atât de adânc în sufletul ei. Capitulă în fața avalanșei de fericire ce amenința s-o lase fără simțire, căci știa că instinctul n-o înșală. El era alesul la care inima ei tânjise până atunci. Pe el îl așteptase refuzând să-și dăruiască dragostea oricărui alt bărbat. Nimeni altcineva n-o făcuse să simtă că trăiește.

Heather află mai târziu alte detalii despre accident și se înfioră auzind în ce măsură își pusese Grant propria viață în pericol pentru a o salva pe a altora. Ziarele și crainicii de televiziune îl descriau ca pe un adevărat erou și întreaga comunitate era mândră de el. Nimeni nu se mai plângea acum că era prea riguros în aplicarea regulilor, îl considerau chiar un câștig pentru siguranța șoferilor implicați în trafic.

Grant consfințe cererea în căsătorie dăruindu-i un inel cu diamant. Urări de bine li se făceau pretutindeni. Heather visa deja la o nuntă ca-n povești. Afacerea ei nu avea de ce să constituie un impediment. Urma să acopere același traseu zilnic, doar că avea să-și mute „cartierul general” în Gregory. Clienților ei nu le va lua mult timp să se obișnuiască cu noul sistem. Sau poate Grant va obține un transfer; atunci ar putea locui în căsuța ei iubită și nu s-ar mai modifica nici programul autobuzului. Acesta era cel mai fericit final pe care și-l putea imagina.

Petreceau împreună cât de mult timp puteau. Ajunseseră să-și cunoască, să-și dezvăluie unul altuia și cele mai ascunse cotloane ale sufletului. Existau plăceri simple care îi făceau fericiți pentru simplul fapt că erau împreună. Grant își cumpărase bicicletă; pedalau cot la cot ore întregi și nu simțeau oboseala. Heather îl duse o dată la cules de mure.

– Este de-a dreptul uimitor câte lucruri noi mi-a fost dat să experimentez alături de tine, declară el tandru.

Parcă întinerise. Heather nu-l mai văzuse de câteva săptămâni încruntat sau preocupat. Într-o zi pe la mijlocul lui mai însă, o întâmpină cu o expresie gravă întipărită pe față.

— Am niște vești, începu el prudent. Tocmai am aflat că am fost promovat.

— Dar, Grant, este minunat!

— Da, ei bine...

Era o veste demnă de a fi sărbătorită, dar ceva îl frământa.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Heather. Ceva nu este în regulă, așa-i?

— Nu cred că îți va plăcea ceea ce vei auzi. Trase aer în piept, nescăpând-o din ochi. Postul este în Hobart.

Heather rămase ca fulgerată.

— În Hobart? Spune-le că nu poți să pleci. Spune-le că tu vrei să rămâi aici, în provincie.

El încercă să-i explice cât putu mai bine că ceea ce dorea el nu conta în astfel de situații. Trebuia să meargă acolo unde era nevoie de el și... trebuia să ia postul în primire în două săptămâni.

Heather izbucni în plâns. Ea nu voia să se mute în Hobart. Refuza ideea unei vieți la oraș.

— M-am despărțit de Colin pentru că el voia să locuiască la oraș, suspină Heather.

— Acesta a fost singurul motiv?

Ea dădu din cap și continuă printre sughituri:

— Nu, bineînțeles că nu. Dar de la asta a pornit prima noastră ceartă.

Se despărțiră în acea seară, fără să fi găsit vreo rezolvare la impasul în care se aflau.

Heather încercă până în ultimul moment să-l facă să se răzgândească, dar termenul de două săptămâni se scurse și veni momentul să-și ia rămas bun.

– Trebuie să plec. Altfel cariera mea se sfârșește astăzi.

– Să meargă altcineva în locul tău. Trebuie să existe mulți alții care să dorească să locuiască la oraș.

– Există foarte puține posturi pentru ofițeri, și eu sunt ofițer acum. O sărută și-i dădu cu greu drumul din îmbrățișare. Asta nu înseamnă adio. Nu se poate să însemne adio!

Heather făcu în neștire cu mâna în urma mașinii deși, din cauza lacrimilor, nici nu o distingea prea bine depărtându-se. Acesta era sfârșitul poveștii lor de dragoste... Ea nu putea să renunțe la cariera ei, la casa și la grădina ei, ca să se mute la oraș. Avea să rămână în Victoria Cove, să încerce să meargă mai departe, așa cum făcuse și altă dată, și să uite că a existat vreodată în viața ei un Grant Gibson.

Două zile mai târziu primi o scrisoare de la el, cu o adresă și un număr de telefon la care putea fi găsit. Îi era dor de ea și o ruga să-l sune sau să-i scrie cât mai curând. Heather își propuse să-l facă să aștepte răspunsul. Deocamdată nici nu știa dacă să-i răspundă sau nu. Ar fi trebuit să ignore rugămintea din scrisoare, să-i fie lui învățătură de minte... Pe ea nici măcar nu o consultase înainte să accepte postul.

Încercă să nu se mai gândească la el, făcându-și de lucru prin casă. Se apucă chiar să vopsească ramele geamurilor și tocurile ușilor. Era hotărâtă să rămână în casa asta, pe care o iubea atât de mult. Munca n-o ajută să uite. Nu-și mai găsea locul și se simțea singură, părăsită. Locuise numai ea în casa aceea trei ani încheiați, dar niciodată nu i se păruse atât de pustie.

Duminică trecu pe la ferma Denby, sperând să găsească acolo sprijin și încurajare, dar nu auzi de la Julia ceea ce sperase să audă.

— Asta dovedește că, de fapt, nu l-ai iubit pe Grant. Poate doar ai interpretat greșit îngrijorarea de atunci și ai crezut că-l iubești.

— Ba l-am iubit. Ochiul lui Heather se umplură de lacrimi. Încă îl mai iubesc.

— Dar îți iubești casa și afacerea mai mult. Julia era de neînduplecat. Nu putem avea întotdeauna tot ceea ce ne dorim. Așa e viața!

Heather reuși pentru câteva ore să nu se mai gândească la Grant. Își ajută prietenii să urce niște saci cu alimente în hambar, apoi luară masa împreună. La plecare Julia se mai domolise.

— Se apropie Ziua Reginei. Vino duminică dimineață să o petrecem împreună. Oricum nu ai altceva mai bun de făcut.

Heather acceptă invitația, dar numai dispoziție pentru petrecere nu avea, așa posomorâtă și absentă cum era în dimineața duminicii cu pricina. Julia se prefăcu că nu observă și o salută vesel.

– Intră. Heather, avem niște vești minunate și vrem ca tu să fii prima persoană căreia le împărtășim.

Aproape că o târî până în sufragerie. Brian se ridică s-o primească. Părea încântat, dar oricum el nu vorbea prea mult, așa că o lăasă pe Julia să anunțe vestea cea mare:

– O să avem un copil. Nu-i așa că-i minunat? Brian și cu mine o să avem primul nostru copil.

Heather îi felicită din toată inima. Discuția fu monopolizată o vreme de subiectul mult așteptatului eveniment, apoi Julia o luă să-i arate modificările pe care le făcuseră prin casă.

– Ți-am spus că am eu planurile mele. Uite ce harababură! Acolo o să amenajăm un duș, Brian o să pună gresie și faianță... Baia asta veche o să fie de nerecunoscut.

Trecură apoi într-un dormitor micuț despre care Heather află că avea să fie camera copilului.

– Abia aștept să ne apucăm de treabă. Am o grămadă de idei.

Timpul se scurgea. Pentru Heather fericirea altora era din ce în ce mai deprimantă. N-ar fi trebuit să vină. Brian și Julia erau preocupați de reamenajări interioare, entuziasmați de perspectiva de a deveni părinți... Se bucura pentru ei, dar... Se simțea mai singură ca niciodată. Amărăciunea degeneră rapid în invidie, când Julia începu să răsfoiască niște reviste cu accesorii pentru camera copilului. De-ar fi avut și ea un soț iubitor alături de care

să reamenajeze casa!... De ce nu era ea cea care aștepta cu nerăbdare să i se nască primul copil? De-ar fi avut măcar planuri de viitor și s-ar fi întrezărit și pentru ea perspectiva întemeierii unei familii!...

Și totuși, toate acestea ar fi posibile dacă ea și-ar dori acest lucru cu adevărat. Dacă îl iubea într-adevăr pe Grant, avea să-l urmeze până și în cel mai îndepărtat colț al globului.

— Julia, pot folosi telefonul vostru? Întrebarea se desprinsese aproape involuntar de pe buzele ei. Vreau să sun la Hobart.

Julia zâmbi, evident încântată.

— Bineînțeles.

Nu răspunse nimeni, ceea ce o făcu pe Heather să se cufunde în cele mai negre presupuneri. Poate era prea târziu. Poate Grant începuse deja să caute pe altcineva.

Era împreună cu Julia în bucătărie, o ajuta la spălatul vaselor, când se auzi o mașină apropiindu-se și oprind în fața casei. Brian apăru în cadrul ușii și-i făcu semn lui Heather.

— Pentru tine. Vino!

Grant aștepta afară stând drept, în picioare lângă mașină, evident neliniștit.

— Grant! Oh, Grant, mi-a fost atât de dor de tine!

— Și mie de tine!

Se năpustiră practic unul în brațele celuilalt și se sărutară pătimăș.

– Am fost atât de nechibzuită. N-ar fi trebuit să te las să pleci așa! Te iubesc atât de mult, Grant! Nimic nu mai contează atunci când sunt cu tine.

El o sărută încă o dată și încă o dată, apoi se desprinse din îmbrățișare și o luă de mână.

– Vreau să-ți arăt ceva, îi spuse. Vii la Hobart cu mine?

– Da, vin. Te iubesc, Grant!

– Vreau să spun, chiar acum.

Julia ieși cu geanta de voiaj în care Heather își împachetase când plecase de acasă câteva lucruri pentru a doua zi. Parcă ghicise ceea ce Grant tocmai spusese.

– Sunt toate acolo, o asigură entuziasmată. Distracție plăcută!

Grant trecu mai întâi prin centrul orașului și-i arătă secția de poliție la care lucra acum, apoi traversă câteva cartiere de la periferie și coti pe un drum asfaltat ce serpuia printre dealuri. Opri într-o zonă cu multă verdeată, la poarta unei case cu grădină mare în față. O luă de mână și o conduse în spatele casei. Lui Heather îi fu dat să descopere cu uimire o grădină încă și mai mare, cu o perspectivă magnifică asupra dealurilor.

– Este a noastră dacă îți place, îi spuse el. Nu este cu nimic deosebită de o casă la țară. Zona nu e circulată aproape deloc.

– Este superbă! exclamă ea. Dar cum să locuim aici? Cum să bați tu în fiecare zi atâta drum până în oraș?

El zâmbi ca un om care avea răspuns la toate.

– Am descoperit o scurtătură spre coastă. Acum am ocolit foarte mult. Ți place?

– Da, Grant, îmi place. Îmi place la nebunie. Dar casa nu prea mai conta pentru mine acum, nu vreau decât să fiu alături de tine.

O luă din nou în brațe și o sărută tandru.

– Nici nu trebuie să renunțăm la casa ta. O vom păstra pentru vacanțe și putem merge acolo cât de des vrei tu.

– Dar ne permitem?

– Bineînțeles. Doar am fost promovat. M-am gândit și la afacerea ta. Putem angaja un șofer. Dar de câte ori ai chef poți să faci și tu traseul.

– Oh, Grant, ești minunat! Te iubesc atât de mult!

– Acum putem fixa și data nunții, sugeră el.

Ea dădu încântată din cap. Un sărut pecetlui fericirea lor deplină. Era bucuroasă că putea păstra casa, deși ar fi renunțat la tot pentru el.

În ceea ce privește șofatul, o dată întemeiată o familie va avea ea multe alte lucruri mult mai importante de făcut.

Sfârșit